

Júlia Beltrán Magadán

**EFFECTES DE LA PROBLEMÀTICA D'EMANCIPACIÓ
JUVENIL EN EL BENESTAR DE LES PERSONES JOVES**

TREBALL DE FI DE MÀSTER

dirigit per la Dra. Blanca Deusdad

Màster en Innovació en la Intervenció Social i Educativa

UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI

Tarragona

2022

Resum

El fet d'emancipar-se facilita en gran mesura els recursos necessaris per enfrontar la vida i està relacionat amb la construcció de la identitat i la xarxa social. Actualment, la taxa d'emancipació de les persones d'entre 16 i 29 anys a Catalunya, és únicament d'un 19,6%. A partir d'aquí la present investigació es centra a estudiar si les dificultats que tenen els joves per emancipar-se té efectes en el seu benestar.

Per una banda, s'han realitzat 163 qüestionaris a persones d'entre 16 i 29 anys de Catalunya que han ajudat a dimensionar la problemàtica i veure tendències generals. Aquest qüestionari s'ha dissenyat en base a la Teoria del Benestar Subjectiu de Denier (1985). Per altra banda, s'han dut a terme 7 entrevistes a persones d'entre 16 i 29 anys de Catalunya que han hagut de tornar a casa una vegada emancipats/des i/o que volen emancipar-se i no poden, per tal d'aprofundir en l'objecte d'estudi.

En els resultats s'ha observat que existeix un nivell mitjà d'emocions negatives en la mostra, principalment sentiments de frustració, incomprensió, ansietat i poques expectatives de futur a causa de la problemàtica d'emancipació juvenil. Per altra banda, s'identifica un nivell baix de satisfacció vital en la meitat de la mostra dels qüestionaris. Per tant, es conclou en la problemàtica d'emancipació juvenil té efectes en el benestar de la mostra, i que per tant, s'han de crear polítiques d'emancipació juvenils per tal de vetllar per la salut mental dels joves.

Paraules claus: emancipació, joventut, benestar

Abstract

Emancipation greatly facilitates the resources needed to face life and is related to the construction of identity and the social network. Currently, the emancipation rate for people aged between 16 and 29 in Catalonia is only 19.6%. From here, the present investigation focuses on studying whether the difficulties young people have in emancipating themselves has effects on their well-being.

On the one hand, 163 questionnaires have been carried out to people between 16 and 29 years of age in Catalonia, which have helped to define the problem and see general trends. This questionnaire has been designed based on Denier's Theory of Subjective Well-Being (1985). On the other hand, 7 interviews were carried out with people between 16 and 29 years of age in Catalonia who had to return home once emancipated and/or who want to emancipate but cannot, in order to deepen the object of study.

In the results, it has been observed that there is an average level of negative emotions in the sample, mainly feelings of frustration, incomprehension, anxiety and little expectations for the future due to the problem of youth emancipation. On the other hand, a low level of life satisfaction is identified in half of the questionnaire sample. Therefore, it is concluded that the problem of youth emancipation has effects on the well-being of the sample, and that therefore, youth emancipation policies must be created in order to ensure the mental health of young people.

Keywords: emancipation, youth, well-being

ÍNDIX DE CONTINGUTS

1. INTRODUCCIÓ	1
2. OBJECTIUS DE LA INVESTIGACIÓ	3
2.1 Impacte social	3
2.1 Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS).....	5
3. ESTAT DE LA QÜESTIÓ	6
3.1 Concepte d'emancipació juvenil	6
3.2 Polítiques d'emancipació juvenil a Europa i Catalunya	6
3.3 Situació dels joves a Catalunya	8
3.4 Benestar dels joves: La teoria del benestar subjectiu de Diener (1985).....	10
4. PLANTEJAMENT METODOLÒGIC	13
4.1 Preguntes principals	13
4.2 Hipòtesi i variables	13
4.3 Disseny metodològic	13
4.3.1 Tècniques d'investigació	14
4.3.2 Mostra.....	18
4.3.3 Consideracions ètiques	20
4.3.4 Pla de treball	20
4.3.5 Desenvolupament del treball de camp	20
5. EXPOSICIÓ I ANÀLISIS DELS RESULTATS	22
5.1. Qüestionaris	22
5.2 Entrevistes.....	31
5.3 Limitacions en la investigació	39
6. CONCLUSIONS	40
7.REFERÈNCIES I BIBLIOGRAFIA	42
8. ANNEXOS	49
Annex 1: Model qüestionari	49
Annex 2: Anunci de participació en els qüestionaris i entrevistes	54

Annex 3: Guió entrevistes.....	55
Annex 4: Document de consentiment informat	57
Annex 5: Entrevistes.....	59
Entrevista 1.....	59
Entrevista 2.....	63
Entrevista 3.....	69
Entrevista 4.....	75
Entrevista 5.....	78
Entrevista 6.....	85
Entrevista 7.....	90

ÍNDIX DE TAULES I GRÀFICS

Índex de Taules

Taula 1. Taula resum de l'impacte social de la investigació (pàg. 5)

Taula 2. Relació de les tècniques escollides amb els objectius de l'estudi (pàg. 14)

Taula 3. Definició categories Escala1 (pàg. 15)

Taula 4. Opcions de resposta Pregunta 1 (pàg. 16)

Taula 5. Enunciats dels 5 ítems de la SWL (pàg. 17)

Taula 6. Interpretació resultats Escala 2 (pàg. 17)

Taula 7. Dades sociodemogràfiques de la mostra dels qüestionaris (pàg. 18)

Taula 8. Resum de la mostra en les entrevistes (pàg. 19)

Taula 9. Cronograma de la realització del Treball de Final de Màster (pàg. 20)

Taula 10. Codificació temàtica (pàg. 22)

Taula 11. Satisfacció vital de la mostra (pàg. 29)

Taula 12. Condicions de la mostra per emancipar-se vs. Dades (pàg. 32)

Índex de Gràfics

Gràfic 1. Ítem: Preocupació, inquietud (pàg. 24)

Gràfic 2. Ítem: Poc control sobre la meva vida (pàg. 25)

Gràfic 3. Ítem: Vergonya (pàg. 26)

Gràfic 4. En la mayoría de los aspectos de mi vida es como yo quiero que sea (pàg. 27)

Gràfic 5. Si volviese a nacer, cambiaría muy poco de mi vida (pàg. 28)

Gràfic 6. Las circunstancias de mi vida son muy buenas (pàg. 28)

Gràfic 7. Pregunta 1, "En el caso de querer emanciparte y no poder hacerlo, ¿en qué condiciones te gustaría emanciparte?" (pàg. 30)

1. INTRODUCCIÓ

Tal com exposa Bendit (2004), emancipar-se i tenir una pròpia llar proporciona l'espai per construir la identitat, crear una xarxa social i facilita en gran mesura els recursos necessaris per enfrontar la vida. En els darrers anys, els canvis econòmics i socials han empitjorat les condicions de vida dels joves. Segons Bosch (2015), l'evolució dels sistemes d'habitatge europeus durant i després de la crisi del 2008 i del Coronavirus, han fet que hi hagi un augment del preu de l'habitatge, amb poca oferta i de molt poca qualitat. Aquesta situació, juntament amb la precària i inestable situació laboral i econòmica dels joves, han dificultat enormement els processos d'emancipació residencial juvenil. Tot i que aquesta ha sigut una tendència general a tota Europa, existeixen diferències entre països, depenent del tipus d'estat del benestar. En el cas dels països amb un model Socidemocràtic com Suècia i Finlàndia, mostren una taxa d'emancipació alta. Al contrari, en els països amb un model Mediterrani, com Itàlia o Espanya, s'observen taxes d'emancipació juvenils molt baixes.

Tal com mostra l'últim informe de l'Observatori Català de la Joventut (2021), **l'actual taxa d'emancipació de les persones d'entre 16 i 29 anys a Catalunya és d'un 19,6%**, assolint un mínim històric que la situa en la més baixa del segle. Aquestes xifres són molt baixes si les comparem amb les taxes d'emancipació d'altres països d'Europa (Eurostat, 2021) com les de Dinamarca (71,7%), Suècia (69,4%) o Finlàndia (64,3%). Únicament Croàcia (11,1%) i Itàlia (13,1%) tenen xifres més baixes.

Segons la taxa AROPE (At Risk Of Poverty or Social Exclusion) que mesura el risc de pobresa i exclusió social a Europa, un 30,2% dels joves a l'Estat Espanyol estan en risc de pobresa (Instituto Nacional de Estadística, 2020).

En relació a la taxa d'ocupació juvenil, aquesta se situa al 51,7%. D'aquesta xifra, un 40,5%, té un contracte temporal. Pel que fa a la taxa d'atur, aquesta és d'un 20%. Sobre els subsidis o prestacions, únicament el 9,6% de les persones joves aturades reben aquest tipus de prestació, ja que tot i les mesures de protecció social que es van prendre per fer front a l'impacte de la pandèmia, la taxa de cobertura és molt baixa entre la joventut.

Segons l'últim informe del "Observatorio de Emancipación" (2021), pel que fa al lloguer, una persona jove que s'emancipa en solitari a l'Estat Espanyol ha de destinar el 81,9% del seu sol al pagament de la renda mensual. Pel que fa a la compra d'un habitatge, aquesta suposa una inversió del 52,2% del salari mensual i que la persona hagi de destinar 31,2 anys el seu sou íntegre per fer front a la compra.

Aquesta problemàtica també té efectes en la taxa natalitat, ja que segons l'Institut d'Estadística de Catalunya (2020), Catalunya té un dels indicadors de fecunditat més baixos de la Unió Europea.

El Pla Nacional de Joventut de Catalunya 2020 (2013), juntament amb altres autors, exposen que la problemàtica per poder accedir a l'habitatge és percebut com un problema primordial per a un nombre considerable de joves, i que el fet de no poder emancipar-se podria provocar afectes emocionals en aquests, com baixa autoestima, frustració, tristesa o desmotivació. Observant la problemàtica d'emancipació que viuen els joves, la present investigació, per una banda, té com a objectiu *conèixer si hi ha alguna relació entre el fet de no poder emancipar-se i el benestar dels joves*, basant-se en la Teoria del Benestar Subjectiu de Denier (1985), que defineix el benestar com un nivell baix d'emocions negatives i un nivell alt de satisfacció vital. Per altra banda, es pretén *identificar quines són les conseqüències que provoquen les dificultats per poder emancipar-se en el benestar personal*.

Pel que fa a la metodologia, per una banda, s'han realitzat 163 qüestionaris individuals a persones d'entre 16 i 29 anys de Catalunya, per tal de dimensionar la problemàtica i veure tendències generals de la mostra. Aquests han estat dissenyats a partir de la literatura de la Teoria del Benestar Subjectiu de Denier (1985). Per altra banda, s'han dut a terme 7 entrevistes a persones d'entre 16 i 29 anys de Catalunya que han hagut de tornar a casa una vegada emancipats/des i/o que volen emancipar-se i no poden, per tal d'aprofundir en l'objecte d'estudi.

Al realitzar la investigació han sorgit algunes dificultats. Per una banda, hi ha hagut una limitació alhora de poder accedir a la mostra dels qüestionaris, i a conseqüència, s'ha plantejat l'estudi com una investigació exploratòria d'on s'han extret conclusions i tendències d'una mostra concreta. Per altra banda, ha sigut difícil trobar persones externes que hagin hagut de tornar a casa una vegada estaven emancipats/des. Potser pel fet que, tal com s'ha observat en l'anàlisi dels resultats, aquesta situació comporti sentiments negatius als participants i no sigui fàcil per aquests parlar-hi obertament.

Les conclusions extretes de forma general són que existeix un nivell mitjà d'emocions negatives com frustració, incomprensió, angoixa i poques expectatives de futur en la mostra a causa de la problemàtica d'emancipació juvenil. Per altra banda, s'identifica un nivell baix de satisfacció vital en la meitat de la mostra dels qüestionaris (53,9%). Per tant, les conclusions finals de l'estudi, en base a la Teoria del Benestar Subjectiu de Denier (1985) són sí que existeix una afectació en el benestar personal a causa de la problemàtica d'emancipació juvenil en la mostra.

2. OBJECTIUS DE LA INVESTIGACIÓ

La present investigació té com a objectiu general conèixer si el fet de no poder emancipar-se o haver de fer un retorn a la llar familiar una vegada s'està emancipat/da, té efectes en benestar de la persona, basant-se en la teoria del benestar subjectiu de Diener (1985), que considera que el benestar està format per un nivell baix d'emocions negatives i un nivell alt de satisfacció vital. Així doncs, l'objecte general de la investigació és:

1. Conèixer si el fet de no poder emancipar-se té efectes en el benestar dels joves.
2. Identificar quins són els efectes que provoquen les dificultats per emancipar-se en el benestar de les persones joves.

2.1 Impacte social

La següent investigació preveu un impacte ex-ant, és a dir, s'espera un impacte significatiu a partir dels resultats obtinguts una vegada realitzat l'estudi.

Impacte a curt termini

- Visualització i conscienciació de la problemàtica a través de la difusió. És a dir, es mostren els efectes que provoquen les dificultats per emancipar-se en el benestar dels joves, a la comunitat científica, política i a la societat en general, més concretament al territori de Catalunya.

Impacte a mig termini

- Produir canvis i millores en les polítiques d'emancipació juvenil (lleis, propostes, decrets, estratègies, plans, etc.) que pugui haver-hi a partir dels resultats de la present investigació.
- Creació d'associacionisme i teixit social per fer front a la problemàtica a partir dels resultats d'investigació.

Impacte a llarg termini

- Impacte de caràcter polític, a través de la implementació de canvis i millores en les polítiques d'emancipació juvenil (lleis, propostes, decrets, estratègies, plans, etc.) a partir dels resultats de la investigació.
- Impacte social, a través de la millora del benestar dels joves. Aquesta millora es produeix gràcies als canvis implantats en les polítiques d'emancipació juvenil.
- Impacte científic, a través de la creació d'investigació a partir dels resultats de la present investigació.

A continuació es mostra la taula de l'impacte social previst:

Taula 1. Taula resum de l'impacte social de la investigació

indicador resultats	impacte	mesura	a curt termini	a mitjà termini	a llarg termini
Nombre de noves propostes en les polítiques d'emancipació juvenil i polítiques de joventut en general (lleis, decrets, estratègies, plans, etc.).	Millora de les polítiques d'emancipació juvenil (lleis, propostes, decrets, estratègies, plans, etc.).	Revisió i anàlisis documental de noves polítiques d'emancipació juvenil (lleis, propostes, decrets, estratègies, plans, etc.).	Difusió de la informació i dels resultats obtinguts en la investigació a nivell institucional, social i territorial.	Canvis i millores en les polítiques d'emancipació juvenil (lleis, propostes, decrets, estratègies, plans, etc.).	Implementació de les polítiques d'emancipació juvenil (lleis, propostes, decrets, estratègies, plans, etc.) renovades i millorades.
Nombre de joves que es beneficien de les noves propostes de les polítiques d'emancipació juvenil i polítiques de joventut.	Millora del benestar personal dels joves.	Anàlisi d'estadístiques locals i regionals sobre l'impacte de millores en polítiques d'emancipació.	Visualització i conscienciació de la problemàtica a nivell institucional, social i territorial.	Creació d'associacionisme i teixit social per fer front a la problemàtica a partir dels resultats de la investigació.	Millora del benestar dels joves
		Qüestionari als joves sobre el seu benestar personal.			

Font: elaboració pròpia

2.1 Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS)

Es relaciona l'impacte social ex-ante amb el marc dels Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS), ja que es considera que la investigació treballa alguns dels seus objectius.

De manera directe:

Objectiu 3: Garantir una vida sana i promoure el benestar per tots en totes les edats

3.4 Per al 2030, reduir en un terç la mortalitat prematura per malalties no transmissibles mitjançant la prevenció i el tractament i **promoure la salut mental i el benestar.**

De manera indirecta:

Objectiu 1: Posar fi a la pobresa en totes les seves formes a tot el món

1.4 Per al 2030, **garantir que tots els homes i les dones**, en particular els pobres i els més vulnerables, tinguin els mateixos drets als recursos econòmics, així com **accés als serveis bàsics, la propietat** i el control de les terres i altres béns, l'herència, els recursos naturals, les noves tecnologies i els serveis econòmics, inclòs el microfinançament.

Objectiu 8: Promoure el creixement econòmic inclusiu i sostenible, l'ocupació i el treball decent per a tothom

8.6 D'aquí al 2020, **reduir considerablement la proporció de joves que no estan empleats** i no cursen estudis ni reben capacitació.

8.b D'aquí al 2020, desenvolupar i **engegar una estratègia mundial per a l'ocupació dels joves** i aplicar el Pacte Mundial per a l'Ocupació de l'Organització Internacional del Treball

Objectiu 10: Reduir la desigualtat ai entre els països

10.2 D'aquí al 2030, **potenciar i promoure la inclusió social, econòmica i política de totes les persones, independentment de la seva edat**, sexe, discapacitat, raça, ètnia, origen, religió o situació econòmica o una altra condició.

Objectiu 11: Aconseguir que les ciutats siguin més inclusives, segures, resilents i sostenibles

11.1 D'aquí al 2030, **assegurar l'accés de totes les persones a habitatges i serveis bàsics adequats**, segurs i assequibles i millorar-ne els barris marginals.

3. ESTAT DE LA QÜESTIÓ

3.1 Concepte d'emancipació juvenil

El Pla Nacional de Joventut de Catalunya 2020 (2013), defineix la joventut com una etapa del cicle vital en què l'individu adquireix habilitats i recursos amb els quals afrontar la resta de la seva vida. És el moment en què es produeixen canvis educatius, laborals, residencials, familiars i ciutadans, que fan que l'individu passiu d'una situació de dependència a independència. Tal com exposa Bendit, et. al (2004), emancipar-se i tenir una pròpia llar proporciona l'espai per construir la identitat, crear una xarxa social i facilita en gran mesura els recursos necessaris per enfrontar la vida. Segons Albaigés (2007), l'emancipació juvenil és un procés extensiu en el temps que comporta el domini d'un espai propi, "*significa liberarse de cualquier clase de dependencia, que en el caso de los y las jóvenes se concreta en el paso de la dependencia de los padres a la 'libertad' de la vida adulta*". (López, 2006, citat a Albaigés, 2007:404).

Es considera que quan parlem d'emancipació juvenil s'ha de fer com un procés ampli multifactorial, a través del qual la persona és capaç d'emprendre un projecte de vida autònom. Tot i considerar que el procés d'emancipació inclou altres dimensions que van més enllà de l'establiment de la pròpia llar, el Pla Nacional de Joventut de Catalunya (PNJC) 2020 (2013), valora el procés de transició domiciliària com el punt final i significatiu del procés d'emancipació, entenent l'habitatge com un aspecte rellevant en les transicions juvenils.

3.2 Polítiques d'emancipació juvenil a Europa i Catalunya

L'any 2007 Patón, ja exposava diversos estudis sociodemogràfics que mostraven una tendència general comú en tota Europa en el retard del moment en què els joves feien la transició domiciliària; tendència que ha anat creixent en els últims anys fins a l'actualitat. Tot i que aquesta situació és un fenomen generalitzat, tal com mostra Bosch (2015), existeixen diferències significatives entre països europeus depenent de 5 factors principals: el tipus d'estat del benestar del país, el sistema d'habitatge, el context macroeconòmic, l'enfocament de les polítiques d'emancipació juvenil i el paper de la família. En el cas dels països amb un Model de Benestar Social-democràtic, com Finlàndia o Suècia, el gran ventall de cobertures socials i una política d'habitatge juvenil més transversal faciliten l'emancipació juvenil. En canvi, en països amb un model Post-Comunista, i Mediterrani, com Itàlia o Espanya, el seu menor desenvolupament econòmic i laboral, i la debilitat de les seves polítiques públiques de joventut dificulten enormement l'emancipació juvenil, provocant un major retard en el procés emancipatori.

L'any 2019, la Comissió Europea va alertar sobre la situació de vulnerabilitat dels joves i la necessitat de crear programes específics i eficients per donar resposta a aquesta situació. Una de les accions va ser incloure la problemàtica d'emancipació juvenil dins de la carta dels *17 Objectius sobre el Desenvolupament Sostenible*. Un altra iniciativa europea per fer front a aquesta problemàtica ha sigut l'*Any Europeu de la Joventut 2022*, que entre altres objectius, busca la integració de la política de joventut en tots els àmbits polítics des de la transversalitat. En aquest sentit, en els darrers anys a escala europea, el concepte de transversalitat ha agafat molta rellevància en les polítiques d'emancipació juvenils, sobretot des de la publicació de *A new impetus for European youth* i de *l'Estratègia Europea per a la Joventut*¹. Aquestes publicacions mostren que existeix una relació entre l'edat en la qual els joves marxen de casa i la transversalitat de les polítiques juvenils, i que per tant, el fracàs de moltes de les polítiques d'emancipació juvenils és el seu enfocament unidireccional, que es centren únicament en l'àmbit de l'habitatge, que tot i que ha de tenir un pes important dins dels pressupostos, no és l'únic factor que influeix en el procés emancipatori. *“No sólo una atención a las necesidades específicas de los jóvenes en cada uno de los sectores de política pública –por ejemplo, las políticas de vivienda- sino también una plena coordinación de los esfuerzos entre todas aquellas áreas que tienen relevancia estratégica”* (J.M. Patón Casas,2007:531).

En el cas de Catalunya, l'any 2002 es va aprovar el primer *Pla Nacional de Joventut de Catalunya 2000-2010*, que va suposar la creació d'un marc de referència per impulsar les polítiques de joventut a Catalunya amb l'objectiu de donar resposta a les transformacions socials que s'estaven produint en aquell moment.

Després de 8 anys, es va aprovar la *Llei 33/2010, de l'1 d'octubre, de polítiques de joventut de Catalunya* que, segons el Departament de Drets Socials (2010), tenia l'objectiu de donar reconeixement i cobertura a la normativa del PNJ de Catalunya 2000-2010. Un dels compromisos més destacats era la creació de la Xarxa Nacional d'Emancipació Juvenil.

Tot i aquesta llei, segons Brugué, et al. (2019), l'any 2010, dels àmbits d'actuació de les polítiques de joventut a Catalunya, l'àmbit de l'habitatge va ser uns dels que tenien menys pes, i que a més l'única activitat que destacava era l'orientació i assessorament (32,6%), i per tant, els ajuts, la promoció d'habitatges socials i la reserva de sòl públic tenien un paper gairebé insignificant (14,9%).

Posteriorment, l'any 2013, es va aprovar el *Pla Nacional de Joventut de Catalunya 2020*, que es va desenvolupar a partir de dues grans fases: l'avaluació conjunta del PNJ anterior i un intens procés de consulta i recollida de propostes amb tots els agents implicats, per tal que les seves bases tinguessin un consens social, institucional i polític.

¹ Accés als documents en *Bibliografia*

Segons el PNJC 2020 (2013), aquesta nova proposta, sobretot centrava les seves línies d'actuació cap a l'**emancipació**, enfocant-la des de la transversalitat i entenent-la com la capacitat de construcció del projecte de vida de les persones joves i l'exercici de la plena ciutadania. El PNJC 2020 té com a objectiu facilitar la realització del projecte de vida de les persones joves atenent a la diversitat de formes i models de vida a través de 7 reptes: èxit educatiu, laboral, en la transició domiciliària, vida saludable, desenvolupament personal, universalització de la cultura entre la població juvenil i inclusió. D'aquests reptes, tot i que tal com s'ha exposat anteriorment, tots tenen influència en l'emancipació juvenil, es destaca:

Repte 3: Aconseguir l'èxit en transició domiciliària de les persones joves (PNJC 2020,2013)

- Millora de les oportunitats per a l'accés a l'habitatge.
- Foment del lloguer com a model de tinença que contribueix a millorar les oportunitats de mobilitat de les persones joves.
- Impuls de les noves formes i models residencials de les persones joves.
- Participació, mediació i intermediació en habitatge.
- Avenç de la consideració de l'habitatge com un dret social.

Pel que fa a les polítiques més recents, és important destacar el *Decret 42/2022, aprovat el 18 de Gener del 2022* que, per una banda, promou el "Bono Joven", un ajut per pagar el lloguer de 250 euros mensuals durant dos anys a joves d'entre 18 i 35 anys amb un sou inferior a 24.318 euros anuals. I, per altra banda, el *Plan Estatal de Acceso a la vivienda 2022-2025*, que estableix un nou paquet d'ajudes per ampliar el parc públic de lloguer i per a promotors d'habitatge en lloguer assequible i compra d'habitatges. Per últim, remarcar el *Real Decreto-ley 2/2022, de 22 de Febrer del 2022*, que ha integrat nous instruments amb l'objectiu de promoure l'estabilitat laboral de les persones. Com veurem a continuació, els joves són els més beneficiats per la seva altra contractació temporal.

3.3 Situació dels joves a Catalunya

El PNJC 2020 (2013) posa de manifest que actualment el col·lectiu jove pateix de manera més acusada els efectes de la crisi econòmica del 2008 i del Coronavirus. Un dels efectes més rellevants és la falta d'oportunitats per accedir a l'habitatge i emancipar-se.

La taxa AROPE 2020 (At Risk Of Poverty or Social Exclusion) que mesura el risc de pobresa i exclusió social a Europa a partir de diverses dimensions com la carència material i social severa i la baixa intensitat de treball, mostra que un 30,2% dels joves (de 16 a 29 anys) a l'Estat Espanyol estan en risc de pobresa (Instituto Nacional de Estadística, 2020).

Segons el "Observatorio de Emancipación" (2021), la quantitat de persones joves emancipades és el reflex de la capacitat real que té la joventut per poder desenvolupar els seus projectes vitals i una de les formes per mesurar el grau de vulnerabilitat del col·lectiu.

Tal com mostra l'últim informe de l'Observatori Català de la Joventut (2022), **la taxa d'emancipació actual a Catalunya és d'un 19,6%**, sent la xifra més baixa del segle, la qual cosa significa que 8 de cada 10 persones joves viuen a cas els pares. Aquestes xifres són molt baixes si les comparem amb les taxes d'emancipació d'altres països d'Europa (Eurostat, 2022) com Dinamarca (71,7%), Suècia (69,4%) o Finlàndia (64,3%). Únicament Croàcia (11,1%) i Itàlia (13,1%) tenen xifres més baixes.

Segons Ruiz (2020), tenir seguretat en el procés d'emancipació implica tenir un treball estable i amb ingressos suficients per tenir la capacitat de costejar-se un habitatge i a la vegada tenir el necessari per proporcionar un mínim de qualitat de vida a l'individu que faci el pas d'emancipar-se. Aquest no és el cas dels joves catalans, ja que l'actual taxa d'ocupació juvenil és del 51,7%. A més a més, la taxa de contractació temporal en els joves és molt alta, i tot i que la darrera reforma laboral, està tenint impacte en la contractació temporal en els joves, aquesta encara és d'un 40,5%. Tal com exposa Rom (2022), aquest tipus de contractació dificulta l'accés a l'habitatge no únicament per un tema econòmic, sinó també per un tema de contracte d'arrendatari, on sovint es demana un contracte indefinit. El mateix passa amb l'accés als plans d'estalvis.

Per altra banda, pel que fa als subsidis o prestacions, en el cas del col·lectiu de joves, només el 9,6% de les persones joves aturades reben aquest tipus de prestació, tot i les mesures de protecció social que es van prendre per fer front a l'impacte de la pandèmia. La taxa de cobertura en subsidis és molt baixa entre els joves, ja que molts no han cotitzat encara o ho han fet durant molt poc temps, ja sigui perquè busquen la seva primera feina o perquè han tingut feines amb contractacions precàries o sense contracte.

Segons l'últim informe del "Observatorio de Emancipación" (2021), pel que fa al lloguer, el model de tinença més utilitzat pels joves, una persona jove que s'emancipa en solitari a l'Estat Espanyol ha de destinar el 81,9% del seu sol al pagament de la renda mensual, ja que actualment, segons Rom (2022), una mitjana de lloguer es situa als 848 euros, mentre que el que es podria permetre una persona jove sense endeutar-se és tan sols de 320 euros. Aquesta situació provoca que un 34,5% dels joves emancipats convisqui amb altres persones que no són familiars ni parelles per tal de poder compartir les despeses de lloguer. Tot i compartir despeses, els joves continuen havent de destinar el 30% del seu sou net.

Pel que fa a la compra d'un habitatge, fer front al pagament de la quota hipotecària, suposa una inversió del 52,2% del salari i que la persona jove necessiti destinar 31,2 anys el seu sou íntegre per fer front a la compra. A més a més, a aquesta xifra se li ha de sumar les dures condicions que exigeixen les entitats financeres per concedir un préstec, que finalment, implicarien 3,7 vegades el salari anual del jove.

Aquesta situació també influeix en la taxa de natalitat. La incertesa personal, social i econòmica ha impactat en les parelles joves a l'hora de decidir tenir fills i/o d'ajornar el moment de fer-ho. Les últimes dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya (2020) mostren que des del 2008 a Catalunya no s'ha parat de recular en naixements, sent un dels indicadors de fecunditat més baixos de la Unió Europea. A més, en aquest àmbit es repeteixen les mateixes diferències entre els països europeus del Nord i del Sud.

3.4 Benestar dels joves: La teoria del benestar subjectiu de Diener (1985)

Tal com hem vist anteriorment, el fet de no poder emancipar-se o haver de tornar a casa una vegada estaves emancipat/da, és un factor que pot influir en el benestar dels joves una vegada volen iniciar aquest procés i tenen dificultats per poder fer-ho.

Pel que fa al concepte de benestar, aquestes podria definir com el grau en què una persona jutja de manera general la seva vida en termes positius. *“El bienestar subjetivo es así la percepción de un estado interno de homeostasis, acompañado de un tono afectivo agradable, resultado de un proceso más complejo de evaluación continua y combinada de la vida a través de las experiencias vividas, donde se percibe y se forman predisposiciones, preferencias y metas en la búsqueda de la satisfacción (Anguas, 2000; Arita, 2004 citats en: Watanabe, 2005:122).*

Segons Gouveia et. Al (2009), **la teoria del benestar subjectiu de Diener (1985)** ha estat utilitzada en més de 4.000 estudis en el món de la psicologia i la investigació social, i és un referent per estudiar el tema del benestar personal.

Segons Martín (2002), aquesta àrea d'estudi té tres elements característics: el seu caràcter subjectiu, perquè depèn de la pròpia experiència de la persona; la seva dimensió global, ja que inclou un judici de tots els aspectes de la vida; i el fet que inclogui mesures positives, ja que va més enllà de l'absència de factors negatius.

Aquesta teoria parteix de dos elements: l'element efectiu-emocional, que seria el gust experimentat per la persona amb els seus sentiments, emocions i estats d'ànim més freqüents; i el component cognitiu, la satisfacció amb la vida, que representa la discrepància entre les aspiracions de la persona i les seves fites, amb un marc d'avaluació que va des de la sensació de realització personal fins a l'experiència vital de fracàs o frustració.

La teoria del benestar subjectiu de Diener (1985), estableix que el benestar personal està format per:

Benestar personal: Nivell baix d'emocions negatives + Nivell alt de satisfacció vital

Font: elaboració pròpia

A. Nivell baix d'emocions negatives (element efectiu-emocional)

Segons Piqueras et. Al (2010), les emocions negatives són aquelles que produeixen una experiència emocional desagradable. Segons Martín (2002), aquestes són l'ansietat, la preocupació, vergonya-culpa, la ira-enfado, la tristesa-depressió, l'enveja i l'estrès.

Segons el PNJC 2020 (2013), que exposa que la problemàtica sobre les dificultats per accedir a l'habitatge és percebut com un problema primordial per a un nombre considerable de joves (41,8%). Segons Pagés, coordinador nacional de la Fundación de Ayuda contra la Depresión, citat a *Somos Pacientes* (2015), l'any 2015 ja es va començar a detectar un augment de símptomes relacionats amb la depressió, com ansietat, tristesa i frustració, en els joves i les seves famílies, a causa de les dificultats per abandonar la llar. En aquesta línia, Milán (2015), exposa que el fet d'haver de tornar a casa una vegada la persona jove estava emancipada, en molts casos es pot convertir en un autèntic fracàs personal i desenvolupar efectes psicològics com falta d'autoestima o fins i tot, provocar en la persona episodis d'ansietat. Per tant, es podria considerar que la situació dels joves a Catalunya caracteritzada per la precarietat laboral, el baix nivell econòmic i la dificultat per accedir a l'habitatge, estan fent que alguns joves sentin emocions negatives.

Nivell alt de satisfacció vital (component cognitiu)

L'Organització Mundial de la Salut (2013), estableixi que un dels principals indicadors pel benestar és la satisfacció vital. La satisfacció vital, tal com exposa Vinaccia, et. Al (2019) i Shin y Johnson (1978) citats a Murillo i Molero (2012), és l'avaluació general que fa una persona de la seva pròpia vida o també dels diferents àmbits d'aquesta d'acord amb uns criteris escollits per ella mateixa. Segons Atienza, et. Al. (2000), és un concepte on **es comparen diferents aspectes de la pròpia vida, amb estàndards i expectatives de l'individu.**

Amb relació a les expectatives, segons Zimbardo (1994), créixer en una comunitat caracteritzada per un grau d'estabilitat (econòmica, social, política i psicològica) està lligat amb el fet de tenir més expectatives. En el cas de la falta d'oportunitats laborals, aquestes acostumen a restringir les perspectives de futur. Lengua (2003) exposa que s'han trobat vinculacions positives entre la perspectiva de futur i l'elevat desenvolupament social i emocional de l'individu, els seus valors personals, entre d'altres. Pel que fa a les conseqüències de la falta d'expectatives, segons Robbins & Bryan (2004) aquestes podrien associar-se amb conductes de risc, consum i fins tot delinqüència.

En aquesta línia, Sánchez (2017) exposa que els joves d'avui en dia es senten frustrats, ja que, tal com exposa Nassarre (2021) aquests van observar en la seva infància els beneficis del “boom” immobiliari amb un nivell de vida molt alt i van créixer amb aquestes expectatives i ara, quan comencen la seva vida adulta, s'adonen que tenen moltes més dificultats per poder arribar-hi.

Proctor, et. Al (2009) exposen que el grau de satisfacció vital té implicacions importants en el funcionament psicològic, social i educatiu dels joves. Huebner y Diener (2008), citats a San Martín i Barra (2013), mostren que els joves que tenen nivells alts de satisfacció vital tendeixen a mostrar majors nivells de funcionament en les relacions interpersonals i interpersonals. En canvi, en els que es troben insatisfets/es amb la seva vida, presenten dificultats que inclouen conductes agressives, conductes sexuals de risc, consum, problemes físics i d'alimentació, inactivitat física, entre d'altres. Rey, Extremera y Pena (2011) exposen que **el valor personal, l'autoestima i el control del context són variables que s'associen a majors nivells de satisfacció**. Segons Barra (2004), el recolzament social que percep la persona sobre com cuiden d'ella i com de part es sent d'una xarxa de suport també té relació amb la satisfacció vital.

Tal com s'ha exposat anteriorment, Milán (2015), exposa que el fet d'haver de tornar a casa una vegada la persona jove estava emancipada, pot desenvolupar efectes psicològics com falta d'autoestima.

En relació valor del recolzament social com un indicador de satisfacció vital, segons el PNJC 2020 (2013), els joves avui en dia es senten incompresos per part de la societat, ja que creuen que les problemàtiques juvenils no són considerades suficientment rellevants i consideren que no els hi ofereix les garanties necessàries per afrontar un projecte de vida.

4. PLANTEJAMENT METODOLÒGIC

A partir d'aquestes dades, es planteja que la problemàtica d'emancipació juvenil pot tenir efectes en el benestar personal dels joves tenint en compte que s'estan observant emocions negatives en aquests a causa d'aquesta situació. A continuació, s'exposa la metodologia utilitzada per dur a terme l'objecte d'estudi. Per tant, en aquest apartat es plantegen les preguntes principals de l'estudi, les hipòtesis i variables i per últim el disseny metodològic.

4.1 Preguntes principals

Les preguntes principals de la investigació són les següents:

- Hi ha alguna relació entre el fet de no poder emancipar-se i el benestar dels joves?
- Quines són les conseqüències que provoquen les dificultats per poder emancipar-se en el benestar dels joves?

4.2 Hipòtesi i variables

Observant les dificultats que tenen els joves a l'hora de crear el seu projecte de vida, i el malestar personal provocat per un enrederament de l'emancipació domiciliària, de la creació d'un espai personal propi, i fins i tot, del moment de decidir tenir fills/es, la hipòtesis del present estudi es basa en què ***el fet de no poder emancipar-se o haver de tornar a casa una vegada estaves emancipat té efectes en el benestar dels joves.***

Per tant, responent a la pregunta de *si hi ha alguna relació entre el fet de no poder emancipar-se i el benestar dels joves*, s'espera que sí que existeixi una relació amb base a la Teoria del Benestar Subjectiu de Diener (1985).

Pel que fa a la segona pregunta d'investigació de *quines són les conseqüències que provoquen les dificultats per poder emancipar-se en el benestar dels joves*, s'espera que la problemàtica actual dels joves amb relació a les dificultats per emancipar-se, provoqui un nivell mitjà-alt d'emocions negatives, com preocupació, tristesa, frustració, incertesa o desmotivació en la mostra i també un nivell baix en l'escala de satisfacció vital.

Les variables de l'estudi, aquestes són:

- Benestar personal: variable dependent.
- Situació d'emancipació dels joves: variable independent.

4.3 Disseny metodològic

Per la realització de la present investigació s'utilitzarà una metodologia mixta perquè es considera la forma més adequada per poder assolir els objectius de l'estudi, a través del disseny d'un **qüestionari tancat** i d'una **entrevista semi-estructurada**.

A continuació, es justifiquen les tècniques escollides amb els objectius de la investigació:

Taula 2. Relació de les tècniques escollides amb els objectius de l'estudi

Qüestionari	Objectius
Escala 1. El hecho de tener o haber tenido dificultades para poder emanciparme, me hace o me ha hecho sentir...	Objectiu 2. Identificar quins són els efectes que provoquen les dificultats per emancipar-se en el benestar de les persones joves
Pregunta 1. En el caso de querer emanciparte y no poder hacerlo, ¿en qué condiciones te gustaría emanciparte?	Objectiu 2. Identificar quins són els efectes que provoquen les dificultats per emancipar-se en el benestar de les persones joves
Escala 2. Escala de Satisfacció amb la vida (SWL)	Objectiu 1. Conèixer si el fet de no poder emancipar-se té efectes en benestar dels joves.
Entrevista	Objectius
	Objectiu 1. Conèixer si el fet de no poder emancipar-se té efectes en benestar dels joves. Objectiu 2. Identificar quins són els efectes que provoquen les dificultats per emancipar-se en el benestar de les persones joves

Font: elaboració pròpia

4.3.1 Tècniques d'investigació

Qüestionaris tancats individuals

Per una banda, s'ha realitzat el **qüestionari tancat individual** (s'adjunta a l'*Annex 1*) a **163 persones d'entre 16 i 29 anys de Catalunya**, per tal de dimensionar la problemàtica i veure tendències generals de la mostra.

El qüestionari està dividit en quatre parts:

1. Recull de dades sociodemogràfiques:

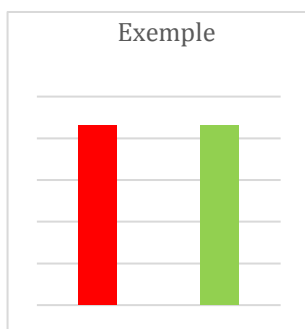
Es pregunta lloc de residència, edat, sexe, estat civil, estat laboral i nivell d'estudis, nivell d'ingressos el 2021. En aquesta part també es pregunta sobre el tipus de situació domiciliària classificant els participants en:

- persones emancipades: 96 (58,9%)
- persones que han hagut de fer un retorn a casa una vegada estaven emancipats: 9 (5,5%)
- persones que volen, però no poden emancipar-se: 37 (22,7%)
- persones que no volen emancipar-se: 13 (8%)
- Altres: 8 (4,9%)

2. Escala 1. El hecho de tener o haber tenido dificultades para poder emanciparme, me hace o me ha hecho sentir...

Es planteja aquesta escala d'elaboració pròpia per tal de valorar el nivell d'emocions negatives de la mostra que els hi provoca la problemàtica d'emancipació, en base a la teoria del Benestar Subjectiu de Diener (**baix nivell d'emocions negatives** + satisfacció vital). Es tracta d'una escala amb un format de resposta 5 de tipo Likert, on es valora 9 categories (ítems) sobre emocions, estats d'ànim i pensaments amb relació a les dificultats d'emancipació. Els 5 tipus de resposta se'ls hi dona el següent valor: (1) Casi mai, (2) A vegades, (3) Normalment, (4) Casi Sempre, (5) Sempre.

A l'hora d'analitzar les dades es fa ús de l'estadística descriptiva de resposta més freqüent (tendència) i en les gràfiques es classifica de la següent manera:

Alt afecte en el benestar (vermell): Es considera les respostes (3) Normalment, (4) Casi Sempre, (5) Sempre com a significatives per l'estudi, ja que impliquen una freqüència d'aquella emoció o sentiment negatiu en la persona.

Baix afecte en el benestar (verd): En el cas de (1) Casi mai, (2) A vegades, es consideren no rellevants per l'objecte d'estudi, ja que no impliquen una freqüència d'aquella emoció o sentiment.

Font: elaboració pròpia

Pel que fa a la definició de les diferents categories (ítems) utilitzats en l'Escala 1, aquest son:

Taula3. Definició categories Escala1

Categoria	Definició
Nerviós/a, ansiós/a	Sentir agitació, una extrema exaltació, sovint amb somatització per una situació amenaçant. (RAE, s.d)
Preocupat/da, intranquil/a	Sentir una inquietud, un temor, un desassossec (RAE, s.d)
Enfadat/da, irritat/da	Sentir que estàs sotmès/a a una situació de frustració o que et resulta adversa. (Ekman, P citat a Psicocode, s.d)
Insegur/a	Sentir que existeix un perill, un risc. També quan tens dubtes sobre un assumpte en concret. (Pérez i Merino, 2008)
Trist/a	Tenir un estat d'ànim habitual baix, que acompanya amb una reducció del nivell d'activitat cognitiva i conductual. (Ekman, P citat a Psicocode, s.d)

Avergonyit/da	Sentiment que sorgeix quan hi ha consciència d'haver actuat erròniament o de manera deshonrosa i humiliant. (RAE, s.d)
Desmotivats/da	Pèrdua d'interès i motivació en general o per algun aspecte concret de la teva vida (WordReference, s.d)
Amb poc control sobre la meua vida	Falta de domini sobre tu mateix o la teua vida (RAE, s.d)
Amb poques expectatives de futur	Falta d'esperança o il·lusió per realitzar o complir un determinat propòsit. (Pérez i Merino, 2009)

Font: elaboració pròpia

3. Pregunta 1. En el caso de querer emanciparte y no poder hacerlo, ¿en qué condiciones te gustaría emanciparte?

Es tracta d'una pregunta de resposta múltiple amb 12 opcions (categories), sobre les condicions que necessiten els joves per emancipar-se. Amb aquesta pregunta es pretén contrastar les condicions més rellevants de la mostra amb les dades actuals per veure si s'adapten a la situació actual dels joves. Si no és així, es faran interpretacions sobre com es poden sentir davant d'aquesta impossibilitat d'emancipar-se amb les condicions que la mostra desitja.

El tractament de les dades es fa a través del programa Excel i Google Forms, amb els quals s'analitzen els resultats obtinguts a través de la creació de gràfics, dades i taules.

Taula 4. Opcions de resposta Pregunta 1

☐ Con los estudios finalizados ☐ Con un trabajo estable, no temporal ☐ Con ahorros ☐ En una vivienda en el centro de la ciudad ☐ Sin tener que irme a otro país o ciudad ☐ Sin tener que compartir piso (a excepción de la pareja) ☐ Con un alquiler que me permita ahorrar mínimo el 70% del sueldo ☐ Comprando una casa que me permita ahorrar mínimo el 70% del sueldo ☐ Con ayudas económicas del estado, como, por ejemplo, el Bono Joven ☐ Con la certeza de que mi familia no me va a tener que ayudar económicamente ☐ Incluso renunciando a la comodidad de vivir en el núcleo familiar (necesidades básicas cubiertas, relaciones sociales y ocio, sostén familiar, menos responsabilidades domésticas, etc.). ☐ Otras

Font: elaboració pròpia

4. Escala 2. Escala de Satisfacció amb la vida (SWL)

S'escull aquesta escala com a mesura de la satisfacció vital, tenint en compte la teoria del Benestar Subjectiu de Diener (baix nivell d'emocions negatives + **satisfacció vital**).

Aquesta escala, consta de 5 ítems i s'utilitza un format de resposta de tipus Likert de 7 valors, que van de l'1 (totalment en desacord) al 7 (totalment d'acord). Les opcions de resposta tenen una valoració mínima de 5 punts (baixa satisfacció) i una màxima de 35 (alta satisfacció).

Taula 5. Enunciats dels 5 ítems de la SWL

Enunciats dels 5 ítems de la SWL	
1.	En la mayoría de los aspectos de mi vida es como yo quiero que sea
2.	Las circunstancias de mi vida son muy buenas
3.	Estoy satisfecho con mi vida
4.	Hasta ahora he conseguido las cosas importantes que quiero en mi vida
5.	Si volviese a nacer, cambiaría muy poco de mi vida

Font: elaboració pròpia

Pel que fa a la interpretació, es fa ús de l'estadística descriptiva de resposta més freqüent (tendència) en els enunciats en concret i en les gràfiques es classifica de la següent manera:

- **Insatisfacció vital:** Es considera les respostes "Totalmente en desacuerdo", "En desacuerdo", i "Ligeramente en desacuerdo" rellevants per l'objecte d'estudi, i una mostra d'insatisfacció vital en l'enunciat concret.
- **Satisfacció vital baixa:** En el cas de "Ni de acuerdo ni en desacuerdo" i "Ligeramente de acuerdo" s'interpreta com una satisfacció vital baixa en l'enunciat concret.
- **Satisfacció vital alta:** Es considera les respostes "De acuerdo" i "Totalmente de acuerdo" com a satisfacció vital alta en l'enunciat concret.

Per altra banda, s'interpreta els resultats de l'Escala de Satisfacció vital, utilitzant la versió traduïda de Vázquez, Duques i Hervás (2013), i les dades normatives de Pavot i Denier (1993), on s'analitza la satisfacció vital en general de la mostra amb la següent classificació:

Taula 6. Interpretació resultats Escala 2

5-9	molt insatisfet/ta
10-14	insatisfet/ta
15-19	Poc insatisfet/ta
20	Neutral
21-25	Poc satisfet/ta
26-30	satisfet/ta
31-35	Molt satisfet/ta

Font: elaboració pròpia

Entrevistes semiestructurades individuals

Es realitzen **7 entrevistes** a persones d'entre 16 i 29 anys de Catalunya, per tal d'aprofundir en l'objecte d'estudi. Les entrevistes són semi-estructurades, a través d'un guió (s'adjunta a l'*annex 3*) on es plantegen diferents temes a l'entrevistat/da a través de preguntes semiobertes, ja que es busca flexibilitat per poder obtenir percepcions molts personals. Es fa ús d'una gravadora com a mitjà tècnic i un quadern de notes. Pel que fa a les entrevistes, la transcripció i el buidatge i per última la codificació es fa a través del programa Word.

4.3.2 Mostra

Pel que fa a la **mostra dels qüestionaris**, els destinataris d'aquesta investigació són joves que viuen a la comunitat autònoma de Catalunya. Per delimitar a la població (marc mostral intencional) a qui va dirigida, es fa ús de La Llei de polítiques de joventut de Catalunya que recull un interval d'edat dels 16 als 29 anys. Actualment, segons l'Institut d'Estadística de Catalunya (2021), el nombre de joves d'aquestes edats a Catalunya és d'1.254.579 persones. Per calcular el nombre de la mostra, s'utilitza un nivell de confiança del 95% al quL correspon un valor de 2, un percentatge d'error del 5% i un coeficient de variància del 0,5 com a supòsit de màxima indeterminació. Realitzant el càlcul, ens surt una mostra de: 400 persones. Finalment, s'aconsegueix una mostra total de **163 participants en els qüestionaris**. Les dades sociodemogràfiques de la mostra són les següents:

Taula 7. Dades sociodemogràfiques de la mostra dels qüestionaris

Categoria	Tipologia	N	%
Sexe	Dona	108	66,3%
	Home	55	33,7%
Edat	16-19	13	8%
	19-23	26	16%
	23-26	58	35,6%
	26-29	49	30,1,6%
	+29	17	10,4%
Estat Civil	Solter/a	67	41,4%
	Amb parella	80	49,1%
	Casat/ada	14	8,6%
	Altres	2	1,2%
Nivell d'estudis	ESO	5	3,1%
	Batxillerat	17	10,6%
	Grau Mitjà	5	3,1%
	Grau Superior	27	16,8%
	Grau Universitari	65	40,4%

	Postgrau	1	0,6%
	Màster i doctorat	41	25,5%
Estat laboral	Treballant	138	84,7%
	Estudiant	71	43,6%
	Sense treballar	9	5,5%
	Sense estudiar	0	0%
Nivell ingressos anual	0€	9	5,6%
	1 a 10.000€	43	26,5%
	10.000 a 25.000€	89	54,9%
	25.000 a 50.000€	20	12,3%
	Més de 50.000€	1	0,6%

Font: elaboració pròpia

Respecte a la **mostra de les entrevistes**, es fa un mostreig intencional, ja que es busca entre 7-12 persones d'entre 16 i 29 anys que viuen a la comunitat autònoma de Catalunya i que hagin hagut de tornar a casa una vegada emancipades o que hagin volgut emancipar-se i no hagin pogut fer-ho. Dintre de les possibles persones voluntàries, s'escull un grup heterogeni amb diversitat de perfils i situacions. Es pretén realitzar entre 7 i 11 entrevistes.

Finalment, s'ha aconseguit fer **7 entrevistes**. El perfil de la mostra és el següent:

Taula 8. Resum de la mostra en les entrevistes

Codi	Edat	Sexe	Nivell d'estudis	Estat laboral	Professió	Estat civil	Situació domiciliària
1 10-05-22	28	F	Grau Superior	Feina	Secretaria	Parella	Retorn a casa Ara emancipada
2 09-05-22	25	F	Grau Universitari Màster	Feina	Mestra	Parella	Vol emancipar-se
3 19-06-22	26	M	Grau Superior	Feina	Informàtic	Parella	Vol emancipar-se
4 12-07-22	26	M	Grau Superior	Feina	Animador	Solter	Retorn a casa Ara emancipada
5 12-07-22	32	M	Grau Superior	Feina	Inspector	Solter	Retorn a casa
6 01-08-22	28	F	Grau Superior	Feina	Tècnic esportiu	Soltera	Retorn a casa
7 08-08-22	24	F	Grau Universitari	Sense feina	Ciència i Tec. dels Aliments	Soltera	Vol emancipar-se

Font: elaboració pròpia

4.3.3 Consideracions ètiques

Per tal de realitzar el treball de camp s'ha dissenyat un **document de consentiment informat** (s'adjunta en l'*annex 4*), en el qual s'informa de l'objectiu del qüestionari i/o entrevista, sobre l'ús estricte de la informació únicament per la investigació concreta i sobre l'emmagatzematge segur de la informació sobre la qual únicament la investigadora hi tindrà accés. També es garanteix l'anonimat, la confidencialitat i la voluntarietat en tot moment. També es demana el consentiment per gravar la veu en les entrevistes.

4.3.4 Pla de treball

A continuació es presenta el pla de treball dut a terme en la investigació.

Taula 9. Cronograma de la realització del Treball de Final de Màster

TASQUES	DATES											
	oc.	no.	de.	ge.	fe.	mar.	ab.	mai.	jun.	jul.	ag.	se.
Recerca bibliogràfica	■	■	■									
Disseny de la recerca		■	■	■								
Elaboració instruments investigació			■	■	■							
Treball de camp						■	■	■	■			
Transcripció d'entrevistes							■	■	■			
Anàlisi de la informació recollida								■	■	■		
Redacció de l'informe final										■	■	■

Font: elaboració pròpia

4.3.5 Desenvolupament del treball de camp

- Es decideix començar el treball de camp amb la **part quantitativa** (qüestionari online) per fer una anàlisi exploratori de l'objecte d'estudi.
- Primerament es realitza una **prova pilot** del qüestionari en dos subjectes amb un perfil que reuneix els requisits per poder participar en el qüestionari. Després d'obtenir el feedback, s'extreuen les següents conclusions:
 - En el cas de l'Escala 1, en els dos casos es seleccionen varies opcions relacionades amb sentiments i pensaments negatius amb relació a l'emancipació, per tant, es considera que aquesta pregunta té un sentit dins del qüestionari i el seu objectiu. El mateix passa amb la Pregunta 1.

- Per últim, pel que fa a l'Escala 2, els dos subjectes es mostren en desacord en tres dels cinc ítems. Per tant, es considera que aquesta escala té lògica dins de la investigació i que es pot extreure informació amb relació a l'objecte d'estudi, tot i que és possible que existeixin més dificultats a l'hora d'analitzar els resultats d'aquesta pregunta.
- Finalitzada la prova pilot, es procedeix a la **difusió dels qüestionaris** a través d'un anunci de participació (s'adjunta a l'*annex 2*) durant dos-tres mesos. Es fa ús de la tècnica de "bola de neu", accedint a algunes persones conegudes per l'investigador que fan difusió de l'anunci. A partir d'aquí s'accedeix a altres possibles participants i a una major mostra. La difusió es fa a través de xarxes socials (Facebook, Instagram, Twitter i Whatsapp) i Entitats juvenils (Casal Sageta de Foc, Centre Obert la Pobla de Mafumet, Grup de Teatre Tornavís).
- Una vegada s'observa que ja no es pot accedir a més mostra, es fa la **anàlisi descriptiva dels resultats** obtinguts als qüestionaris. A través d'aquestes, és fa una petita exploració de l'objecte d'estudi i s'observa un cert nivell de malestar en els joves a causa de la problemàtica d'emancipació però no resultats amb un gran impacte per a la investigació.
- A partir d'aquí es decideix realitzar la **tècnica qualitativa (entrevista)** amb l'objectiu d'aprofundir en l'objecte d'estudi i en aquells temes més rellevants que s'han pogut observar en els resultats dels qüestionaris. Llavors, en les entrevistes, es plantegen preguntes relacionades amb els sentiments o emocions amb tendències més altes, com angoixa, frustració, poc control sobre la seva vida, per tal d'aprofundir en aquests i observar si ho ha correlació entre les dues tècniques.
- Posteriorment, s'inicia l'**estratègia per accedir a la mostra**. Primerament, es contacta amb 4 participants. Després s'observa que és necessari ampliar la mostra i s'accedeix a 3 més. La recerca de persones que vulguin participar es fa a través de:
 - Coneixença per part de la investigadora de perfils adequats en el seu entorn.
 - Difusió d'un anunci de participació voluntària (s'adjunta a l'*annex 2*) a través de xarxes socials (Facebook, Instagram, Twitter i Whatsapp) i Entitats juvenils (Casal Sageta de Foc, Centre Obert la Pobla de Mafumet, Grup de Teatre Tornavís).
- Una vegada s'accedeix a la mostra, s'inicia la **realització de les entrevistes**. Aquestes es graven amb el consentiment dels entrevistats/des i també es fa ús d'un quadern de camp. Durant la realització de les entrevistes s'afegeix una nova pregunta al guió "*digui'm tres sentiments i emocions que et provoqui les dificultats que tens d'emancipar-te*", ja que l'investigador ha observat que existeix la necessitat de crear una pregunta més concreta per tal de poder extreure la informació desitjada.
- Un cop finalitzades les entrevistes, es fa la **transcripció de les entrevistes** i donada la gran informació recollida, aquesta es **codifica temàticament**, a partir de l'estructura del treball.

5. EXPOSICIÓ I ANÀLISIS DELS RESULTATS

En aquest apartat, s'analitzen els resultats dels qüestionaris i de les entrevistes, interpretant tendències i relacionant-les amb la literatura exposada.

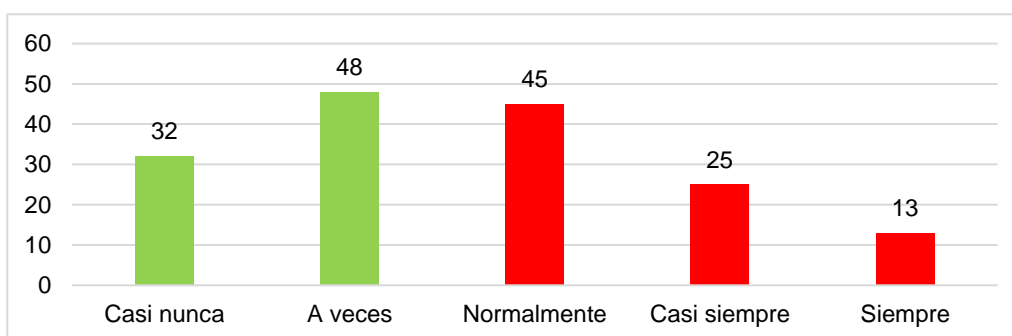
5.1. Qüestionaris

Escala 1. “El hecho de tener o haber tenido dificultades para poder emanciparme, me hace o me ha hecho sentir...”

Tendència alta

A continuació s'exposa els resultats on existeix una freqüència més elevada d'una emoció o sentiment i, per tant, on hi ha una tendència més alta en relació a una categoria concreta.

Gràfic 1. Ítem: Preocupació, intranquil·litat

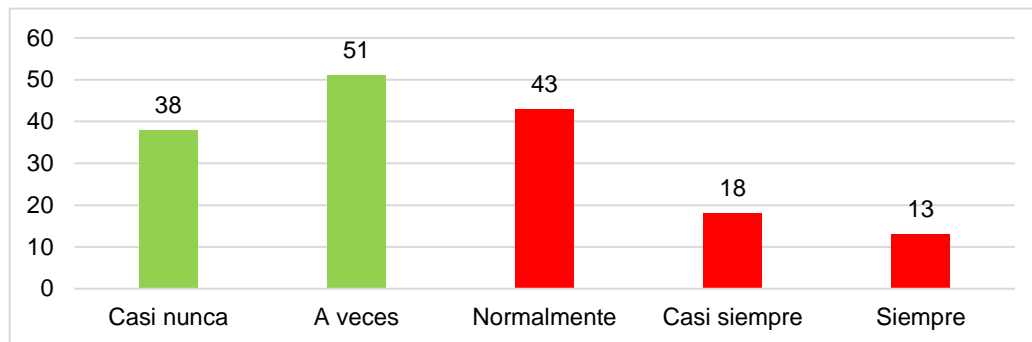
Font: elaboració pròpia

En el cas de la categoria “**Preocupat o intranquil**”, més de la meitat de la mostra (51%) creu que “Normalment, Casi Siempre” o “Siempre” es sent intranquil/a i preocupat/da davant de les dificultats per emancipar-se. Aquesta xifra va en la línia de l'últim informe del PNJC 2020 (2013) que exposa que la problemàtica d'emancipació juvenil és percebuda com un problema primordial per al 41,8% dels joves.

La preocupació o intranquil·litat, segons Piqueras et. Al (2010), és una emoció negativa que sorgeix com un intent d'evitar esdeveniments negatius o preparar-se per un problema a resoldre, en aquest cas, voler emancipar-te i tenir dificultats per fer-ho. Pel que fa als efectes derivats de la preocupació, segons Giménez (s.d), existeix un increment del malestar emocional de la persona i un desajust en la regulació emocional efectiva a causa d'aquest neguit. A conseqüència, es pot considerar que la meitat de la mostra té un malestar emocional causat per aquest sentiment de preocupació i inquietud.

En el cas de la categoria “**Amb poc control sobre la meva vida**”, un 45,4% de la mostra s’identifica amb els valors “Normalment”, “Casi Siempre” o “Siempre”.

Gràfic 2. Ítem: Poc control sobre la meva vida

Font: elaboració pròpia

Aquestes dades ens informen que el fet que un jove prengui la decisió d’emancipar-se i que no ho pugui fer, provoca en ell un sentiment de falta de control a l’hora de decidir quins passos vol seguir en la seva pròpia vida, i per tant, una falta de llibertat d’elecció.

Tal com exposa Pino (2019) la llibertat, després de la vida, és segurament el valor més apreciat, ja que ens permet fer eleccions sota el nostre propi criteri, i no tenir-la provoca un gran malestar emocional. Per tant, es pot interpretar que un 45,4% de la mostra té un malestar emocional i a causa de sentir que no té control sobre la seva vida.

Tendència mitjana

A continuació s’exposa els resultats on existeix una freqüència mitjana d’una emoció o sentiment i, per tant, on hi ha una tendència mitja amb relació a una categoria concreta.

Pel que fa a la categoria de “**Nerviós/a, ansiós/a**”, un 42,3% de la mostra “Normalment”, “Casi Siempre” o “Siempre” sent nerviosisme i/o ansietat davant de les dificultats per emancipar-se. Tot i que la tendència és mitjana, el fet que un 42,3% de la mostra experimenti aquests sentiments amb relativa freqüència, ja és una xifra rellevant, tenint el compte que, tal com exposa Beck y Clark (1988), l’ansietat té efectes psicològics i físics en les persones com per exemple, un fort malestar interior, tensió muscular, molèsties estomacals i fins i tot taquicàrdia. Aquest resultat va a consonància, per una banda, amb el discurs de Pagés (2015, coordinador nacional de la Fundación de Ayuda contra la Depresión, citat a Somos Pacientes (2015), que va detectar un augment de símptomes d’ansietat en els joves i les seves famílies a causa de les dificultats per abandonar la llar. Per altra banda, coincideix amb Milán (2015), que exposa que fet d’haver de tornar a casa una vegada la persona jove estava emancipada pot provocar episodis d’ansietat.

Per tant, observant aquestes dades es considera que una part important de la mostra té un malestar a causa d’aquesta situació.

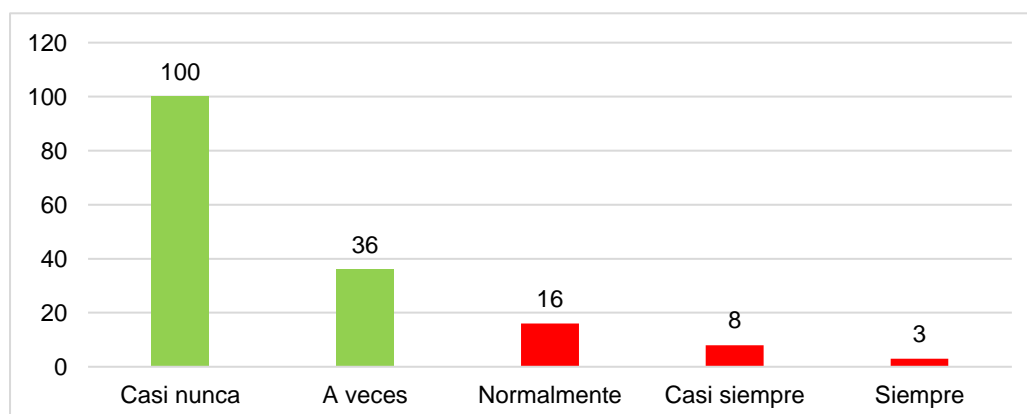
En relació a la categoria de “**Insegur/a**”, s’observa la mateixa tendència mitjana, ja que un 41,7% dels enquestats consideren que “Normalment”, “Casi Sempre” o “Sempre” es senten insegurs/a davant la problemàtica d’emancipació juvenil. Segons Ruiz (2020), tenir seguretat en el procés d’emancipació implica tenir un treball estable i amb ingressos suficients per tenir la capacitat de costejar-se un habitatge i també tenir el necessari per proporcionar un mínim de qualitat de vida a l’individu que faci el pas d’emancipar-se. Aquestes condicions són molt difícils d’assolir, tenint en compte l’augment del preu de l’habitatge, amb poca oferta i de molt poca qualitat, juntament amb una precària i inestable situació laboral i econòmica dels joves.

Sobre la categoria de “**Amb poques expectatives de futur**”, els resultats mostren que el 40,5% dels enquestats/des experimenten aquest sentiment “Normalment”, “Casi Sempre” i “Sempre”. Tal com s’ha exposat anteriorment, la falta d’oportunitats laborals i la inestabilitat econòmica acostumen a restringir les perspectives de futur, i per tant, observant la situació dels joves a Catalunya, no és sorprenent que un 40,5% de la mostra s’identifiqui amb un valor baix d’expectatives de futur. Robbins & Bryan (2004) exposen que la falta de perspectiva de futur s’associa amb aspectes com conductes de risc, consum i fins tot delinqüència, i també amb un baix desenvolupament social i emocional, entre d’altres. Per tant, s’interpreta que una part de la mostra té un malestar emocional a causa de la problemàtica d’emancipació amb relació a les expectatives de futur. Aquest poc control sobre la pròpia vida, inseguretat i poques expectatives de futur, provoquen “**Tristesa**” i “**Desmotivació**” en els joves de la mostra, ja que un 31,9% considera que la problemàtica d’emancipació juvenil li provoca aquests sentiments “Normalment”, “Casi Sempre” i “Sempre”.

Tendències baixes

Per últim, com a categories amb una freqüència baixa, destacar que únicament un 16,6% s’identifica amb la categoria “**Avergonyit/da**” “Normalment”, “Casi Sempre” i “Sempre”.

Gràfic 3. Ítem: Vergonya

Font: elaboració pròpia

S'interpreta aquestes dades com que tot i que els joves de la mostra els hi afecta aquesta situació, són conscients de la problemàtica laboral, econòmica i social que estan vivint, i per tant, no es senten avergonyits/des per no poder emancipar-se tot i tenir el desig de fer-ho, ja que entenen que és un tema estructural i no de dedicació o voluntat. Aquests consideren que han fet tot el que sembla que s'hagi de fer per tenir una vida plena, com tenir una formació acadèmica alta, i per tant, no tenen sentiment de culpabilitat davant d'aquesta situació.

A més, aquesta interpretació es pot relacionar amb el fet que únicament el 33,1% de la mostra es considera, "**Enfadat/da, Irritat/da**", fet sorprenent tenint en compte la seva difícil situació econòmica i laboral.

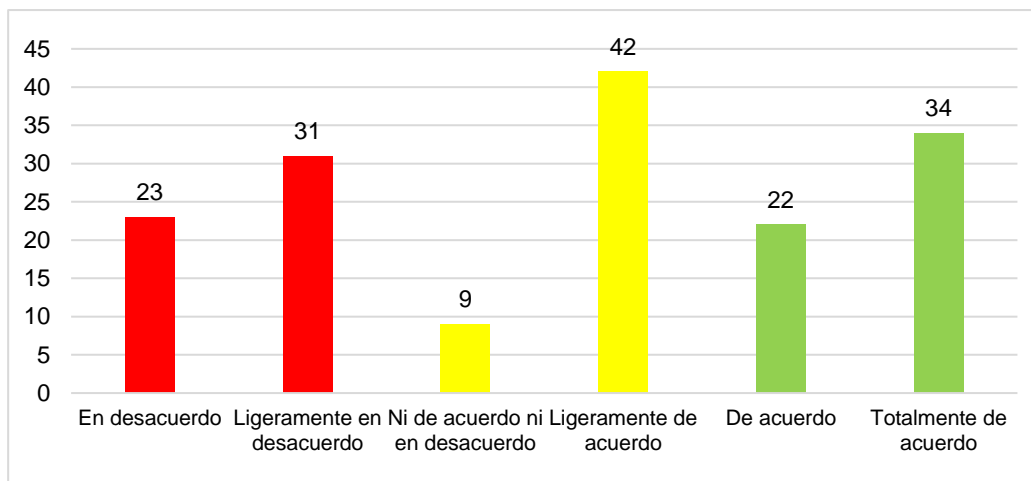
Escales 2. Escala de Satisfacció amb la vida (SWL)

A continuació es destaquen els resultats obtinguts en l'Escales 2 i posteriorment, es calcula la satisfacció vital de la mostra.

A) Anàlisi dels resultats específics de cada ítem

En la mayoría de los aspectos de mi vida es como yo quiero que sea

Gràfic 4. En la mayoría de los aspectos de mi vida es como yo quiero que sea

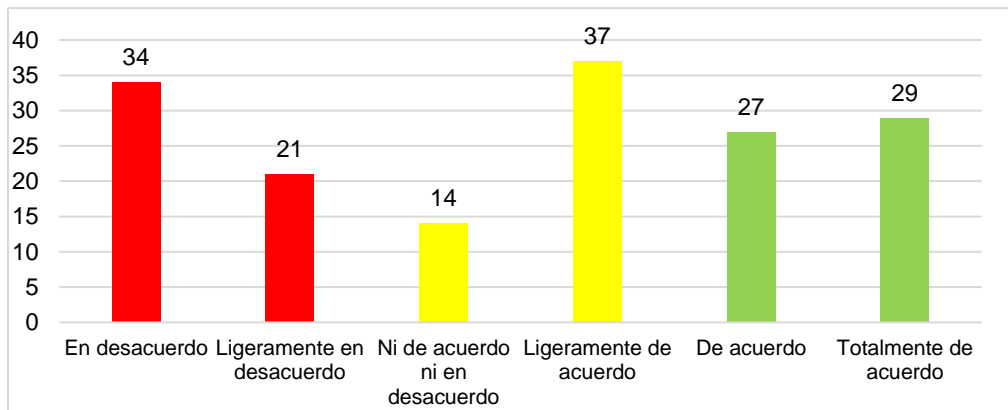

Font: elaboració pròpia

En aquest enunciat (ítem 1) s'observen les valoracions més altes que s'identifiquen amb insatisfacció vital, ja que un **33,1%** de la mostra està "*en desacuerdo*" o "*ligeramente desacuerdo*" amb el fet que la seva vida majoritàriament sigui com ell/a vol que sigui. Per altra banda, el 31,2% s'identifica amb "*ni de acuerdo ni en desacuerdo*" i "*ligeramente de acuerdo*", i per tant, amb valors que es relacionen amb una satisfacció vital baixa.

Si volviese a nacer, cambiaria muy poco de mi vida

Gràfic 5. Si volviese a nacer, cambiaria muy poco de mi vida

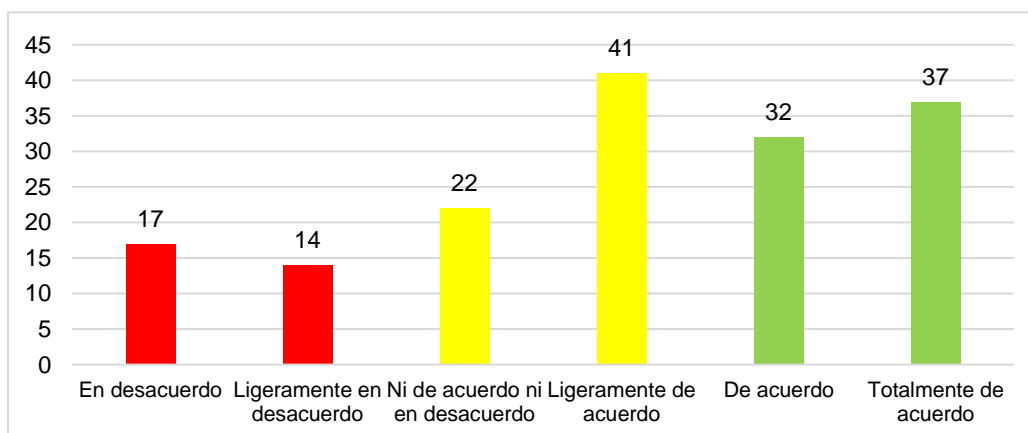

Font: elaboració pròpia

En aquest cas, un **33,7%** de la mostra està “*en desacuerdo*” o “*ligeramente desacuerdo*”, amb el fet que no canviarien gairebé res de la seva vida si tornessin a néixer, freqüències relacionades amb insatisfacció vital. A més a més, el 31,3% es considera “ni de acuerdo ni en desacuerdo” i “ligeramente de acuerdo”, amb valors que, com hem vist anteriorment, és relacionen amb una satisfacció vital baixa. Per tant, hi ha una part de la mostra, que si tingués l’oportunitat, canviaria moltes coses de la seva vida. Segons Noriega, et. Al (2010), a partir d’aquests resultats es pot interpretar que per a una part important de la mostra, el que li ha succeït a la vida fins avui és percebut com un aspecte que podria ser millor si el passat o el present haguessin estat diferents.

Las circunstancias de mi vida son muy buenas

Gràfic 6. Las circunstancias de mi vida son muy buenas

Font: elaboració pròpia

En cas d’aquests ítem, únicament un **19%** està “*en desacuerdo*” o “*ligeramente desacuerdo*”, amb el fet que les circumstàncies de la seva vida siguin molt bones. En canvi, un 42,3% considera que esta “*De acuerdo*” i “*Totalmente de acuerdo*”.

Aquest fet és sorprenent, tenint en compte la situació laboral, econòmica, social i d'emancipació actual dels joves de Catalunya. Així doncs, es poden extreure diverses hipòtesis vers aquests resultats. Per una banda, es pot relacionar amb el tant per cent tan baix que s'ha observat sobre els sentiments de vergonya envers la problemàtica d'emancipació juvenil (14,1%). S'interpretaria doncs que els joves són conscients de la seva realitat i el perquè de les seves circumstàncies, i per tant, dintre del seu imaginari i les seves possibilitats, i des de la crítica responsable i generosa cap a la situació del món en general, consideren que viuen bé.

Per altra banda, un altra hipòtesi estaria relacionada amb el 31,9% de la mostra que es considera de manera freqüent "Trista o Desmotivada" vers la problemàtica d'emancipació. S'entendria doncs que aquest sentiment de desànim ha provocat que els joves s'hagin acomodat en les seves circumstàncies, i des de la desmotivació i no pas des d'una mirada crítica i generosa, no es plantegin anar més enllà i les seves circumstàncies.

B) Càlcul de la satisfacció vital de la mostra

Una vegada obtinguts els resultats dels 5 ítems, es calcula la satisfacció vital de la mostra a través de la versió traduïda i adaptada de Vázquez, Duques i Hervás (2013), i les dades normatives de Pavot i Denier (1993).

Taula 11. Satisfacció vital de la mostra

		N	%
5-9	molt insatisfet/a	0	0%
10-14	insatisfet/ta	10	6,1%
15-19	poc insatisfet/a	25	15,3%
20	neutral	9	5,5%
21-25	poc satisfet/a	44	26,9%
26-30	satisfet/a	57	34,9%
31-35	molt satisfet/a	18	11%

Font: elaboració pròpia

Una vegada calculats els resultats, es pot observar que no existeix una tendència clara, donat que hi ha heterogeneïtat en les respostes, però sí que s'identifiquen algunes dades rellevants per la investigació:

- Un **21,4%** està *insatisfet/a* o *poc insatisfet/a* amb la seva vida, la qual cosa s'identifica amb **insatisfacció vital**.
- Un **32,4%** està *neutral* i *poc satisfet/a*, xifra que s'identifica amb una **satisfacció vital baixa**.
- Un **45,9%** està *satisfet/a* o *molt satisfet/a* amb la seva vida, el qual s'identifica amb una **satisfacció vital alta**.

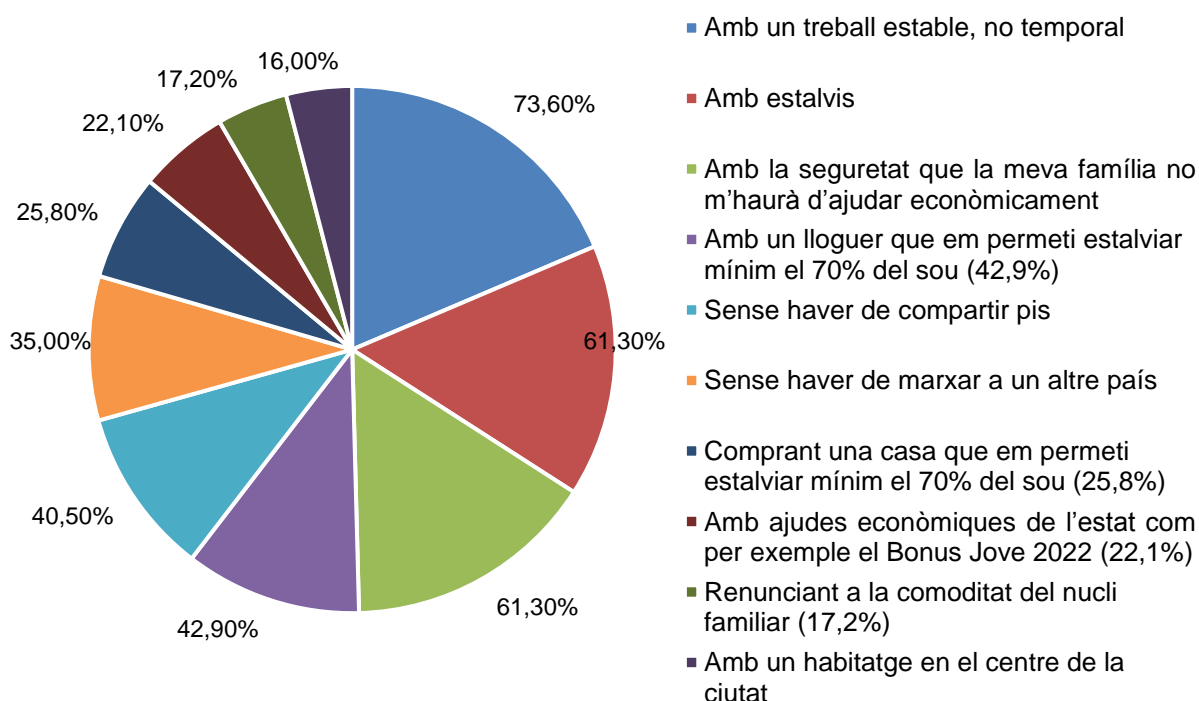
El fet que un 21,4% mostri insatisfacció vital, és una dada molt alarmant, tenint en compte que la insatisfacció vital té efectes importants en el funcionament psicològic, social i educatiu dels joves, i al mateix temps, en el funcionament de les relacions interpersonals. Això també implica que, segons Huebner y Diener (2008), citats a San Martín i Barra (2013), existeixi la possibilitat que la mostra pugui presentar dificultats que inclouen conductes agressives, conductes sexuals de risc, consum, problemes físics i d'alimentació, inactivitat física, entre d'altres.

Segons Zimbardo (1994), créixer en una comunitat caracteritzada per un grau d'estabilitat (econòmica, social, política i psicològica) esta lligat amb la satisfacció vital. A partir d'aquí, observant la xifres sobre la situació laboral dels joves a Catalunya, on únicament un 51,7% dels joves està ocupat, i un 40,5%% d'aquests ho fa en contractació temporal, s'observa una relació entre aquesta situació i els resultats sobre la satisfacció vital de la mostra.

Pregunta 1. “En el caso de querer emanciparte y no poder hacerlo, ¿en qué condiciones te gustaría emanciparte?”

A continuació s'exposen les condicions més importants per la mostra a l'hora de decidir emancipar-se i es compren amb les dades actuals.

Gràfic 7. Pregunta 1, “En el caso de querer emanciparte y no poder hacerlo, ¿en qué condiciones te gustaría emanciparte?”

Font: elaboració pròpia

Per una gran part de la mostra (73,6%), **“tenir un treball estable i no temporal”** és una condició important a l'hora de decidir emancipar-se. Tot i ser una condició gairebé indispensable, aquesta xoca amb el fet que, tal com hem pogut observar, la taxa d'ocupació juvenil, és del 51,7%, i d'aquesta, el 40,5% té un contracte temporal.

També el fet de **“tenir estalvis”** i **“tenir la seguretat econòmica que la teva família no t'haurà d'ajudar”**, és un factor important per a la mostra (61,3%), fet que també s'allunya molt de la realitat, ja que tal com hem vist anteriorment, segons el “Observatorio de Emancipación” (2021), per poder comprar un habitatge un jove ha de disposar d'uns estalvis de mínim 3,7 vegades el seu salari anual.

Sobre la condició de **“poder accedir a un lloguer que permeti a la mostra estalviar mínim el 70% del sou”**, un 42,9% ho considera una condició indispensable. Actualment, aquesta condició és gairebé impossible, ja que tal com exposa l'últim informe del “Observatorio de Emancipación” (2021), una persona jove que s'emancipi en solitari a l'Estat Espanyol ha de destinar el 81,9% del seu sol al pagament de la renda mensual.

En canvi, pel que fa a **“comprar una casa i que em permeti estalviar mínim el 70% del sou”**, la xifra d'enquestats/des que ho considera una condició important, és molt més baixa, d'un 25,8%. D'aquí s'interpreta que els joves són conscients de lo dificultós que resulta poder accedir a la compra d'un habitatge i molts ni ho contempen com una opció realista, tenint en compte que actualment, per a una persona jove fer front al pagament de la quota hipotecària suposa una inversió del 52,2% del salari i 31,2 anys del seu sou íntegre.

Per altra banda, el 40,5% valora com a condició important per emancipar-se el fet d'haver de **“no haver de compartir pis (excepte amb parella)”**. Tot i que aquesta condició és també rellevant per una part de la mostra, les dades de l'última Enquesta Continua de Llars (2020), mostra que únicament un 1,8% dels joves emancipats viuen en una llar unifamiliar.

Per últim, es considera important destacar només un 17,2% de la mostra s'emanciparia **“tot i que hagués de renunciar a la comoditat del nucli familiar (necessitats bàsiques cobertes, relacions socials i oci, sostén familiar, menys responsabilitats domèstiques, etc.)”**. S'interpreta d'aquestes dades en dos sentits: per una banda, es considera que els joves els hi agradaria emancipar-se i que això impliqués poder mantenir les mateixes comoditats que tenen en el nucli familiar, ja que hi ha una certa por a perdre qualitat de vida una vegada has fet la transició domiciliària tenint en compte totes les dades sobre la situació actual dels joves. Per altra banda, es considera que hi ha una certa comoditat i facilitat en el fet de viure a casa els pares, i que existeixi la possibilitat que alguns joves prefereixen tenir menys responsabilitats i decisions en un present difícil i molt incert.

Finalment, es resumeix en els resultats obtinguts en que...

- La problemàtica d'emancipació juvenil fa que una part de la mostra (més del 40%) senti de manera freqüent: preocupació i intranquil·litat (51%) i poc control sobre la pròpia vida (45,4%), nervis o ansietat (42,3%), inseguretat (41,7%) i poques expectatives de futur (40,5%), valors que segons la literatura, provoquen un **malestar emocional** a la persona i un desajust en la regulació emocional efectiva.
- Pel que fa a la categoria "d'Avergonyit/a", únicament un 16,6% s'identifica amb freqüència amb aquest valor. S'interpreta aquestes dades com que els joves, tot i que els hi afecti aquesta situació, son conscients de la realitat que els hi ha tocat viure. Aquesta interpretació es relaciona en què únicament el 33,1% es consideri enfadat/da o irritat/da.
- Pel que fa a la satisfacció vital de la mostra, s'observa que:
 - Un **21,4%** està *insatisfet/a* o *poc insatisfet/a* (**insatisfacció vital**).
 - Un **32,4%** està *neutral i poc satisfet/a* (**satisfacció vital baixa**).
 - Un **45,9%** està *satisfet/a* o *molt satisfet/a* amb la seva vida, (**satisfacció vital alta**).

Les condicions amb les quals un 40% de la mostra desitja emancipar-se són les següents:

Taula 12. Condicions de la mostra per emancipar-se vs. Dades i xifres actuals

Condicions per emancipar-se	Dades i xifres actuals
Tenir un treball estable i no temporal (73,6%)	Taxa d'ocupació juvenil (51,7%), taxa de contractació temporal (40,5%)
Tenir estalvis (61,3%)	Per la comprar d'un habitatge un jove ha de disposar d'uns estalvis de mínim 3,7 vegades el seu salari anual.
Tenir la seguretat econòmica que la teva família no t'haurà d'ajudar (61,3%)	Dependria de les circumstàncies de cada jove
Poder accedir a un lloguer que permeti a la mostra estalviar mínim el 70% del sou (42,9%)	Una persona jove que s'emancipi en solitari a l'Estat Espanyol ha de destinar el 81,9% del seu sol al pagament de la renda mensual.
No haver de compartir pis (excepte amb parella) (40,5%)	Únicament un 1,8% dels joves emancipats viuen en llars unifamiliars.

Font: elaboració pròpia

Per tant, **únicament 1 de les 5 condicions principals amb les quals més del 40% de la mostra li agradaria emancipar-se podria produir-se**, en aquest cas, *Tenir la seguretat econòmica que la teva família no t'haurà d'ajudar* (61,3%), ja que dependria de les circumstàncies de cada jove i el futur d'aquest. Aquestes limitacions a l'hora d'emancipar-se tenen un efecte emocional negatiu amb els joves.

5.2 Entrevistes

A continuació s'exposen els resultats de la part qualitativa a través de la codificació temàtica obtinguda a l'hora d'analitzar les entrevistes.

Taula 10. Codificació temàtica

1. Concepte d'emancipació
2. Motius per no poder emancipar-se
3. Condicions amb les quals volen emancipar-se
a) Emocions i sentiments vers la problemàtica d'emancipació a) Frustració b) Angoixa c) Incomprensió d) Desmotivació e) Nivell baix d'expectatives de futur f) Vergonya
4. Aspectes on influeix la problemàtica d'emancipació
5. Influència de la problemàtica d'emancipació en el benestar

Font: elaboració pròpia

1. Concepte d'emancipació

Pel que fa al significat d'emancipació per la mostra, aquesta ho relaciona en tenir intimitat i crear el seu espai propi. És un pas significatiu cap a la vida adulta i cap al futur personal. També ho relaciona amb el fet d'escollir lliurement els aspectes de la seva vida. Pels entrevistats/es també significa responsabilitats, maduresa i independència.

*Tenir un espai que sigui tot meu i on poder viure i estar tranquil·la i tenir les meves coses. És això, **llibertat absoluta** (Entrevista 7)*

*Començar a ser independent jo, fer com el canvi de vida d'adolescent com per dir-ho d'alguna manera a vida de ja una persona adulta amb **responsabilitats** (Entrevista 8)*

*Per mi és com fer un pas més amb això, de **maduresa**, de saber que puc estar sola i no dependre de ningú (Entrevista 2)*

*T'has de buscar la vida per tot i doncs això, t'has de **responsabilitzar** absolutament de tot el que vols (Entrevista 6)*

2. Motius per no poder emancipar-se

Pel que fa als motius pels quals els/les entrevistats/des van haver de tornar a casa, en tres de les quatre entrevistes va ser per impossibilitat de fer-se càrrec ells/es sols d'un lloguer quan la persona amb qui ho compartien habitatge va decidir marxar.

No tenia una feina estable ni uns ingressos suficients per mantindre jo sola, doncs no em va quedar cap altre remei que tornar cap a casa (Entrevista 1)

Perquè ho vaig deixar amb la meua exparella i clar jo seguia treballant, però sabent que tenia el mateix sou i no em permetia a mi viure sol (Entrevista 4)

En el cas dels tres joves que volen emancipar-se, tots tenen una situació econòmica baixa i laboralment molt inestable. Per tant, tots els/les entrevistats/des exposen que el fet de no tenir feina estable no els hi permet estalviar i tampoc tenir un sou mínim per poder emancipar-se.

El motiu principal pel qual no em puc emancipar, com la majoria, és el no tenir una base econòmica sòlida (Entrevista 3)

Soc mestra d'educació infantil, actualment m'està costant molt trobar feina i només tinc un contracte de 10 hores setmanals, la qual cosa no em permet emancipar-me perquè no arribo als 700 euros per mes. (Entrevista 2)

En dos dels tres casos, s'expressen sentiments negatius com frustració i desmotivació amb el fet de tenir formació universitària i no poder accedir al mercat laboral. Ambdós concedeixen en sentir que s'han equivocat d'àmbit laboral.

*Ha arribat un punt que la **frustració** és tan alta que penso, hagués hagut d'estudiar "algo" que encara que no m'agrada doncs m'hagués donat una sortida laboral molt més estable, i això realment no és positiu i encara em fa **enfadar** (Entrevista 1)*

A molta gent que els hi han dit que fes una carrera pensant-se que això els hi assegurava una bona feina i un bon sou (Entrevista 5)

3. Condicions amb les quals volen emancipar-se

Els tres entrevistats/des que volen emancipar-se, coincideixen amb el fet que el més important és tenir una situació laboral i econòmica mínimament estable, ja que el fet de no tenir aquesta seguretat els hi provocaria sentiments com angoixa. També tenir una mica d'estalvis.

*Primer de tot, en el moment en què m'emancipés, mínim tenir un contracte d'una feina que m'asseguessin un any, això com a mínim perquè em crearia **angoixa** el saber que d'aquí 5 mesos no tenir feina (Entrevista 1)*

Les feines estan una mica que ara estàs aquí i d'aquí un mes et fan fora per X o tanquen o el que sigui i que necessites tenir una mica de coixí per si passés qualsevol cosa poder continuar mantenint el pis (Entrevista 7)

El fet que els joves que volen emancipar-se, considerin primordial tenir una situació laboral i econòmica mínimament estable, concorda amb el 73,6% de la mostra del qüestionari que també ho considera així.

Per tant, tot i ser gairebé una condició indispensable per la mostra en general de l'estudi, tal com hem pogut observar anteriorment, és una condició difícil que es produeixi avui en dia. Per altra banda, els/les tres entrevistats/des coincideixen que per ells/es no és necessari tenir un sou molt alt. Son conscient de la seva situació econòmica i tenen assumit que quan s'emancipin, tot i que sigui amb una situació estable, ho faran amb poc marge per estalviar i sense poder tenir certs privilegis.

El dia que jo m'emancipi, toca passar una mica més justet, que farem, m'hauré d'adaptar i a seguir cap endavant (Entrevista 3)

Jo crec que si tingués feina i ja cobrés una mica més realment podria mantenir una mica el nivell que porto. Perquè ara tampoc és que jo sigui una "derrochadora" perquè tampoc puc per molt que estigui vivint amb els papes tinc pocs diners (Entrevista 7)

Un sou doncs bàsic realment, no se 1.2000 euros, "algo" així, [...] per viure el dia a dia amb els petits "caprichos" (Entrevista 1)

4. Emocions i sentiments vers la problemàtica d'emancipació

Pel que fa a les emocions o pensaments que provoca les dificultats d'emancipació a la majoria dels entrevistats/des, aquestes són:

A) Frustració

Aquest és el sentiment més repetit en totes les entrevistes, un total de vint vegades. Els joves remarquen el sentiment de frustració que els hi provoca el fet de no poder viure com desitgen.

***Frustració** del fet de dir jo vull i estava molt a gust, podria fer moltes coses. I de sobte tornar a casa, va ser dur (Entrevista 4)*

*Doncs és una mica **frustrant**, m'agradaria a mi tenir la meva caseta, amb no se amb els meus racons, amb un llit, la cuina.. és **frustrant**, al final jo si ho hagués pogut fer amb 25 o amb 23 potser estaria vivint fora de casa però no s'ha donat el cas, és una mica **frustrant** (Entrevista 3)*

*Si que és veritat que és una miqueta de **frustració** perquè ,o sigui, no entrava dins els meus plans haver de tornar a casa, per molt bé que estigui, per molt que sigui per agafar "carrerilla", per molt el que tu vulguis, no entrava en els meus plans (Entrevista 5)*

Alguns entrevistats/des comparen la seva situació amb la d'altres generacions i creuen que ara viuen pitjor que abans, i en alguns casos, això els hi provoca sentiments negatius. En aquest sentit, quatre dels set entrevistats/des exposen sentir-se enganyats o defraudats amb allò que la societat els hi havia dit que passaria quan es fessin joves. Consideren que han crescut creient que si realitzarien certs objectius a la vida (que alguns impliquen molt de sacrifici), podrien realitzar el seu projecte vital amb normalitat, i després s'ha vist que no.

Aquest resultat concorda, tal com s'ha observat anteriorment, amb el discurs de Nassarre (2021), que exposa que els joves d'avui en dia han observat en la seva infància els beneficis del "boom" immobiliari amb un nivell de vida molt alt i que ara s'adonen que tenen moltes més dificultats per poder arribar al nivell de vida que esperaven.

Des de petits ens han dit que érem les generacions que més fàcil ho teníem, doncs això, que els estudis ens facilitarien una vida com la que han tingut en aquest cas la meva família, una vida normal amb alguns privilegis, lo més normal treballant i resulta que no (Entrevista 2)

Desmotiva el fet de pensar les generacions anteriors, ho han tingut no fàcil, però considero que ho han tingut millor (Entrevista 2)

Abans estudiar era més difícil, però tenies la vida potser solucionada més ràpid sense haver-te de passar 4 anys, 6 anys estudiant, doncs ara mira, ara... estudies i surts de la carrera i no tens feina, i no pots comprar-te un pis (Entrevista 3)

*Abans tenies una carrera i acabaves amb una bona feina perquè estava tot muntat d'una altra manera, però ara ja no és així, [...] et treus una carrera i després veus que ostres, no és el que t'havies pensat, és una sensació de **frustració**.* (Entrevista 5)

B) Angoixa

En segon lloc, els/les entrevistats/des consideren que el fet de no poder emancipar-se, els hi provoca angoixa. De fet, aquesta paraula es repeteix dotze vegades i és anomenada en quatre de les set entrevistes. En el cas del jove de l'entrevista 7, que actualment no té feina, aquest sentiment encara és molt més fort. El fet que aquest sentiment estigui molt present les entrevistes, concorda amb els resultats dels qüestionaris, que mostren que un 42,3% "Normalment", "Casi Sempre" o "Sempre" senten nerviosisme i/o ansietat davant de les dificultats per emancipar-se.

*Tot això em provoca a mi un **malestar** i una **angoixa** de dir, bua ara haig de tornar a casa mons pares, a donar explicacions...doncs malament la veritat, amb molta **angoixa*** (Entrevista 1)

*A mi últimament aquets últims mesos es "algo" que m'està pesant molt, que em crea molta **angoixa** i cada dia ho penso* (Entrevista 2)

C) Incomprensió

En més de la meitat de les entrevistes s'observa que els joves senten que la seva problemàtica és greu i creuen que no se li dona el recolzament que necessiten per part de l'administració, i en alguns casos es senten incompresos per part de la societat en general.

Si pogués demanar una cosa a la societat, sobretot als adults, es que no se'ns "maxaqui" tant, que nosaltres no hem escollit aquest panorama que tenim, que es el que ens ha vingut, i que prou estem fent (Entrevista 2)

No hi ha facilitat per poder marxar. Això per exemple que ara ha vingut del Bono Social, això per exemple és una "patranya", al final li donen a X persones, els que s'apunten primer, és com la loteria, no te cap mena de sentit (Entrevista 3)

En cap moment ningú t'aconsella res, o sigui l'administració no t'ajuda amb res, ni t'orienta amb res, ni tens cap tipus d'ajuda (Entrevista 5)

Totes les polítiques estan mirant cap al benestar de la gent gran, que no dic que no l'hagin de tenir, el problema és que s'estan descuidant de la gent jove (Entrevista 5)

El discurs dels entrevistats/des concorda amb els resultats del PNJC 2020 (2013), que exposaven que els joves es senten incompresos per part de la societat i creuen que les problemàtiques juvenils no són considerades prou rellevants.

D) Desmotivació

Un gran nombre d'entrevistats/des consideren que aquesta situació els hi està provocant desmotivació a l'hora de seguir endavant. Creuen que han fet tots els passos marcats per la societat per tenir una vida plena i amb les necessitats bàsiques cobertes, i que tot i això, aquests no poden accedir a l'habitatge, i fer aquests pas significatiu cap a la vida adulta.

*El nivell de la gent jove és tant de **desmotivació**, la sensació és tant desmotivant, que ja no ens estranya, ni ens produeix, es com que ja ho sabíem saps? Ja ens és igual tot una mica (Entrevista 2)*

T'agafen ganes de deixar de formar-te, deixar d'intentar res, per què dius, per què? Si ja m'estan avisant que encara tot serà pitjor. (Entrevista 2)

Al final la gent, jo crec que moltes vegades tira la tovalla, mira no hi ha facilitats, em tiro d'aquests barco i mira si en un futur les coses milloren i van endavant, doncs ja buscarem en un futur a veure si podrem (Entrevista 3)

*Cada vegada al teu entorn tot es complica més, cada vegada tot són pitjors notícies, tot són hòstia, encara la sensació de frustració i **desesperança** doncs és més gran. (Entrevista 5)*

Jo he tingut una sensació de desànim bastant important, bastant, bastant important, i és el que més greu em sap, perquè quan la gent perd l'esperança ja... (Entrevista 5)

E) Nivell baix d'expectatives de futur

En relació a aquest sentiment de desmotivació, tota la mostra que desitja emancipar-se mostra un nivell baix d'expectatives de futur. Aquesta creu que no ho podrà fer el pas tan aviat com li agradaria i no creu que en el futur la situació econòmica, laboral i d'habitatge pugui jugar al seu favor en relació a l'emancipació. Aquesta xifra va en la mateixa línia dels resultats dels qüestionaris, on el 40,5% dels enquestats/des es sent "Normalment", "Casi Sempre" i "Sempre" amb poques expectatives de futur.

Per desgràcia crec que encara queda una mica, jo crec que he de fer més coixí i hagi de trobar doncs potser una persona amb qui fer-ho, que realment funcioni i així puguem compartir les despeses (Entrevista 2)

Ho veig molt negre[...] ara mateix veig zero expectatives, la veritat (Entrevista 7)

Jo ho veig negre. En un futur mitja proper si, la idea seria emancipar-nos, però clar està en una situació semblant, no podem, és que al final entre els dos no arribem per poder pagar un lloguer (Entrevista 3)

Jo crec que, en la gent que ha fet el pas, la gent jove que ha fet el pas d'emancipar-se i que té un sou baix, i realment doncs jo crec que hauran de tornar a casa veient com va tot (Entrevista 2)

La mostra considera que actualment la seva qualitat de vida és més baixa que fa uns anys i que quan s'emancipin, aquesta encara ho serà més. A conseqüència, consideren que per alguns joves del seu entorn, és millor quedar-se a la llar familiar i viure amb una major qualitat de vida que renunciar a moltes coses que també impliquen felicitat i benestar personal.

Ningú se'n pots anar de casa amb 2000 euros, mínim són 8000 o 10.000, no ho pots contemplar d'un altra manera, sinó no viuràs bé (Entrevista 3)

Hi ha parelles que ni entre el sou dels dos. Abans no hi havia gent pobra treballant, i ara hi ha gent pobra que treballa, això és molt greu (Entrevista 5)

Cada vegada viure a la ciutat és més car i amb els sous que té la majoria de gent jove és que no, seria mal viure, i d'aquesta manera vivint a casa els pares, coi, viuen. Perquè seria sincerament malviure (Entrevista 5)

F) Vergonya

També destacar que en els perfils d'entrevistats/des que tenen més de vint-i-set anys i no estan emancipats/des, consideren que el fet de seguir vivint amb els pares en algunes ocasions els hi provoca vergonya, i que, en alguns casos eviten explicar la seva situació domiciliària.

Jo moltes vegades m'estalvio el dir que visc a casa meva amb els meus pares, directament m'ho estalvio, per vergonya (Entrevista 6)

Vergonya a mesura que passen els anys, pressió en aquest sentit, perquè clar els col·legues estan casi tots col·locadets, viuen en les seves casetes i tal (Entrevista 3)

Pel que fa a aquesta categoria, la xifra no concorda amb els resultats del qüestionari, on únicament un 16,6% s'identifica amb aquest sentiment amb freqüència. Una hipòtesi que podria justificar aquesta diferència, és que en la mostra dels qüestionaris, la majoria de les persones que no poden emancipar-se són menors de vint-i-set anys, i que, per tant, com major és l'edat, més incrementa el sentiment de vergonya.

4. Aspectes on influeix la problemàtica d'emancipació

Tres dels set entrevistats/des, coincideixen amb el fet que no poder emancipar-se influeix en la **relació paterna filial**, ja que consideren que hi ha un moment que la persona necessita el seu espai i intimitat i la convivència es fa més difícil.

Al final quan portes tants anys seguits vivint amb una persona, doncs les costums ja estan i es com que tanta confiança perjudica una mica, llavors jo crec que amb una mica de distància i perspectiva i també milloria una mica (Entrevista 2)

Ja van passant els anys i cada vegada, tot i que estàs molt bé a casa amb els pares i tal, comencen a haver petits "roces" (Entrevista 3)

Segons els entrevistats/des, un altre dels aspectes en els quals influeix no poder-te emancipar, són les **relacions socials**, ja que el fet de viure amb els pares implica que exigeixin menys espais comuns i d'intimitat amb l'entorn social, sobretot pels joves que ja van emancipar-se i van haver de tornar a casa.

Va ser fort perquè jo feia plans a casa meva, era com un lloc també que els meus amics era casa seva també, i de sobte que no puguin venir a casa... (Entrevista 4)

Quan penses que estaves amb les teves amigues i estaven allí totes al sofà mirant una pel·lícula, o quan surts de festa i vols tornar i no vols veure a ningú, o tornes amb algú, aquests moments que al final no valores i són tonteries, però al dia a dia, potser pesen més (Entrevista 6)

A nivell de relacions personals no és el mateix disposar de casa teva que viure a casa els teus pares [...] Jo abans cada dissabte o cada diumenge per dinar o per sopar, feia dinars o feia sopar a casa, ara això també doncs queda restringit (Entrevista 5)

En el cas de les persones que van haver de tornar a casa, aquestes destaquen que els hi va servir per **enfortir la seva relació amb els pares**, després d'haver observat quines són les responsabilitats que té una persona quan una llar depèn d'ella mateixa.

Veia les coses d'un altra manera després d'haver estat vivint sol, també podia entendre més als meus pares, quan s'havia de ficar una rentadora (Entrevista 4)

Al tornar a casa va enfortir la relació que tenia amb els meus pares, perquè jo vaig tornar com una persona més adulta i amb unes altres idees (Entrevista 5)

5. Influència de la problemàtica d'emancipació en el benestar

Per últim, es pregunta a la mostra si creu que la problemàtica d'emancipació té afectes en el seu benestar. El 100% dels entrevistats/des consideren sí que afecta en el benestar personal. De fet, l'entrevistada que no pot emancipar-se i no té feina, exposa que això està afectant la seva salut mental i que ha necessitat ajuda d'un professional per gestionar-ho.

Al final tots volem fer la nostra vida la nostra independència i arriba a un moment que si veus que no pots, això t'afecta emocionalment. Jo crec que sí (Entrevista 1)

Crec que sí que afecta a la satisfacció de les persones (Entrevista 4)

Em sentia millor quan vivia sola en l'aspecte convivència amb un mateix, molt millor quan un està emancipat, perquè et sents millor amb tu mateix (Entrevista 5)

Tinc hora al psicòleg per finals d'agost, llavors pues sí (Entrevista 6)

La humanitat ha avançat, perquè ha arribat a on ha arribat, per aquesta sensació d'omplir-te, de sentir-te realitzat, de tenir un objectiu a la vida, de tenir un perquè. I el tema de poder-te emancipar és fonamental en aquest projecte de realització. (Entrevista 7)

Quan se'ls hi pregunta als joves que no poden emancipar-se com es sentirien si demà ho poguessin fer, tots exposen que es sentirien més feliços.

Feliç, molt feliç, feliç, i satisfeta i a la vegada crec que m'ho mereixo, tant jo com tots els joves que treballem, per tant, feliç i satisfeta (Entrevista 2)

Jo me'n vaig pitant, molt feliç (Entrevista 3)

Seria un punt d'adrenalina i felicitat, soc molt feliç però seria plenament més feliç sens dubte, sens dubte. [...] seria un punt d'adrenalina i d'autoestima (Entrevista 5)

Finalment, es resumeix en els resultats obtinguts en que...

Per la mostra, poder emancipar-se és un pas significatiu cap a la vida adulta.

Pel que fa a les emocions o pensaments que provoquen en els entrevistats la problemàtica d'emancipació juvenil, aquests generalment són: **frustració, angoixa, incomprensió per part de la societat, desmotivació, nivell baix d'expectatives de futur i vergonya.**

Sobre els aspectes on influeix la problemàtica d'emancipació, aquests són:

- Relació paterna filial. Els/les entrevistats/des consideren que hi ha un moment que la persona necessita el seu espai i intimitat i la convivència es fa més difícil. Per altra banda, els que han hagut de tornar a casa, creuen que haver estat emancipats/des els ha ajudat a enfortir la relació amb els pares.
- Relacions socials, ja que el fet de viure amb els pares implica que exigeixin menys espais comuns i d'intimitat amb l'entorn social.

En relació a les condicions amb les quals la mostra vol emancipar, tots/es coincideixen amb el fet que el més important és tenir una situació laboral i econòmica mínimament estable i tot i que hagi de renunciar certs privilegis per poder-ho fer, condició que és difícil que es produeixi observant la situació actual dels joves.

Per últim, sobre la pregunta de si la problemàtica d'emancipació té efectes en el benestar de la mostra, tots/es concedeixen en què sí que hi ha una afectació en el benestar personal. A més, consideren que si poguessin emancipar-se serien més feliços.

5.3 Limitacions en la investigació

Per una banda, es considera que hi ha hagut una limitació a l'hora de poder accedir a la mostra per realitzar els qüestionaris, ja que tal com s'ha mostrat anteriorment, la mostra per poder extreure conclusions i teories generals era de 400 persones, i s'ha aconseguit 163. Per tant, es planteja l'estudi com una investigació exploratòria d'on s'extreuen conclusions i característiques d'una mostra concreta, però on no es pot generalitzar.

Per altra banda, es considera que hi ha un silenci vers el fet d'haver de tornar a casa una vegada estaves emancipat/da, ja que ha sigut difícil trobar persones externes que no estiguin en l'entorn de la investigadora. Potser pel fet que, tal com s'ha observat en l'anàlisi dels resultats, aquesta situació comporti sentiments negatius als participants i no sigui fàcil per aquests parlar-hi obertament. En el cas de trobar participants que vulguin emancipar-se, però no puguin, ha sigut molt més senzill.

A més a més, el fet de viure en un altre país que no és el context de l'estudi també ha dificultat la recerca de la mostra, ja que al no estar present físicament en les entrevistes, tot i que els resultats han sigut rellevants, hi ha hagut situacions en les quals es considera que amb un espai físic d'intimitat s'hagués pogut extreure més informació.

6. CONCLUSIONS

Una vegada finalitzat l'estudi, es pot concloure que la problemàtica d'emancipació juvenil té efectes en el benestar de la mostra. Les dificultats d'emancipació provoca sentiments negatius en els joves que sovint, es senten frustrats/des, angoixats/des, desmotivats/des, es senten incompresos/es, i en molts casos tenen baixes expectatives de futur davant d'aquesta situació. A més a més, es conclou en què la meitat de mostra dels qüestionaris té un nivell baix de satisfacció vital. Tots/es els entrevistats/des concedeixen en què sí que hi ha una afectació en el seu benestar personal a casa de la problemàtica d'emancipació i a més, consideren que si poguessin emancipar-se serien més feliços.

Per tant, tenint en compte l'existència d'un nivell alt d'emocions negatives i una satisfacció vital baixa, i d'acord amb la teoria del benestar subjectiu de Diener (1985), es corrobora la hipòtesi de l'estudi i es conclou en què **el fet de no poder emancipar-se té efectes en el benestar dels joves de la mostra.**

Tot i que els efectes de la inestabilitat laboral i econòmica en el desenvolupament personal han estat estudiats durant molts anys, l'àmbit de l'emancipació i la salut mental ha tingut menys espais en les investigacions actuals. Si bé és cert que el Pla Nacional de Joventut de Catalunya posava de manifesta que la problemàtica sobre les dificultats per accedir a l'habitatge és percebuda com un problema primordial pels joves, aquest no pretenia conèixer de quina forma afectava aquesta problemàtica en els joves.

En primer lloc, a partir d'aquesta investigació, s'ha fet un pas més enllà, i s'ha relacionat l'emancipació juvenil amb la salut mental. S'ha demostrat la importància de posar el focus en l'àmbit de l'emancipació juvenil des de les polítiques com una forma de vetllar pel benestar dels joves i pel seu desenvolupament personal.

En segon lloc, el present estudi conclou que les polítiques juvenils engegades recentment no estan tenint resultats eficients, tenint en compte les xifres d'atur, de risc de pobresa, d'ocupació, d'emancipació i sobretot el nivell de malestar dels joves vers aquesta problemàtica.

A més a més, després d'observar la incomprensió que senten els joves de la mostra davant d'aquesta situació i escoltar les seves veus, és el meu deure com a investigadora posar especial èmfasi en la necessitat, per part de tots/es, de canviar el discurs narratiu sobre el paper dels joves davant d'aquesta problemàtica. Els resultats del present mostren les conseqüències que té en el benestar dels joves el fet de no poder emancipar-se i, a conseqüència, la investigació ajuda a prendre consciència en què els primers interessats a poder transformar aquesta situació són el mateix col·lectiu, i que, per tant, no hi ha una falta de voluntat, sinó grans limitacions per poder avançar.

En tercer lloc, els resultats obtinguts en l'estudi exposen que si els joves de la mostra poguessin emancipar-se, el seu nivell d'emocions negatives disminuiria i serien més feliços. En conseqüència, el present estudi demostra que la felicitat també està lligada a la possibilitat de fer aquest pas significatiu cap a la vida adulta, i que, per tant, vetllar per l'emancipació juvenil, també és vetllar per la felicitat d'un col·lectiu que representa el futur, en un present molt incert, ja que tal com predicava Koffi Annan, secretari de les Nacions Unides i guardonat amb el Premi Nobel de la Pau l'any 2001, *"una societat que aïlla els seus joves, trenca les seves amarres: esta condemnada a dessagnar-se"*.

Per últim, després d'analitzar tota la informació obtinguda en les entrevistes, es considera que aquest treball ajuda a visualitzar d'una manera molt sensible i íntima la realitat de molts joves, que tot i que segueixen endavant dia a dia, senten un gran desànim vers la seva situació actual. Joves que haurien de representar la vitalitat, la il·lusió i fins i tot, perquè no, una mica d'inconsciència, i que, en canvi, han de viure el present amb molta racionalitat, incertesa i angoixa. Finalment, després de realitzar aquest estudi, es convida al lector a llegir les entrevistes (s'adjunten a l'annex 5), que són un relat trist d'una realitat que ens toca a tots/es.

7.REFERÈNCIES I BIBLIOGRAFIA

Referències

Albaigés, B. (2007). *Construcción de valores en los procesos de emancipación juvenil*. Universidad Autónoma de Barcelona. ACE© AÑO II.

Atienza, F., Pons, D., Balaguer, I., i García-Merita, M. (2000). *Propiedades psicométricas de la escala de satisfacción con la vida en adolescentes*. *Psicothema*, 12(2), 314-319.

Barra, E. (2004). *Apoyo social, estrés y salud*. *Psicología y Salud*, 14, 237-243.

Beck, A. T. i Clark, D. A. (1988). *Anxiety and depression: An information processing perspective*. *Anxiety research*, 1, 23-36.

Bendit, R; Puentes, J.C; Rodriguez, E; Sarmiento, L; i Sierra, J.F. (2004). *Construcción de Políticas de Juventud: análisis y perspectivas*.

Bosch, J. (2015). *Crisis y emancipación juvenil en Europa. Un análisis desde los modelos de Estado de Bienestar*. Observatorio Vasco de la Juventud. Departamento de Educación, política lingüística y cultura. Gobierno Vasco.

Brugué, Q; Comas, D; Comas, N; Díaz, L; Fabra, S; Farré, M; Pano ,E; Plana, M; Roca, N; Rovira, M; Salvador, M i Serna, R. (2019). *Anàlisi del desplegament del PNJCat a través de les dades de l'Enquesta a municipis i comarques 2016-2017*. Departament de Treball, Afers Socials i Família. Generalitat de Catalunya.

Comissió Europea. (7 de Desembre de 2019). *La Comisión acoge con satisfacción el acuerdo político sobre el Año Europeo de la Juventud*
https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/es/ip_21_6648

Somos Pacientes (2015). *Crece la tasa de depresión en jóvenes por el retraso en su emancipación.* <https://www.somospacientes.com/noticias/varios/crece-la-tasa-de-depresion-en-jovenes-por-el-retraso-en-su-emancipacion/>

Decreto 42/2022, de 18 de enero, por el que se regula el Bono Alquiler Joven y el Plan Estatal para el acceso a la vivienda 2022-2025 (18 de Gener del 2022).Gobierno de España

Departament de Drets Socials (2010). Nota de premsa: *La Llei de Polítiques de Joventut prioritzarà l'emancipació juvenil.* <https://govern.cat/salaprensa/notes-premsa/27547/llei-politiques-joventut-prioritzara-emancipacio-juvenil>

Diener E., Emmons R., Larsen R. J., i Griffin S. (1985). The Satisfaction with Life Scale. *Journal of Personality Assessment*, 49, 71-75.

Eurostat (2022). *Share of young adults aged 18-34 living with their parents by age and sex - EU-SILC* . <https://appsso.eurostat.ec.europa.eu/nui/submitViewTableAction.do>

Generalitat de Catalunya (2013). Departament de Benestar i Família. *Pla Nacional de Joventut de Catalunya 2020.*

Giménez. M (s.d). *La preocupación excesiva, un error frecuente en la búsqueda del alivio emocional.* Àrea Humana <https://www.areahumana.es/preocupacion-excesiva/#Autora>

Gouveia, V; Milfont, T. L.; Da Fonseca, P. N., i de Miranda Coelho, J. A. P. (2009). *Life satisfaction in Brazil: Testing the psychometric properties of the satisfaction with life scale (SWLS) in five Brazilian samples*. Social Indicators Research, 0, pages 267–277

Institut d'Estadística de Catalunya (2021). *Població de Catalunya per sexe i edat*.
<https://www.idescat.cat/pub/?id=aec&n=253&lang=es>

Institut d'Estadística de Catalunya (2020). *Naixements i taxa bruta de natalitat*.
<https://www.idescat.cat/indicadors/?id=anuals&n=10342&lang=es>

Instituto Nacional de Estadística (2020). *Riesgo de pobreza y/o exclusión social (estrategia Europa 2020). Indicador AROPE*.
https://www.ine.es/ss/Satellite?L=es_ES&c=INESeccion_C&cid=1259941637944&p=%5C&pagename=ProductosYServicios%2FPYSLayout¶m1=PYSDetalle¶m3=1259924822888

Lengua, L.J. (2003). *Associations among emotionality, self-regulation, adjustment problems, and positive adjustment in middle childhood*. Journal of Applied Developmental Psychology, 24, 595-618..

Martín, M. Á. G. (2002). *El bienestar subjetivo*. Escritos de psicología, (6), 18-39.

Milán, M (Setembre del 2015). *Frustración, rechazo y baja autoestima: los jóvenes que vuelven a casa*. EfeSalut. <https://www.efesalud.com/frustracion-rechazo-y-baja-autoestima-los-jovenes-que-vuelven-a-casa/>

Murillo, J. i Molero, F. (2012). *La satisfacción vital: su relación con el prejuicio, la identidad nacional, la autoestima y el bienestar material, en inmigrantes*. Acta Colombiana de Psicología 15 (2): 99-108, 2012.

Observatori Català de la joventut. (2022). *Situació de la joventut. Informe elaborat a partir de les darreres dades de l'Enquesta de Població Activa. Segon trimestre 2022.*

<https://ejoventut.gencat.cat/web/.content/e->

[joventut/recursos/tipus_de_rekurs/documentacio/arxiu/document/informes_epa/Informe_EPA_2n_trimestre_2022.pdf](https://ejoventut.gencat.cat/web/.content/e-joventut/recursos/tipus_de_rekurs/documentacio/arxiu/document/informes_epa/Informe_EPA_2n_trimestre_2022.pdf)

Observatorio de Emancipación del Consejo de la Juventud de España. Primer semestre de 2021 (2021). Gobierno de España

<http://www.cje.org/es/publicaciones/novedades/observatorio-emancipacion-primer-semester-2021/>

Organización Mundial de la Salud (2013). Joint meeting of experts on targets and indicators for health and well-being in Health 2020.

<https://apps.who.int/iris/handle/10665/108621?locale-attribute=es&>

Organització Nacions Unides (25 setembre del 2015). *17 Objectius sobre el Desenvolupament Sostenible.*

Patón Casas, J.M (2007). *Emancipación juvenil y políticas de vivienda en Europa.*

Pino. R (2019). *La Libertad de Elegir.* LinkedIn. <https://es.linkedin.com/pulse/la-libertad-de-elegir-ricardo-pino-jordan>

Pérez J. i Merino, M. (2008). *Definición de inseguridad.* <https://definicion.de/inseguridad/>

Pérez J. y Merino, M. (2009). *Definición de expectativas.* <https://definicion.de/expectativa/>

Piqueras, J. A., Ramos, V., i Martínez, A. E. (2010). *Emociones negativas y salud*. Avances En Psicología, 18(1), 33–57.

Proctor, C. L., Linley, P. A., i Maltby, J. (2009). *Youth life satisfaction: A review of the literature*. Journal of Happiness Studies, 10, 583–630

Psicocode (s.d). *Las emociones básicas de Paul Ekman*.
<https://psicocode.com/psicologia/las-emociones-basicas-paul-ekman/>

Real Académica Española (s.d). *Ansiedad*. Recuperat de, <https://dle.rae.es/ansiedad>

Real Académica Española (s.d). *Avergonzar*. Recuperat de, <https://dle.rae.es/avergonzar>

Real Académica Española (s.d). *Descontrol*. Recuperat de, <https://dle.rae.es/descontrol>

Real Académica Española (s.d). *Preocupado*. Recuperat de,
<https://dle.rae.es/preocupar?m=form7>

Real Decreto-ley 2/2022, de 22 de Febrero, or el que se adoptan medidas urgentes para la protección de los trabajadores autónomos, para la transición hacia los mecanismos estructurales de defensa del empleo, y para la recuperación económica y social de la isla de La Palma, y se prorrogan determinadas medidas para hacer frente a situaciones de vulnerabilidad social y económica (22 de Febrero del 2022). Gobierno de España

Rey, L., Extremera, N., i Pena, M. (2011). *Perceived emotional intelligence, self-esteem and life satisfaction in adolescents*. Psychosocial Intervention, 20, 227-234.

- Robbins, R.N. i Bryan, A. (2004). *Relationships between future orientation, impulsive sensation seeking, and risk behavior among adjudicated adolescents*. Journal of Adolescent Research, 19, 428-445.
- Rom, M (15 d'Agost de 2022). *Només 2 de cada 10 joves viuen independitzats i destinen més del 30% del sou al lloguer*. Diari Digital 324. <https://www.ccma.cat/324/nomes-2-de-cada-10-joves-viuen-independitzats-i-destinen-un-30-del-sou-al-lloguer/noticia/3180074/>
- Ruiz, N. (2020). *EL PRECARIADO: Consecuencias en los jóvenes. Proceso de emancipación*. [Trabajo fin de Grado Universidad de Jaén].
- Sánchez, F. J. (2017). *Las transiciones juveniles en España: un análisis de la desigualdad y la diferenciación*. [Tesi doctoral. Universidad de Valladolid. Facultad de Ciencias Sociales, Jurídicas y de la Comunicación]. <https://uvadoc.uva.es/bitstream/handle/10324/26551/Tesis1302-1711020.pdf?sequence=1&isAllowed=y>
- San Martí S.L, i Barra, E. (2013). *Autoestima, Apoyo Social y Satisfacción Vital en Adolescentes*. Terapia psicológica, Vol. 31, Nº 3.
- Vázquez, C., Duque, A., i Hervás, G. (2013). *Satisfaction with Life Scale in a Representative Sample of Spanish Adults: Validation and Normative Data*. Spanish Journal of Psychology, 16(82), 1-15.
- Vinaccia Alpi, E., Parada, N., Quiceno, J.M., Riveros Munévar, F., i Vera Maldonado, L.A. (2019). *Escala de satisfacción con la vida (SWLS): análisis de validez, confiabilidad y baremos para estudiantes universitarios de Bogotá*. Psicogente 22(42), 1-20.

Watanabe, B. Y. A. (2005). *Satisfacción por la vida y teoría homeostática del bienestar*.
Psicología y salud, 15(1), 121-126.

WordReference, s.d. *Desmotivación*. Recuperat de,
<https://www.wordreference.com/definicion/desmotivaci%C3%B3n>

Zimbardo, P. (1994). *Foreword*. In Z. Zaleski (Ed.) *Psychology of future orientation*. Lublin:
Scientific Society of the Catholic University of Lublin.

Bibliografia

Departament d'Acció Social i Ciutadania. *Pla Nacional de Joventut de Catalunya 2000-2010*.
Síntesi dels estudis d'avaluació realitzats per la Secretaria de Joventut.

Generalitat de Catalunya (1 d'octubre 2010). *Llei de polítiques de joventut de Catalunya*.

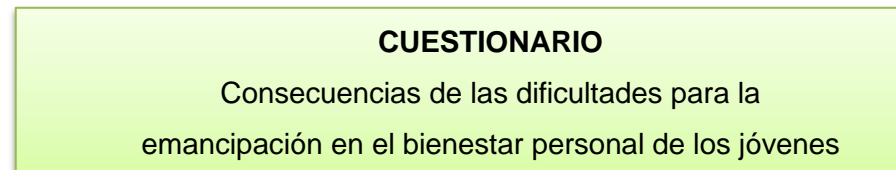
Web Oficial Unió Europea. *Any Europeu de la Joventut*. https://europa.eu/youth/year-of-youth_es#:~:text=2022%20es%20el%20A%C3%B1o%20Europeo,ecol%C3%B3gic%20m%C3%A1s%20inclusivo%20y%20digital.

Web Oficial Unió Europea. *Estrategia de la UE para la Juventud*.
https://europa.eu/youth/strategy_es#:~:text=La%20Estrategia%20de%20la%20UE%20para%20la%20Juventud%20se%20centra,metas%20de%20la%20juventud%20europea.

Web Oficial Unió Europea (2002) . A new impetus for European youth.
<https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/fc66784d-f7c5-4e8f-b47a-92ebb44f1d64/language-en>

8. ANNEXOS

Annex 1: Model qüestionari

El presente cuestionario es una solicitud totalmente voluntaria para que participe el cuestionario **Consecuencias de las dificultades para la emancipación en el bienestar personal de los jóvenes**

Después de analizar las pocas posibilidades de los jóvenes de emanciparse; las dificultades laborales y económicas que viven actualmente; junto con la importancia que tiene la emancipación para la transición y desarrollo de la vida adulta, nos preguntamos si existe alguna relación entre el hecho de no poder emanciparse y el bienestar de los jóvenes y si es así, cuáles son las consecuencias que provocan las dificultades de emancipación juvenil el bienestar. En consecuencia, el objetivo principal del presente estudio es el de *conocer los efectos que provoca la problemática de emancipación el bienestar personal de los jóvenes*.

- La información recibida es totalmente anónima y se usará únicamente para la investigación.
- La información estará almacenada en un lugar seguro y solo podrá acceder la investigadora.
- La investigadora se compromete a hacer un retorno de los resultados de la investigación una vez finalizada.

Entiendo la información y a consecuencia acepto continuar con el cuestionario

Comunidad autónoma y país de residencia _____

Sexo

- Mujer Hombre

Edad

- 16-19 19-23 23-26 26-29 + 29

Estado civil

- Soltero/a Con pareja Casado/a Otros

Estado laboral

- Trabajando Estudiando Sin estudiar Sin trabajo

(respuesta múltiple)

Nivel de estudios

- ESO Bachillerato Grado Medio Grado Superior Grado Universitario Postgrado
- Máster y/o Doctorado

Nivel de ingresos anuales del 2021

- 0€ 1 a 10.000€ 10.000 a 25.000€ 25.000 a 50.000€ Más 50.000€

A continuación, marca tu situación domiciliaria:

- Estoy emancipado/a (no vivo en la casa del núcleo familiar)
- Me he emancipado y he tenido que volver a casa (núcleo familiar)
- Quiero o he querido emanciparme, pero mi situación no me lo permite
- No quiero emanciparme

ESCALA 1

La siguiente escala consta de 8 ítems relacionados con emociones o pensamientos. Cada una incluye 5 opciones de respuestas. Para cada frase marque sólo una respuesta con una equis (x) en el recuadro que considere que se aproxime más a su realidad.

El hecho de tener o haber tenido dificultades para poder emanciparme, me hace o me ha hecho sentir...

	Casi nunca	A veces	Normalmente	Casi siempre	Siempre
Nervioso/a, ansioso/a	☐	☐	☐	☐	☐
Preocupado/da, intranquilo/a	☐	☐	☐	☐	☐
Enfadado/a, irritado/a	☐	☐	☐	☐	☐
Inseguro/a	☐	☐	☐	☐	☐
Triste	☐	☐	☐	☐	☐
Avergonzado/a	☐	☐	☐	☐	☐
Desmotivado/a, desanimado/a	☐	☐	☐	☐	☐
Con poco control sobre mi vida	☐	☐	☐	☐	☐
Con pocas expectativas de futuro	☐	☐	☐	☐	☐

PREGUNTA 1

En el caso de querer emanciparte y no poder hacerlo, ¿en qué condiciones te gustaría emanciparte?

- Con los estudios finalizados
- Con un trabajo estable, no temporal
- Con ahorros
- En una vivienda en el centro de la ciudad
- Sin tener que irme a otro país o ciudad
- Sin tener que compartir piso (a excepción de la pareja)
- Con un alquiler que me permita ahorrar mínimo el 70% del sueldo
- Comprando una casa que me permita ahorrar mínimo el 70% del sueldo
- Con ayudas económicas del estado, como, por ejemplo, el Bono Joven
- Con la certeza de que mi familia no me va a tener que ayudar económicamente
- Incluso renunciando a la comodidad de vivir en el núcleo familiar (necesidades básicas cubiertas, relaciones sociales y ocio, sostén familiar, menos responsabilidades domésticas, etc.)".
- Otros

ESCALA 2

Para finalizar, el siguiente cuestionario consta de 5 frases. Cada una incluye 7 alternativas de respuestas. Para cada frase marque sólo una respuesta con una equis (x) en el recuadro que considere que se aproxime más a su realidad.

ESCALA DE SATISFACCIÓN CON LA VIDA (SWLS)

Diener et. Al,(1985)

	Totalmente en desacuerdo	En desacuerdo	Ligeramente en desacuerdo	Ni de acuerdo ni en desacuerdo	Ligeramente de acuerdo	De acuerdo	Totalmente de acuerdo
En la mayoría de los aspectos de mi vida es como yo quiero que sea	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
Las circunstancias de mi vida son muy buenas	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
Estoy satisfecho con mi vida	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
Hasta ahora he conseguido las cosas importantes que quiero en mi vida	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
Si volviese a nacer, cambiaría muy poco de mi vida	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐

Muchas gracias por tu colaboración, Con tu participación espero poder apoyar a todos esos jóvenes que viven una grave problemática de emancipación juvenil y de incertidumbre a través de la investigación social

Annex 2: Anunci de participació en els qüestionaris i entrevistes

**JOVENTUT I
EMAN
CIPAC
IÓ?**

**VOLS EMANCIPAR-TE I NO
POTS?
HAS HAGUT DE TORNAR
A CASA UNA VEGADA
EMANCIPAT/DA?**

**BUSCO JOVES
D'ENTRE 16 I 29 ANYS
1 ENTREVISTA**

jbeltranmagadan@gmail.com

Font: elaboració pròpia

**SI TENS ENTRE
16 I 29 ANYS I
VIUS A
CATALUNYA
ET NECESSITO!**

**PARTICIPA EN LA MEVA
INVESTIGACIÓ SOBRE LA
PROBLEMÀTICA D'EMANCIPACIÓ
JUVENIL I LA SATISFACCIÓ VITAL
DELS JOVES**

COM?

**Una enquesta ràpida i
senzilla, fàcil oi?**

Annex 3: Guió entrevistes

GUIÓ ENTREVISTA

(persones que han tornat a casa una vegada emancipades)

Contextualització de quan es va emancipar

- En quin any vas marxar de casa?
- Amb quines condicions (acadèmiques, laborals, personals) et vas emancipar?
- Per què vas decidir emancipar-te en aquell moment?

Com va ser el procés emancipatori

- Em podries explicar com va ser el procés d'emancipació?
- Com vas viure aquest procés? Què va significar per tu emancipar-te?

Procés de retorn a la llar

- En quin any vas haver de tornar a casa?
- Quins van ser els motius pels quals vas haver de tornar a casa una vegada emancipat/da?

Efectes emocionals que va produir el retorn

- Com et va fer sentir el fet d'haver de tornar a casa?
- Diguem tres emocions o sentiments que et va provocar el fet d'haver de tornar a casa?
- En quins aspectes de la teva vida ha influenciat el fet d'haver de tornar a casa?
- Com et va fer sentir el fet d'haver de dir als teus pares i al teu entorn que tornaves a casa?

Expectatives de futur (si encara no estan emancipats/des)

- Actualment, com veus el futur en relació a poder emancipar-te?
- Actualment, amb quines condicions, creus voldries emancipar-te?

Benestar personal

- Com et sentires si et digués que demà tindràs totes les condicions necessàries que has mencionat anteriorment per poder emancipar-te? (si encara no estan emancipats/des)
- Compara com et sents ara i com et vas sentir pel que fa a estar o no emancipat?

GUIÓ ENTREVISTA

(persones que volen emancipar-se i no poden)

Contextualització

- Actualment, quina és la teva situació domiciliària?
- Actualment, desitges emancipar-te?
- Que significa per tu emancipar-te?
- Quins són els motius pels quals vols emancipar-te?

Conseqüències problemàtica emancipació

- Quins són els motius pels quals no pots emancipar-te?
- Com et fa sentir el fet de voler emancipar-te i no poder?
- Diguem tres sentiments o emocions que et provoca no poder emancipar-te?
- En quins àmbits de la teva vida creus que afecta el fet de no poder emancipar-te (desenvolupament personal, familiar, social, efectiu-amorós, etc.)?

Expectatives de futur

- Actualment, com veus el futur en relació a poder emancipar-te?
- Actualment, amb quines condicions, creus voldries emancipar-te?

Benestar personal

- Com et sentires si et digués que demà tindràs totes les condicions necessàries que has mencionat anteriorment per poder emancipar-te?
- Després del que hem parlat, consideres que les dificultats per emancipar-te influeixen o han influït en el teu benestar personal? De quina manera?

Annex 4: Document de consentiment informat

Solicitud para la participación en los cuestionarios

El presente cuestionario es una solicitud totalmente voluntaria para que participe el cuestionario **Consecuencias de las dificultades para la emancipación en el bienestar personal de los jóvenes**

Después de analizar las pocas posibilidades de los jóvenes de emanciparse; las dificultades laborales y económicas que viven actualmente; junto con la importancia que tiene la emancipación para la transición y desarrollo de la vida adulta, nos preguntamos si existe alguna relación entre el hecho de no poder emanciparse y el bienestar de los jóvenes y si es así, cuáles son las consecuencias que provocan las dificultades de emancipación juvenil el bienestar.

En consecuencia, el objetivo principal del presente estudio es el de *conocer los efectos que provoca la problemática de emancipación el bienestar personal de los jóvenes.*

- La información recibida es totalmente anónima y se usará únicamente para la investigación.
- La información estará almacenada en un lugar seguro y solo podrá acceder la investigadora.
- La investigadora se compromete a hacer un retorno de los resultados de la investigación una vez finalizada.

Entiendo la información y a consecuencia acepto continuar con el cuestionario

Solicitud para la participación en las entrevistas

El presente documento es una solicitud totalmente voluntaria para que participe en la investigación que tiene como objetivo *conocer los efectos de la problemática de emancipación juvenil en el bienestar personal de los jóvenes*.

- La información recibida es totalmente anónima y se usará únicamente para la investigación.
- La información estará almacenada en un lugar seguro y solo podrá acceder la investigadora.
- Puede retirar su consentimiento para participar en el estudio en cualquier momento y sin indicar ningún motivo concreto.

Entiendo la información y a consecuencia:

- Acepto colaborar con la investigación de referencia en calidad de informante, por lo que accedo a ser entrevistado/a a tal efecto y a que la conversación sea grabada
- Declaro estar informado/a de la naturaleza del proyecto
- Accedo a que la información proporcionada por mí sea utilizada para las finalidades de la investigación, incluyendo las posibles publicaciones que puedan derivarse de la misma
- Declaro estar informado/a del compromiso del equipo investigador para tratar mis datos y las informaciones facilitadas por mí con confidencialidad y bajo el grado de anonimato que yo desee.

Lugar, fecha y firma

Annex 5: Entrevistes

Entrevista 1

La meva investigació parteix d'una hipòtesi en la qual considero que el fet d'haver de tornar a casa una vegada estaves emancipat, té efectes en la satisfacció vital dels joves, que en definitiva és l'avaluació que fa la persona de la seva pròpia vida en diferents aspectes.

Llavors, m'agradaria començar amb la contextualització, preguntant en quin any vas marxar de casa, en quin any et vas emancipar?

Vaig marxar l'any 2016.

Amb quines condicions et vas emancipar? És a dir, estaves estudiant, estaves treballant, com era la feina que tenies, personalment com estaves? Una miqueta de tot
Vaig marxar a viure amb la meva ex parella, jo treballava a mitja jornada, i estava estudiant també.

Era fixe el contracte?

Com?

El contracte laboral era fixe?

No, en aquell moment no. Treballava amb allò que et van renovant cada x temps.

D'acord. Per què vas decidir emancipar-te en aquell moment?

Doncs vaig marxar perquè amb la meva parella ho vam decidir, ell vivia sol i com que jo sempre estava allà doncs al final vam decidir començar a viure junts a veure com anava la cosa.

Com vas viure el procés d'emancipar-te? En aquest cas amb la teva parella?

Doncs bé, amb molta emoció, amb alegria, perquè al final anar a viure sola és un pas endavant cap a un futur personal.

Sí, sembla que és un pas significatiu que passes de l'adolescència a la joventut i adulta?

Exacte, és com que et fas gran, dius me'n vaig de casa els papas i així faig la meva vida.

I quant de temps vas estar independitzada fins que vas haver de tornar a casa?

Doncs vaig marxar el juny i vaig tornar a casa el setembre de l'any següent, més o menys 1 any i "algo".

Per tant vas tornar al 2017 oi? O el 2018?

Si el 2017

Quin vas ser el motiu pel qual vas haver de tornar a casa o els motius, ja que poden haver-hi molts?

Doncs el motiu va ser principalment que amb la meua parella es va acabar la relació i com que jo en aquell moment no tenia una feina estable ni uns ingressos suficients per mantindre jo sola, doncs no em va quedar cap altre remei que tornar cap a casa dels meus pares.

Tu en el moment en el qual acaba aquesta relació, decideixes que t'agradaria seguir estant emancipada?

Clar, jo vaig buscar pisos, però amb el sou que tenia era inviable poder anar a viure jo sola, i compartir pis en aquell moment no era "algo" que em vingués de gust la veritat.

Llavors, estem en el moment en el que te'n adones que has de tornar a casa, quan suposo que no t'ho esperaves pel tema econòmic. Com et va fer sentir el fet d'haver de dir als teus pares que tornaves a casa i el fet de tornar a casa?

Doncs ho vaig passar bastant malament, a part del fet que ho deixies amb una persona que t'estimes i estàs malament, per altre banda, jo tenia ganes de començar a fer la meua vida i era com un pas enrere haver de tornar a casa dels meus pares, a més en aquella època tenia la gossa i la gossa era un mal de cap, i tot això em provoca a mi un malestar i una angoixa de dir, bua ara haig de tornar a casa dels meus pares, a donar explicacions...doncs malament la veritat, amb molta angoixa.

En quins aspectes de la teua vida va influenciar haver de tornar? Perquè com tu has dit és com que ara has de donar explicacions, etc. Potser no només afecte en l'aspecte físic d'on vius sinó que també pot afectar a les relacions socials o la qualitat de vida o més coses. Tu consideres que vas haver de deixar de fer coses o fer-les de manera diferent?

Em condicionava sobretot la gossa, pel que el fet d'haver tornat a casa tenint jo la meua gossa, doncs si vius sols doncs "bueno" si no vas a casa i el gos està sol, es fa pipi o caca és responsabilitat teua, per quan convius amb altres persones encara que siguin els teus pares, i tu ja t'has acostumat a que no estan ells, i ell també s'han acostumat a que no estiguis tu també, perquè al final ells també s'independitzen de tu. Doncs si que m'influenciava en el fet d'haver d'anar a treballar, sortir, anar corrents a casa per treure la gossa, o potser voler marxar tot el dia "por ahí" i haver d'emportar-me la gossa o no poder perquè era la meua responsabilitat, o també haver de donar més explicacions de les que m'agradaria donar. Doncs amb aquestes coses et provoquen com "agobio".

Per tant, influeixen en el benestar el fet d'haver de tornar a casa?

Sí, en el meu cas sí.

I creus que en l'autoestima també afecta el fet de veure que potser la gent s'està independitzant i tu no pots en aquell moment? Creus que pot fer sentir a la gent o a tu, que et comparis, i pensar jo vull això i no puc, quina frustració per exemple.

Potser en aquell moment que era més joveneta, tenia 25 anys o 24, potser amb l'autoestima no perquè al final és una edat que tampoc és tant estrany estar a casa els pares. No és com si em passes ara.

Si et passes ara com ho viuries?

Ara mateix sí que em provocaria un "ostres quin fracàs", amb 30 anys, jo que ja anava encaminada a tenir una família, una casa, i tal, bueno al final és el que t'enfoca la societat una mica al cap no. Ara doncs em sentiria com "ostres quin pal", que malament que després de tants anys hagi de tornar a casa, a tornar a fonar explicacions, a tornar a fer les coses com li agraden als teus pares ... Ara mateix si que em provocaria un malestar.

Quan vas tornar a independitzar-te, amb quines condicions ho vas fer? Per exemple, tenies clar quin sou mínim necessaries per viure tu sola, la feina com la volies, personalment com volies estar, el tema de si tenies recolzament dels pares per si et quedaves sense feina seguir vivint sola, es a dir la importància del recolzament familiar?

Sí, és molt important. Per exemple jo quan vaig tornar a marxar, el meu sou no és que fos un gran sou però sí que em donava per pagar-me un piset, d'uns 300 i pico euros i si en alguns mesos veia que no arribava o el que fos, doncs els meus pares sempre he tingut aquest suport, perquè sinó hi haguessin hagut molts mesos que no arriava a final de mes, per poder menjar, poder pagar la llum o l'aigua perquè no arribava el meu sou. Molts cops els hi havia de demanar als meus pares, doncs papa deixa'm tants euros per fer la compra, o fes-me la compra aquest mes que no tinc diners.

I això com et feia sentir? Perquè al final no és tornar a casa però sí que és cert que no ets totalment independent. Com et feia sentir dependre dels pares en alguna situació, o saber que sort que els tinc a ells perquè sinó...

Bueno, no em feia sentir malament o "ai esque no soc capaç de viure sola", tampoc considero que sigui menys independent per tenir una mica de recolzament econòmic dels pares, però si que es veritat que cada més havia de mirar molts cops el compte i dir "bueno "nom", aquest mes no pots anar a sopar perquè si no ja et gastes 50 euros, o no surti perquè clar, sortir de festa també és un gasto, clar t'ho has de mirar tot, "en plan" no pots viure tranquil.

Si tens amics i tens plans, també vols fer plans, i molts cops docs potser havia de dir avui sopem a casa i així no gastem ant, aquestes coses que és anar mirant el compte cada dia, perquè no arribis a 0 euros o a menys 200 euros.

Llavors, en el teu cas, també va ser un sacrifici no?

Sí

Si demà et diguès que, no tens feina i estàs sola i has de tornar a casa els pares, diguem quatre sentiments que sentiries ara mateix. Si et dic “nom”, estàs a l’atur, no tens diners i no pots pagar-te el pis i has de tornar a casa els pares.

Home, doncs et diria: fracassada, sobretot si em quedes sense feina, tristesa, no se..

Pensa, hi ha temps no et preocupis..

(Pausa)

Angoixa, i estrès, l’estrès d’haver de tornar a començar de nou. Aquests quatre: fracàs, tristesa, estrès i angoixa.

Després, de tot el que hem parlat i amb una visió global, i amb el teu cas, pensant en els joves que estan en aquesta situació ara amit, no tinc feina, no m’ho esperava, m’he emancipat, haig de tornar a casa els pares, tu creus que això afecta en la satisfacció vital dels joves, de les persones?

Jo crec que sí, es com que al final tots volem fer la nostra vida la nostra independència i arriba a un moment que si veus que no pots, això t’afecta emocionalment. Jo crec que sí.

Tu et vas sentir entesa i recolzada pel teu entorn, o jutjada?

Per sort el meu entorn mai m’ha jutjat per les coses que he fet. No, no. Mai, mai m’he sentit així, no se si ho han pensat però diria que no.

T’agradaria dir-me alguna cosa més de tot aquest tema de tornar a casa i el que significa?

Doncs no. L’únic que sí que és veritat que si em passes ara amb la situació en què estic, potser sí que m’afectaria més del que em va afectar va 5 anys, jo crec.

Vols dir que quan més gran et fas és pitjor, per què la societat espera aquestes coses de tu que has mencionat abans i és més difícil?

Sí, exacte, i no se ja no se’m acut res més.

D’acord, doncs moltes gràcies per l’entrevista, pel teu temps, i per tot el que m’has explicat.

Entrevista 2

Començo l'entrevista dient-te que l'actual xifra d'emancipació juvenil de les persones d'entre 16 i 29 anys a Catalunya és només un 15,5%, llavors actualment quins és la teva situació domiciliària?

Jo actualment visc amb mamare tot i que alguns dies els passo a casa mun pare, que no viu aquí i té un pis a prop de casa meva.

Llavors utilitzes aquest pis a vegades hi vas però tu realment li dius a la teva mare.

Si

Actualment desitges emancipar-te?

Si, la veritat que si, tant personalment com per la situació una mica que visc a casa que em comença a "agobiar".

"Vale". Què significa per tu emancipar-te en aquest moment?

A mi m'agrada estar sola i valoro molt estar sola, i per mi es com fer un pas mes amb això, de **maduresa**, de saber que puc estar sola i no dependre de ningú, a part per mi és "" que fa molts anys que vull, ja que com bé he dit, la situació que tinc a casa familiar em pesa una mica, i crec que quan més aviat marxi de casa millorarà més la meva relació en aquest cas amb la meva mare.

D'acord doncs per tu entenc que emancipar-te té un valor molt important tant emocional com de maduresa no, una mica, com has dit tu per poder avançar una mica.

Si totalment, a fina la relació que tinc amb la meva mare és bona, però sí que es veritat que estan les dues soles doncs hi ha com a molta dependència i tinc ganes de què ningú depengui de mi ni jo de l'altra persona.

Llavors un cop has pres aquesta decisió i tens clar que vols emancipar-te i com has dit no ho has pogut fer, quins són els motius pels quals has pogut emancipar-te?

A veure, el principal motiu és que vaig acabar els estudis universitaris fa un any i a banda, estic cursant un màster, això el que implica és posar-li moltes hores a l'estudi i poques hores a la feina real, llavors a part al ser mestra d'educació infantil, actualment m'està costant molt trobar feina i només tinc un contracte de 10 hores setmanals, la qual cosa no em permet emancipar-me perquè no arribo als 700 euros per mes.

En el teu cas hi ha una part laboral no de tenir el recursos econòmics necessaris i hi ha una part que encara estàs formant-te i que, també "bueno" no pots treballar més i les poques hores que tens t'ofereixen de contacte, com et fa sentir a tu que es veu que tens molt clar que vols emancipar-te el fet de desitjar-nos realment i no poder?

A mi últimament aquests últims mesos çes “algo” que m'està pesant molt, que em crea molta **angoixa** i cada dia ho penso, o sigui no hi ha dia que no pensi en el que vull i no puc tenir i tot i així, a part tampoc ajuda la situació que hi ha actualment a nivell mundial en tots els sentits, és com que totes aquestes emocions em fan estar més decaiguda i desmotivada.

Desmotivada clarament per la situació en general, tan teva com del món.

Sí, dintre del que cap encara estic bé, però a nivell mundial i sent tan jove **desmotiva**.

Digui'm ara mateix 3 sentiments o emocions que et provoca la dificultat per emancipar-te, les 3 que et vinguin al cap.

Doncs **frustració**, també **desmotivació** (pensa....) i més que una emoció em sento com si m'hagués equivocat d'elecció de feina vocacional.

Sí, per la situació que hi ha amb els mestres actualment no?

Si, ha arribat un punt que la **frustració** és tan alta que penso, hagués hagut d'estudiar “algo” que encara que no m'agrades doncs m'hagués donat una sortida laboral molt més estable, i això realment no és positiu i encara em fa **enfadar** més, és també enfada una mica.

Enfada amb la situació de tenir clar una cosa i que res t'ajudi no?

Llavors, en la teva vida, en els àmbits de la teva vida creus que afecta no poder emancipar-te? Perdona, en quins àmbits de la teva vida creus que afecta el no poder emancipar-te? Que ja m'ho estàs dient, t'estàs explicant molt bé, però per exemple creus que afecta en el teu desenvolupament personal?

En el meu desenvolupament personal com a tal no, perquè realment segueixo sent una persona independent i segueixo com, encara que estigui una mica “anclada” aquí, segueixo desenvolupament jo com a persona fora de la casa o les estones que estic a casa, també això que he dit que tinc un pis que és del meu pare i no està aquí, també m'ajudi a respirar una mica, a seguir desenvolupant-me allí. Sí que és veritat que tinc parella des de fa un any, és més gran que jo, i ens agradaria en un futur no molt llunyà doncs viure junts per exemple i es “algo” que tant la meva parella com jo, no tenim, una feina de molts diners i llavors es com que encara queda més lluny, i això també és un àmbit que afecta una mica.

En l'àmbit de la família, de poder crear una família, en el teu cas amb la teva parella.

Ja que m'has explicat la teva situació familiar també que afecta a la teva relació amb la teva família? És a dir tots els que si poguessis emancipar-te realment aquesta part familiar aniria millor?

Sí, jo crec que sí perquè al final quan portes tants anys seguits vivint amb una persona, doncs les costums ja estan i és com que tanta confiança perjudica una mica, llavors jo crec que amb una mica de distància i perspectiva i també milloria una mica, tampoc molt perquè això realment no és tant de convivència sinó és de les dues persones i la relació que tenen, però si que la convivència i la d'haver de veure aquesta persona si o si sense realment desitjar-ho o voler-ho en aquell moment, es com que desgasta una mica la relació, llavors si, canviaria.

En el teu cas, hi ha una situació complicada que demana espai, et demana emancipar-te però no pots i això pues com tu dius provocar mostrar frustració, quan dius que et provoca les motivacions refereixes En quin sentit desmotivació?

En el sentit que realment, no considero que hagi de tenir un sou super alt per poder emancipar, però sí que els mínims que es necessiten i cada cop més amb el panorama mundial econòmic, doncs sí que **desmotiva** perquè veus que cada cop tot és més car, que cada cop hi ha menys ajudes, i cada cop set complica més, si abans ho tenim lluny els joves ara encara ho tenim més lluny. I també **desmotiva** el fet de pensar les generacions anteriors, ho han tingut no fàcil, però considero que ho han tingut millor, ho ha sigut tot més fàcil la veritat, i crec que cada cop que ens anem fent més grans la situació es complica més, i al final et preguntes perquè he fet una carrera, perquè he fet un màster, perquè he fet tot i això si igualment no podré?

En el cas de, tu quants anys tens perdona?

Jo 25

En el teu cas, en el teu entorn, d'amics franja d'edat, consideres que també hi ha aquesta necessitat per emancipar-se o no?

No, realment sí que considero que molts dels joves del meu entorn es volen emancipar, però com que no els hi corre pressa, no ho veuen tant urgent, ells saben que quan tinguin un sou més alt i una estabilitat o faran, el dia que toqui, però no els hi ve ni d'un any ni de dos, això es "algo" que realment es positiu, i es senyal que estan bé a casa amb els seus pares o amb qui visquin cada dia, però sí que en el meu cas no és així, jo sí que es veritat que soc jove que tinc 25 anys, però el desgast que porto jo amb la convivència a casa, potser es el que tindria una persona de 32, i a mi em corre més pressa, tot i que tinc la mateixa situació econòmica que ells, que es baixa i inestable.

Llavors actualment com veus el futur en relació a poder-te emancipar? com consideres que és el futur, quins expectatives de futur tens?

Jo, per desgracia crec que encara queda una mica, jo crec que he de fer més coixí i hagi de trobar doncs potser una persona amb qui fer-ho, que realment funcioni i així puguem compartir les despeses, jo crec que fins d'aquí uns 9 mesos no ho podré fer. Si que es veritat que ara ho veig més a prop que fa un any, fa un any ho veia doncs que no em passaria mai, però "bueno" al final tenir el pis del me pare em permetria estalviar una mica més i ja no ho veig tant lluny, però "bueno" mínim una anyet jo crec que sí.

En quines condicions creus, en quines condicions voldries emancipar-te? laborals com econòmiques, com personals, perquè per exemple al final, és un supòsit, si i tu tens un nivell econòmic baix necessites ficar tots els diners en l'emancipació, has de renunciat res coses com tenir un cotxe, poder viatjar, extres. Llavors en quines condicions tu voldries emancipar-te, renunciant a coses, explica'm.

Primer de tot, en el moment que m'emancipés, **mínim tenir un contracte d'una feina que m'asseguessin un any**, això com a mínim perquè em crearia **angoixa** el saber que d'aquí 5 mesos no tenir feina, així que com a mínim 1 any de feina, un sou doncs bàsic realment, no se 1.2000 euros, "algo" així, que em permeti doncs lo ideal seria que, un 30% d'aquests sou només anés pels lloguers, despeses, i realment tot lo altre fos per mi, tant com per estalviar de cara el futur com per viure el dia adia amb els petits "caprichos", ara no em surt la paraula, que puguem tenir, és a dir, anar viatjant però sent conscient que si vull estalviar tampoc puc molt, poder en algunes coses que al final són les bàsiques que ens fan més feliç, poder pagar les despeses i també poder anar fent més coixí de cara el futur. Lo primordial això, un any de feina i que un 30% només anés pel tot això i lo altre fos per mi.

I creus que això és possible o creus que actualment per poder emancipar-te has de renunciar a moltíssimes coses?

Jo crec que sí, a part he llegit, que "osigui" no és possible, que has de renunciar a coses, he llegit bastants articles i això del 30% del sou vagi destinat a les despeses, és com lo que hauria de ser però soc conscient que això no passa, i de fet per això plantegen tantes ajudes als joves, per l'emancipació. Així que ho veig difícil i veig que no es realista.

I com et fa sentir pensar, no puc emancipar-me i quan pugui ho podré fer havent de vigilar tot o havent de renunciar a moltes coses?

A mi personalment em fa sentir **ràbia** i això, **desmotivació** perquè ho comparo molt amb les generacions anteriors, i em fa **ràbia** que ara nosaltres ho tinguem més difícil, i veient el panorama encara serà més difícil, amb les pujades de preus, cada cop s'aprofitaran més de lo que pugui passar de les guerres etc. I per tant s'aprofitaran d'això per anar sumant. I jo crec que, en la gent que ha fet el pas, la gent jove que ha fet el pas d'emancipar-se i que té un sou baix, i realment doncs jo crec que hauran de tornar a casa veient com va tot, i això doncs **desmotiva** clar.

Total. Estic pensant en les coses que m'estàs dient, i penso, com et sentires si demà et digues que tens tot el necessari, tots aquestes coses que m'acabes de dir, per emancipar-te?

Feliç, molt feliç, feliç, i satisfeta i a la vegada crec que m'ho mereixo, tant jo com tots els joves que treballem, per tan feliç i satisfeta.

Creus que hi ha una part de joves molt frustrats i que es senten enganyats en aquest sentit, no en el sentit general sinó amb el sentit d'emancipació, com que se'ls ha fet grans dient que tot seria fàcil, que si estudiaven ho tindrien tot i podrien ser com els seus pares, i ara hi ha hagut un xoc de realitat?

Sí, totalment, jo crec que des de petits ens han dit que érem les generacions que més fàcil ho teníem, doncs això, que els estudies ens facilitarien una vida com la que han tingut en aquest cas la meua família, una vida normal amb alguns privilegis, lo més normal treballant i resulta que no, resulta que ni tenim els llocs de treball que ens van dir, ni amb les condicions que ens van dir, i a sobre si ens queixem se'ns castiga, saps?

Creu que hi ha una part de la població adulta que potser no li dona el valor a la situació dels joves i fan que es sentin molt incompresos?

Si, considero que es segueix pensant que ho tenim fàcil i no se'n adonen de com ho tenim, i tampoc se'n adonen que mentalment com estem no? Jo crec que estem bastant perjudicats tots ens aquest sentit, que mirem les notícies cada dia i cada dia són males notícies, i cada dia et repeteixen que el futur està encara més negre, al final per un jove sentir cada dia que tot pinta més malament el que està ara, doncs t'agafen ganes de deixar de formar-te, deixar d'intentar res, per què dius, per què? Si ja m'estan avisant que encara tot serà pitjor.

Creus que tens control sobre la teua vida?

(Pensa...) Si

Creus que tens el control sobre la teua vida sobre les teves decisions?

Si, però si que tinc limitacions com és obvi, econòmiques en aquest cas, realment encara que ara jo tingués els diners per emancipar-me si que hi hauria un dalt avall per exemple familiar, a casa, per prendre aquesta decisió, per tant, tinc algunes limitacions en quant a això, però si que tinc el control per l'edat que tinc, no se.

D'acord, i et faig l'última pregunta, una mica per concloure, tot i que la veritat és que t'has explicat molt bé. Després del que hem parlat, consideres que les dificultats per emancipar-te influeixen en la teua satisfacció vital, entenen-la com l'avaluació general que fas tu de la teua pròpia vida i dels diferents àmbits d'aquesta.

Si, si crec que influeixen perquè al final em poso uns objectius al cap que se que no es podran complir a llarg "plaç", però també soc conscient que soc jove i encara em queda, doncs que encara em perjudicaria més en quant a la meua idea vital si tingués doncs 5 anys més o més, crec que encara sóc jove, sí que és veritat que influeix però encara ho puc reconduir jo crec.

En aquest sentit, creus que per part de la resta de joves hi ha una mirada crítica o una mirada, em refereixo perdona a que els qüestionaris que s'han realitzat en aquesta investigació, la vergonya en aquest sentit, de sentir-se avergonyit per no poder-se emancipar era un sentiment que gairebé cap jove si sentia, llavors fa pensar que els joves tenen tan integrat en el seu cap que existeix una dificultat real per emancipar-te, que ni tan sols els hi produeix cap tipus de vergonya, si no que està molt assolit que tindran dificultats en aquest sentit.

Jo crec que vergonya no hem de sentir, al final és el que ens ha tocat viure, i prou sort tenim, però sí que és veritat que ens ha posat molt una idea al cap des de joves i ara no s'està complint, però ja et dic que el nivell de la gent jove és tant de **desmotivació**, la sensació és tant **desmotivant**, que ja ni els estranya, ni ens produeix, és com que ja ho sabíem saps? Ja ens es igual tot una mica.

En aquest sentit, creus que aquesta desmotivació i veure la realitat, i que et produeixi aquests sentiments i insatisfacció i desmotivació, creus que està fent que s'acomodin al mateix temps, i que la necessitat d'emancipar-se sigui cada vegada menys real i necessària?

Sí jo crec que sí perquè al final si cada dia t'estan "maxacant" en que tot serà pitjor, tot estarà més car, tu ja saps que no pots permetre't la meitat de coses que es poden permetre els teus pares en el dia a dia, de les compres, del menjar, etc. Doncs ja dius, si ha de ser pitjor doncs ja ni ho intento. Em quedo aquí,estic bé, faig alguna compra als meus pares per quedar així com a millor, però ja estic bé aquí.

Si perquè d'aquesta manera els diners que guanyes seran totalment per tu, pels teus viatges, per les teves coses i la casa i el menjar t'ho seguiran pagant els teus pares com tota la vida.

D'acord, finalment t'agradaria dir alguna cosa d'aquest tema i la conversa que hem tingut?

No, "bueno" en modo resumen això, que espero que algun dia aviat ho puguem fer en general els joves, i que si que si pogués demanar una cosa a la societat, sobretot als adults, és que no se'ns "maixaqui" tant, que nosaltres no hem escollit aquest panorama que tenim, que es el que ens ha vingut, i que prou estem fent amb el sentit de seguir formant-nos i tot, perquè ja et dic motiva a deixar-ho tot i ni intentat desenvolupar-te res, així que crec que prou estem fent alguns.

Doncs moltíssimes gràcies per l'entrevista, t'has explicat molt, m'has explicat la teva situació i també una mica la idea dels joves del teu voltant, així que moltíssimes gràcies ha sigut un plaer.

Entrevista 3

Bon dia, gràcies per estar aquí, per l'entrevista que farem ara. Abans de començar m'agradaria llegir-te un titular que diu que en els darrers anys, els canvis econòmics i socials han empitjorat les condicions de vida dels joves. Aquesta realitat es pot observar en els resultats de l'últim informe de l'Observatori Català de la Joventut (2021), que mostren que l'actual taxa d'emancipació de les persones d'entre 16 i 29 anys a Catalunya és únicament d'un 15,5%, assolint un mínim històric que la situa en la més baixa del segle.

Llavors, et començo preguntant, actualment quina és la teva situació domiciliària?

La meva actual situació domiciliària ara mateix és que visc amb els meus pares, de moment amb els meus pares.

Actualment desitges emancipar-te?

Actualment em moro amb ganes d'emancipar-me.

D'acord, que significa per tu emancipar-te?

Doncs saltar del niu, és deixar la casa dels teus pares on has viscut sempre, on t'has criat, on has crescut i buscar-te la vida pel teu propi conte.

Per tu significa fer un pas cap a la vida adulta?

Bueno, suposo que sí, que el fet de fer-t'ho tot, i el fet de, bueno ja a casa ajudo i tal, però el fet d'haver-t'ho fet tot, anar a comprar, tot el que implica no viure sol, sí que és **maduresa** però també s'aprèn molt a casa els pares, viure amb els pares és un constant aprenentatge així que s'està bé a casa els pares si, que vols marxar de casa els pares, també.

Suposo que depèn de la situació de cadascú, al final si tu estàs cremat amb tuns pares vols marxar abans, doncs, et precipites a marxar abans i no potser viure amb **qualitat de vida** tan gran com podries viure si marxessis al moment en el que econòmicament pots o que et pots espavilar per tu mateix.

Llavors, en el teu cas, quins són els motius pels quals vols emancipar-te?

Doncs ja els anys que tinc, ja són 27 i que bueno, ja van passant els anys i cada vegada, tot i que estàs molt bé a casa amb els pares i tal, comencen a haver petits "roces", ells també es fan més grans, tenen menys paciència amb segons quines coses, jo també tinc menys paciència en segons quines coses, vols fer la teva **intimitat** pura, jo crec. Al final, això és lo que m'ha "emputjat" a voler emancipar-me.

D'acord, perquè en el teu cas la situació familiar és bona, no?

En el meu cas és bona.

No és un motiu que et pressioni per haver de..

No, jo si fos pels meus pares, els meus pares em tindrien aquí fins els 35 o fins els 50, ves a saber. Però bueno, també has de fer la teva, i al final, va d'això, has de buscar-te tu, treure't les castanyes del foc, i viure la situació de viure sol.

De fet els estudis de la meva investigació, a part del tema de situació econòmica i laboral dels joves, que en el del cas d'Espanya és molt més baixa que els països del Nord, hi ha una part familiar també, que és que els països del Nord són més exigents, i et diuen que has de marxar, i a Espanya en canvi és com molt més familiar, tothom a casa, i també és una cosa que aferra una mica, perquè lo millor si et diguessin que has de marxar ja, la gent és buscant la vida.

Correcte

Llavors, quins son els motius pels quals no pots emancipar-te?

Doncs actualment el motiu principal pels qual no em puc emancipar, com la majoria, és el no tenir una base econòmica solida. Si que hi ha, ara estic treballant, i començant a generar una miqueta, però si que fa por marxar amb quatre dures, més que res agafes vols marxar, i has de pagar el lloguer, tres lloguer, has de pagar també una fiança, no hi ha cap mena de facilitat per a poder marxar pagant "algo" que sigui raonable, vols sortir de casa, estàs treballant, cobres 1000 euros i has de pagar 25000 del "tiron", doncs depèn de com no t'ho pots permetre, i això és una de les coses, no hi ha facilitat per a poder marxar.

Això per exemple que ara ha vingut del Bono Social, això per exemple és una "patrona", al final li donen a X persones, els que s'apunten primer, és com la loteria, no te cap mena de sentit, no trobo que estigui fent ajudes amb un sentit i ben pensades.

A més, l'ajuda són 2 anys, té caducitat, així que implica que en dos anys has de tenir un contracte fixe, perquè en el teu cas quin tipus de contracte tens?

Ara mateix estic indefinit, però bueno he començat ara fa 6 mesos, ara és quan realment ja començo a fer una miqueta de calaix i amb previsions de l'any que ve o previsions de finals d'anys, doncs intentar buscar-me "algo" per poder viure, però clar jo no me'n vaig de casa amb 2000 euros, es que ningun se'n pots anar de casa amb 2000 euros, mínim son 8000 o 10.000, no ho pots contemplar d'un altre manera, sinó no viuràs bé.

Com et fa sentir, el fet de voler marxar de casa, realment voler perquè hi ha gent que a lo millor diu que vull però no s'ho planteja realment i no poder?

Doncs és una mica frustrant, m'agradaria a mi tenir la meva caseta, amb no se amb els meus racons, amb un llitet, la cuina.. és frustrant, al final jo si ho hagués pogut fer amb 25 o amb 23 potser estaria vivint fora de casa però no s'ha donat el cas, és una mica frustrant.

Tu ja fa temps que t'agradaria emancipar-te però no has pogut?

Sí, a mi m'hagués encantat, és més et fa més persona al final, viure sol, pagar els teus gestos, comprar-te menjar, tot el dia, és un altre estil.

Creus que avui en dia per haver d'emancipar-te has de renunciar a altres coses que abans no havies de reiniciar? Com per exemple viatjar, poder fer vida social, poder fer coses que també et fan feliç?

Totalment, depèn de com amb persones com jo que cobren 1100 o 1200, ens dona per pagar el pis per comprar-te el menjar i per sort un parell de dies a sopar, però no per fer un viatge.

I com et fa sentir voler això, però que implica reunificar a altres coses?

No se com em va sentir sinó que accepto la situació que és el que hi ha, el dia que jo m'emancipi, toca passar una mica més justet, que farem, m'hauré d'adaptar i a seguir cap endavant, i "bueno" a aspirar un millor sou per poder fer totes aquestes coses també.

Creus que els joves han acceptat la situació que hi ha actualment, perquè per exemple en els qüestionaris que vaig passar sortia com el sentiment de vergonya molt baix, com que, ja tinc acceptat que la situació és la que és, no m'avergonyeixo, sabem el que hi ha.

Bueno jo més que frustrar-se, la gent s'acomoda, o sigui tenim una tendència jo crec aquí a Espanya a acomodar-nos molt, i sí "algo" ens ve mira, mentre això tiri seguirem amb això.

No creus que aquesta comoditat també es basa en un tema de desmotivació és un tema de personalitat dels joves?

Si jo crec que és un tema de cultura, també és el que deies abans, les famílies aquí et tracten molt bé normalment creixes en un ambient familiar que és bastant bo i que normalment volen que mengis, sopis i dormis casa, de fet normalment et volen a casa, per lo tant, bueno doncs vergonya ninguna o sigui t'acomodes i bueno pues, aquí estan els casos de persones de 30, 35 i 40 anys que encara vien a casa suns pares, i jo crec que ells no estan gens malament.

Em podries dir 3 sentiments, emocions, pensament que et provoca la dificultat que tens per emancipar-te? Tens tems , ja que aquesta és més filosòfica.

Tres pensaments que em provoquen el no poder emancipar-me?

Si, m'has dit alguna ja, la tinc apuntada.

Impotència, impotència de no trobar la facilitat per poder fer-ho. Després pot ser un "xic" de **vergonya** a mesura que passen els anys, que veus els teus amics que van fent i que també tenen alguna facilitat, o sigui al final els meus amics que viuen sols, si que alguns estan pagant, o en algun altre company, o 3 en una casa o el que sigui, o tenen el pis de sun avi o de suns pares, segona residència que no fan servir, i que per lo tant així és molt més fàcil. A mi se'm dona aquesta oportunitat i els meus pares ja m'haguessin vist, per tant si que una miqueta de pressió en aquest sentit, perquè clar els col·legues estan casi tots col·locadets, viuen en les seves casetes i tal i bueno pues un xic de **vergonya** sí que pot a arribar a provocar. I com a últim impotència, un xic de vergonya, i com a últim.... una mica de **ràbia** també de que no sigui tot una miqueta més fàcil i que hi hagin tants obstacles.

I lo dels preus dels pisos i immobiliàries s'aprofitin tant de, o sigui aquí a Tarragona sí que una habitació o un lloguer 400- 500 euros, però te'n vas a Barcelona una habitació son 500 euros d'habitació, i un lloguer se'n va 1200 euros per un pis de 80-70-60 metres quadrats, no hi ha cap mena de sentit, o sigui no hi ha cap mena de possibilitat, un sector que està molt explotat i que la gent agafa avantatja.

Creus que aquest sentiment de ràbia, si tu ho compares la situació de fa uns anys, amb els teus pares per exemple. Que sembla que ho tenien més fàcil, creus que això et provoca una mica de ràbia? Creus que les joves van créixer veient un boom immobiliari amb una vida molt alta i ara s'adonen que això no ho tindran i han crescut pensant que sí?

No, això no ho penso, jo crec que cada època té les seves característiques i que al final ens ha tocat viure això, jo que se, potser una mare passaven gana i jo mai he passat gana, per exemple. Cada època té unes característiques peculiars i en funció d'això són unes coses més fàcils i algunes més difícils. Abans estudiar era més difícil però tenies la vida potser solucionada més ràpid sense haver-te de passar 4 anys, 6 anys estudiant, doncs ara mira, ara... estudies i surts de la carrera i no tens feina, i no pots comprar-te un pis i bueno, és lo que et toca viure no? Està muntat així, doncs qui ho hagi muntat les seves raons tindria...

En quins àmbits de la teva vida creus que afecta el no poder emancipar-te, per exemple creus que afecta en el teu desenvolupament personal, social, de parella... el que et vingui al cap.

Bueno, si en la parella sobretot.

Tu tens parella ara mateix?

Ara mateix tinc parella.

Voleu emancipar-vos junts en un futur?

En un futur mitjà proper si, la idea seria emancipar-nos, però clar està en una situació semblant, es que al final entre els dos no arribem per poder pagar un lloguer.

I a tu com et fa sentir dir, vull fer el pas, vull anar a viure amb la meva parella que, quan vols emancipar-te tens moltes ganes però encara més quan fas un projecte de vida amb algú. El no poder, i viure-ho llunyà, com et fa sentir això?

Doncs bueno frustrat.

Creus que també en el teu cas afecta a la teva vida familiar?

No, no afecta.

I en el teu desenvolupament, creus que també afecta, el fet de no poder emancipar-te, de seguir vivint amb els pares, o creus que el teu camí el pots fer de la mateixa manera?

Jo potser de la mateixa manera perquè ara mateix tinc la sort de poder estar treballant des de casa, ho tinc tot muntat, jo que sé, podria treballar a la cafeteria del costat, això en cap moment afecta. Però si que com a persona parlant més profundament com a persona si que estaria millor en una casa amb les meves coses..

El teu espai la teva intimitat..

Exacte la meva **intimitat**

Actualment com veus el futur en relació a poder-te emancipar? Ho veus difícil, creus que podràs, que podreu, juntament amb la teva parella?

Bueno ara com t'he dit abans porto 6 mesos treballant en una empresa i la previsió és de créixer en aquesta empresa, per lo tant, acabant guanyant, bueno pujant el sou, i quan això es doni, doncs quants més diners doncs més facilitat, quant més ingrés hi hagi podré jo ja veure quin camí puc agafar, poder començar a mirar lloguers de cap i pes, més en serio, no com ara que potser miro, obro Habitaclia o Fotocasa, et miro 4 pisos, diu està caríssim i ho tanques.

Quan vulguis emancipar-te en quines condicions ho voldràs fer? Econòmiques, de feina, ja m'has anat dient però bueno per fer un resum també. Un mínim estalviat, contractes...

Contracte ja el tinc, contracte que és una de les coses, indefinit que ja ho tinc, és bastant important també t'ho demanen quan vols agafar un lloguer, presentar últimes nómines, perquè primer has de demostrar que ets solvent i que podràs fer-te càrrec dels pagaments. Així, el punt número 1 el tinc, ara em falta més o menys, arribar als 8, 10, per fer un desemborsament de 2000, 25000 euros que és el que has de pagar quan vols viure en un pis, els 3 primers mesos, més una fiança, doncs d'això, amb 8.000, 10.000 per quedar-me amb 5000 i a partir d'aquí començar a anar cap amunt, estalviar una miqueta i ja de cara a un futur, es que no se si és millorar agafar una hipoteca o un lloguer, es que a mateix, si ten algú que et pot avalar, o que pots fer una entrada d'un pis, es que trobo que inclús es millor i això que agafar un lloguer que al final és un dineral.

Si no m'equivoco ,avui en dia els joves han de posar 37,8 del seu sou totalment a pagar als lloguers, afegint totes les taxes, pagaments, etc., els números diuen que estalviar és molt difícil avui en dia pels joves.

Ja ho diuen, que ha de ser un màxim una tercera part del que tu guanyes, així que si me dius un 38 doncs ja és més del que s'espera, així que ja comencem malament.

Com et sentiries si et digués que demà hi ha hagut una "llamparà màgica" i tens tot el que necessites per poder emancipar-te?

Jo me'n vaig pintant, molt feliç.

Creus que et trauries un pes de sobre, aquesta pressió que dius que tens sobre?

Si em dius que tinc una casa i que no haig de pagar res, ja ho tinc allí, només haig de pagar els gestos de llum, aigua i gas, digui'm on haig de firmar que firmo ja.

Després de tot el que em parlat, consideres que les dificultats per emancipar-te influeixen en el benestar de les persones joves, benestar entén-ho com l'avaluació general que fas de la teva vida?

Bueno hi ha molts factors que poden influir, jo benestar en tinc i estic molt bé on estic, però si que hi ha aquest punt de **ràbia** de voler marxar, i entenc que hi haurà molt de joves que no te la situació que tinc jo, i aquest realment és el jove que jo crec que ho està passant molt malament. És que hi ha moltes situacions, imaginat que els teus pares no arriben a final de mes i has d'ajudar als pares, esque al final un jove es pot arribar a cremar també.

Per últim, et faré l'últim pregunta per acabar l'entrevista. Bastant-te amb la teva experiència i també una mica, amb el teu entorn jove, la mateixa pregunta, creus que està influint realment amb el benestar o no? Ja que en el teu cas tens un contracte indefinit i això et dona un marge de tranquil·litat, llavors per això et pregunto, en el teu entorn creus que realment està calant, hi ha com un desànim en aquest sentit?

Si, totalment d'acord, ni hi ha cap mena de facilitat per poder emancipar-te, al final la gent, jo crec que moltes vegades tira la tovalla, mira no hi ha facilitats, em tiro d'aquests "barco" i mira si en un futur les coses milloren i van endavant, doncs ja buscarem en un futur a veure si podem, però avui en dia tal com està a situació, està molt complicada, perquè tampoc hi ha ajudes que siguin fermes, tampoc hi ha cap mena d'al·licient perquè puguis marxar de casa, jo ho veig negre.

Molt bé, doncs moltes gràcies per l'entrevista, ha sigut molt enriquidora i moltes gràcies per la col·laboració.

Entrevista 4

Bona tarda, gràcies per participar i acceptar aquesta entrevista.

Bona tarda,

Primer de tot m'agradaria llegir-te un titular que és que en els darrers anys els canvis econòmics i socials han empitjorat les condicions de vida dels joves. Aquesta realitat es pot observar en els resultats de l'últim informe de l'Observatori Català de la Joventut (2021), que mostren que l'actual taxa d'emancipació de les persones d'entre 16 i 29 anys a Catalunya és únicament d'un 15,5%, assolint un mínim històric que la situa en la més baixa del segle.

Llavors, a partir d'aquí et pregunto, en quin any vas marxar de casa?

Jo vaig marxar de casa a finals de 2017, vaig començar a viure amb la meva exparella.

Amb quines condicions econòmiques, laborals, personals et vas emancipar?

Doncs jo tenia un treball de contracte temporal però, era de temporada així que me permetia, no a mi sol, però compartint amb la meva parella, em permetia viure en un pis i assumir els "gastos".

"Vale", llavors tu amb un contracte laboral temporal ten vas anar a viure amb la teva parella compartint la vida i els gestos també?

Sí.

Per què vas decidir emancipar-te en aquell moment?

Doncs perquè sempre era "algo" que tenia moltes ganes, tenia molts amics que s'havien emancipat, i bàsicament volia començar a **fer la meva vida**, marxar de casa muns pares, agafar més **responsabilitats**, viure més a la meva bola.

Em podries explicar com va ser el procés d'emancipació, que va significar per tu marxar de casa?

Doncs ho vaig viure molt bé, molt guay, sí que s'agraeix que els teus pares estiguin damunt per una petita part, però també està guay que no et diguin res, que puguis tornar a casa quan sigui, agafar les **responsabilitats**, això era "lo guay", el cuidar-me, comprar el que vulgui.

Fer la teva vida adulta?

Sí

En quin any vas haver de tornar a casa? O sigui quant de temps vas estar fora de casa emancipat?

Doncs vaig estar en dos pisos. Un any i mig en un pis, i després me'n vaig anar a un altre, i va passar la quarantena del Covid i va ser l'estiu del 2020 que vaig tornar a casa els meus pares.

Llavors vas estar casi 3 anys?

Sí

Quins van ser els motius pels quals vas haver de tornar a casa una vegada emancipat/da?

Doncs bàsicament perquè ho vaig deixar amb la meva exparella i clar jo seguia treballant però sabent que tenia el mateix sou i no em permetia a mi viure sol.

Com et va fer sentir el fet d'haver de tornar a casa quan ja portaves tres anys emancipat i suposo que pensant que no hauries de tornar mai. Com et va fer sentir això?

Doncs lo primer va ser com tornar enrere, tornar 3 anys enrere i tot tornava a ser igual. Si que ho vivia d'una manera després d'haver estat sol, però em sentia com fa 3 anys, con el 2015,2016 que estava començant a treballar, Per una part si que tens la teva mare que et fa el dinar, i no estàs com a cap lloc a casa els papis. Hi ha comoditats però tornes a estar com abans.

Vas notar que vas tirar enrere amb tot el que havies avançat?

Una mica

Diguem tres emocions o sentiments que et va provocar el fet d'haver de tornar a casa, tens temps per pensar-ho no hi ha pressa.

No "agobio", però el fet d que estiguin els teus pares damunt potser si que "m'agobiava" una mica. "Agobio".

I et va generar frustració, el pensar hagi de tornar però no vull, però no tinc més remei.

Si, una mica també de **frustració** del fet de dir jo vull i estava molt a gust, podria fer moltes coses que abans no podia fer i araestic amb els meus pares i mun germà a casa... així que la frustració podria ser una.

I l'altre una mica com d'**enyorança** al tornar a ser petit, d'estar amb els papas, doncs si que "m'agobiava" alguns dies, però altres deia que guay el dinar a casa els quatre, he de dir que està guay.

La comoditat de tornar a casa els pares?

O sigui tens la part bona, però et treu unes altres coses que també es troben a faltar.

Com et va fer sentir dir-li als teus pares, als teus amics, al teu entorn, torno a casa?

Va ser fort, va ser fort perquè jo feia plans a casa meva, era com un lloc també que els meus amics era casa seva també, i de sobte que no puguin venir a casa, va ser una mica fort.

Llavors, va afectar una mica a la teva vida social també?

Si, bàsicament jo a casa meva m'agradava portar la meva gent, també perquè portava molt de temps sense veure'ls amb el Covid i tot. I de sobte tornar a casa, va ser dur.

Creus que va afectar a la teva identitat, es a dir, tu vas anar a viure 3 anys, et vas fer, com has dit tu, la teva, vas crear la teva adulta, i de sobte l'haver de tornar a casa tuns pares, per exemple, no podies convidar gent que a tu t'encantava.. llavors, creus que va afectar a la teva manera de ser? O com havies evolucionat?

Sí, perquè ja veia les coses d'un altra manera després d'haver estat vivint sol, també podia entendre més als meus pares, quan s'havia de ficar una rentadora. Però no crec que afectes a la meua identitat, però sí que tenia en compte el fet d'haver viscut sol i moltes coses que s'aprenen que no hi ha altre manera d'entendre'ls que no sigui vivint sol.

Ara ja tornes a estar emancipat?

Ara sí

I si compares la teva vida ara que estàs emancipat, amb quan vas haver de viure amb els teus pares un altre vegada, com ho compararies?

“Esque” no té res a veure, o sigui jo estic molt a gust al meu pis, fent les meves coses, fent el que vulgui, la llibertat que et dona, no te res a veure amb viure amb els pares. A més a Barcelona, que si que estic aquí pels estudis, però em sento ja com lliure total.

Llavors, comparant el teu benestar personal, creus que ara tens més benestar o menys que quan vas viure amb els teus pares?

Jo crec que més, o sigui “esque” a mi m'agrada molt anar a la meua bola i jo quan estic d'aquesta manera estic més a gust.

Estàs més feliç?

Soc més com soc jo, sí.

Llavors creus que el fet de voler emancipar-se i no voler o haver de tornar a casa, creus que afecta en la satisfacció vital dels joves, i més avui en dia que es molt difícil poder emancipar-te?

Sí, sí sí, totalment. I més per impossibilitat econòmica, que tu tens un treball i t'ho estàs “current” per fer-ho, i encara que ho estiguis fent no pots perquè els preus estan molt alts i no pots i necessites un contracte més estable o cobrar més diners, o trobar alguna ganga, però es molt difícil. Jo crec que si que afecta a la satisfacció de les persones.

I si et digués que demà, passa qualsevol cosa negativa i et dic que has de tornar a viure amb els teus pares, com et sentires?

Demà?

Demà

Doncs una mica en xoc la veritat, ho acabaria assimilant perquè depèn del motiu que sigui, però “em vindria” una mica a baix.

Doncs, crec que ja està més o menys. T'agradaria dir alguna cosa que t'hagi quedat de com et va fer sentir tronar a casa els pares quan no volies.

Doncs “bueno” jo crec que segurament ho hauré dit, però és la metodologia de fer les coses a casa els teus pares, és molt diferent a la que tu adquireix per la teua bola, i has de seguir unes permeteres que tu ja t'has desfet d'ells i és tornar un altre cop al mateix. I és tornar enrere.

Moltes gràcies per l'entrevista i pel teu temps.

Entrevista 5

M'agradaria començar l'entrevista llegint que l'actual xifra d'emancipació de les persones 16-29 és del 15% a Catalunya i és un mínim històric, mai s'havia situat més baix, o sigui és la xifra més baixa de tot el segle. Llavors a partir d'aquí et pregunto, quin any vas marxar de casa?

L'any 2016.

Amb quines condicions vas marxar de casa? Laborals, personals...

Estava solter i treballava a l'empresa que actualment treballo i on ja hi portava uns quants anys, és a dir tenia estabilitat econòmica.

Per què vas decidir emancipar-te en aquell moment?

Perquè sentia que tocava, ja tenia estabilitat a casa, jo a casa els meus pares sempre he estat molt bé, he tingut molt bona relació amb ells, és a dir per aquí no hi ha hagut mai cap problema, però ja notava que em **tocava fer la meva** i a un amic també li passava el mateix i ens en vam anar els dos a compartir pis.

Com vas viure el procés d'emancipació? Què va ser per tu emancipar-te?

Bueno, va ser una aventura perquè jo si que és veritat que per motius de feina havia viatjat molt i havia estat molt fora de casa, o sigui estava acostumat a moure'm, però sí que és veritat que en cap moment ningú t'aconsella res, o sigui l'administració no t'ajuda amb res, ni t'orienta amb res, ni tens cap tipus d'ajuda com no se, jo per exemple vaig trobar un pic aquí a Tarragona d'un ex entrenador meu i tal però naltros ens en haguéssim anat a lo millor en una masia que estigués abandonada o que hi visqués un matrimoni de gent gran que necessités companyia, no sé si m'entens i hi ha molt poca informació, molt poca xarxa de no sé.

Si t'entenc. Llavors vas viure com una aventura i suposo que amb molta il·lusió.

Si, molta, molta.

Quants anys tenies persona quan et vas emancipar, que no t'ho he preguntat?

Doncs mira estem al 2022 i era el 2016, o sigui fa 6 anys, doncs en tenia 26.

Vale. I quin any vas haver de tornar a casa?

El 2019.

El 2019, "osigui" vas estar 3 anys fora de casa emancipat. Quin va ser el motiu pel qual vas haver de tornar a casa? Vull recalcar-te que això és completament anònim i sense noms ni res.

El meu company se'n va anar a viure amb la seva parella llavors em vaig quedar jo sol amb el pis i portava un temps vivint al pis i clar jo tenia intenció de comprar una propietat, que passa, que assumint els "gastos" de viure sol doncs és difícil estalviar lo suficient com per fer-ho no?

Ho anava a fer, però hi va haver un moment que els meus pares em van dir, “a veure escolta “nom” estàs fent el tonto, torna cap a casa, estalvia una miqueta, és a dir, estalvia de veritat, i llavors així ja pots fer l'entrada de cara a comprar-te un pis, un terreny o el que tu vulguis.” Vaig tornar a casa i amb això ja va començar la pandèmia. Va començar la pandèmia, de casualitat el meu pare, “bueno” de casualitat, el meu pare va agafar càncer es va morir, i que passa, que la meva mare s’ha quedat sense marit i sense negoci, llavorsestic aquí una mica a casa doncs a veure com va la cosa, la veritat.

Com et va fer sentir el fet de tornar a casa? Per què pel motiu que m’has dit era per poder, tu tenies uns objectius de futur i per poder -los aconseguir vas haver de renunciar a això.

No va ser traumàtic perquè era, he de dir, la relació amb els meus pares va ser molt bona, i no era fer una pas enrere, o sigui era fer un pas enrere però per agafar “carrerilla” per fer un pas més llarg endavant no? Si que és veritat que és una miqueta de frustració perquè o sigui no entrava dins els meus plans haver de tornar a casa, per molt bé que estigui, per molt que sigui per agafar “carrerilla”, per molt el que tu vulguis, no entrava en els meus plans, llavors és una miqueta de fracàs, però era el que hi ha, tampoc t’has d’amargar i has de mirar endavant, però si que clar és frustració perquè no és el que vols.

Com et va fer sentir que per voler fer els objectius que tu tenies de vida a llarg “plaç”, haver de renunciar a un present que també t’agradava? Per exemple et provocava ràbia de dir per exemple jo vull això però també vull allò i per poder aconseguir allò ara em toca.

Bueno això no ho porto massa malament, al final si tu, qualsevol persona que hagi sigut per exemple esportista seu gur que ha renunciat a coses per aconseguir un objectiu, llavors això no em provoca, forma part de la vida, “osigui” renunciar a certes coses per obtenir-ne unes altres llavors no em provoca. Era més pel haver de canviar els plans que no, “osigui” en el moment que jo vaig assumir que em quedava al pis sol, sense el meu company, ja assumia que hauria de tenir certes restriccions, “vale”, el que no contava era en haver de canviar els plans, més que perdre certes coses.

I com va ser haver de tornar a casa? Per què al final quan tu t’emancipes no només és el fet de marxar de casa, si no que significa moltes altres coses. Com va ser tornar a viure amb els teus pares a una casa, amb unes normes que estan alla ficades i costa molt canviar-les? Com va ser això?

A veure, sincerament va ser relativament fàcil, perquè què passa, no va passar molt de temps des de que jo vaig tornar a casa i que va començar la pandèmia i això ja ens va trastocar a tots saps, “osigui” va ser, “osigui” no portava el temps suficient a casa com per haver pres mal.

Sí que és veritat que t'has d'adaptar, jo estava acostumat a entrar i sortir sense donar masses *explicacions* i ara al conviure amb més gent doncs clar per respecte has de conviure, “ni más ni menos no?”, però “bueno” ja et dic, per sort a casa sempre hem tingut molt bona relació i prou fàcil. A més soc bastant fàcil i respectuós llavors no, vaig molt a la meua però sempre tenint en compte als demés llavors no va ser especialment complicat.

Ja havíem tingut a casa els meus pares, al meu germà i a mi, ens havien donat una educació molt no de límits, sinó d'assumir responsabilitats, llavors els meus pares no eren de quan érem joves i començàvem a sortir de “has d'estar a tal hora a casa”, tal, no, era de pensa que el dia següent has de fer això, això i això si tornes molt tard ho passaràs malament perquè faràs les coses que et toquen fer saps?, llavors com que tampoc no havíem tingut masses problemes en el passat amb això, però clar si que és veritat que al final tens les teves manies, ells tenen les seves, has adquirit certs hàbits quan has viscut sol que després quan vius amb altra gent costen una miqueta més, això si que és veritat. Els hàbits que has adquirit que ja formaven part no, perquè al final has estat força temps fora de casa i al final si que hi ha moltes coses que tens, hàbits que tens que els has adquirit a casa els teus pares on has viscut sempre, però després hi ha moltes coses que són teves no? i que les acabes de forjar quan vius sol, llavors aquí sí que és lo que més, però al final “bueno” amb bona voluntat s'acaba, quin remei.

Més enllà de com va ser la convivència, que en el teu cas està clar que va ser bona, com va ser per tu a nivell personal, a nivell de projecte de vida, a nivell de desenvolupament personal, com va ser, ho vas veure com fer un pas enrere? O ara per exemple que ha passat els temps...

Sense dubte un pas enrere, o sigui no entrava gens en els meus plans, però també t'haig de dir que va quedar tot una miqueta amortiguat perquè degut a la pandèmia, és a dir degut a la pandèmia que vaig agrair molt que em pillés a casa els meus pares i que no em pillés sol al pis, sincerament ho agraeixo moltíssim per ells i per mi. I també que al meu pare li van detectar el càncer i va ser més important que mai que estiguéssim units doncs va quedar una miqueta mitigat, la veritat que en certa part agraeixo haver hagut de tornar. Però si que és frustrant perquè això, no entrava als meus plans i és un pas enrere, o sigui com a realització personal doncs no, és a dir que a mi em va causar més desordre pel tema de que no ho tenia planejat que per renunciar a coses i això, però si que frustra, frustra bastant.

T'he de dir que degut a les meves circumstàncies personals va quedar una miqueta “amortiguat”.

En quins aspectes de la teua vida creus que va influenciar, imagina't posant-te en el supòsit que no hi hagués una pandèmia, no hi hagués lo del teu pare, “bueno” coses que ho van mitigar una mica però, en què va afectar la teua vida?

A nivell de relacions personals no és el mateix disposar de casa teva que viure a casa els teus pares, mai he tingut problema per si portar una noia o no, però que ens entenem saps, no és el mateix. O jo abans cada dissabte o cada diumenge per dinar o per sopar, feia dinars o feia sopar a casa, ara això també doncs queda restringit perquè no estàs a casa teva, has de conviure amb més gent. Si que és veritat que al tornar a casa va enfortir la relació que tenia amb els meus pares, perquè jo vaig tornar com una persona més adulta i amb unes altres, que ja saps el que costa portar una casa, llavors si que vam tenir una relació amb els meus pares més de tu a tu, això si que és veritat. I si no hagués tornat a casa potser no haguéssim tingut saps, que ens portàvem molt bé i tal però no se va anar molt bé i a més ens va pillar en un moment molt dur familiar.

Bueno suposo que quan vius sol te n'adones de tot el que es fa i tot lo difícil que és algunes coses i valors molt més tot lo fet.

Clar, coses que sempre has donat per sentades que quan et toca viure-les a tu dius hòstia doncs no s'havien de donar tant per sentades no?

Vale, aquesta és una pregunta una mica més profunda. Diguem tres emocions o sentiments que et va provocar el fet d'haver de tornar a casa. Una ja me l'has dit, frustració, me l'apunto perquè ho has dit moltes vegades però en faltes dues.

Frustració, ràbia i "alivio"...

Tranquil·litat.

Tranquil·litat perquè com a casa els meus pares no hi seré en lloc.

Perquè és la zona de confort.

Això ho tinc clar des del primer dia, no sé si m'entens i si que és veritat que jo havia estat, em va pillar que laboralment estava en un moment que tenia molta feina, estava molt estressat i al final tornar a casa els pares et dona sensació de tranquil·litat, benestar, els papas sempre estaran allí. Vaig sentir ràbia i frustració però a la vegada tranquil·litat. Al final no és tot dolent.

Creus que això que estàs dient d'aquesta zona de confort, tranquil·litat és el que fa que potser hi hagi una part dels joves, em fico amb un supòsit, que ja estan bé a casa i no es plantegen més enllà o no volen fer el sacrifici que implica avui en dia emancipar-te, que és renunciar a moltes coses com viatjar, sortir...

Sí, i ho entenc perquè és molt complicat, portar una casa és molt car i cada més, cada vegada viure a la ciutat és més car i amb els sous que té la majoria de gent joves és que no, seria mal viure, i d'aquesta manera vivint a casa els pares, coi, viuen. Perquè seria sincerament malviure, o sigui el nivell de vida està impossible i les ciutats son caríssimes, i he de dir no hi ha, no sembla que la cosa vagi a canviar, més aviat tot lo contrari, i la gent jove ho sap que la cosa anirà a pitjor i que cada vegada serà pitjor i llavors la gent doncs "bueno", com que així va fent pues...

Hi ha un punt de desànim no?, de dir “bueno es lo que hay”.

Vam estar tancats molts mesos a casa degut a la pandèmia i la gent al final va sobreviure, se'n va sortir, semblava que seria un caos i al final la gent... Per tenir una feina de merda i no arribar a final de mes, doncs no tinc la feina i visc a casa els pares, això els hi passa a molts joves.

Canviant una mica de pregunta, i ficant-te en aquell moment en que vas haver de marxar a casa, traient la pandèmia, la teva situació familiar, o sigui aquell moment, com et va fer sentir dir als teus pares, al teu entorn que tornaves a casa?

Aquesta és la part que menys t'agrada també no? perquè a més a la gent no li acaba de quadrar, perquè a més la gent sap que continues treballant, que estàs en un pis i això i després quan els dius mira és per això i et diu ah clar, és que al final jo també ho faria no?. Però clar si que no, “bueno” jo tampoc explico massa, saps que passa? També va ser els meus pares els que em van dir que tornés a casa, no vaig ser jo que va haver de necessitar tornar a casa, i sí que em va anar molt bé la veritat però no ho... per part dels meus pares no hi va haver cap pressió i va ser tot molt fàcil i molt còmode i per part dels meus amics i del meu entorn no se, va ser natural, tampoc m'importa massa el que pensa la gent.

Actualment com veus el futur en relació poder-te emancipar?

Complicat perquè el “plan” de vida que jo tinc, jo ja et dic, veig que viure a la ciutat és una merda, parlant amb plata eh, i car. Jo amb el projecte de vida que tinc, jo vull viure al camp, jo vull tenir plantes, jo vull tenir animals, jo vull... llavors clar, és complicat perquè, primer, perquè per part de l'administració ja et dic que està bah, i segon costa clar, el “plan” que jo tinc de vida, costa trobar un terreny que compleixi aquestes condicions, que es pugui construir, que... però clar no estem parlant d'un xalet, jo no me'n vull anar a viure a un xalet, jo vull viure a una parcel·la, a una finca i llavors costa, és complicat. “Estamos en ello”.

Em sembla interessant no, perquè al final ets el clar exemple de que tens molt clar el que vols i estàs sacrificant molt per poder-ho aconseguir. Ara t'estava buscant perquè t'ho volia ensenyar

La frustració ve al final de que per molt que facis, hòstia, hi ha una frase que m'agrada molt que és “controla el que puguis controlar”, “vale” si, però clar, arriba un moment quan ja controles el que pots controlar i no aconsegueixes el que vols, hòstia, et frustra el que no pots controlar, és inevitable i “bueno” com que et veus que cada vegada al teu entorn tot es complica més, cada vegada tot son pitjors notícies, tot son hòstia, encara la sensació de frustració i desesperança doncs és més gran i jo soc positiu de mena i no m'agrada que les coses m'influeixin però al final no som de pedra i jo he tingut una sensació de desànim bastant important, bastant, bastant important, i és el que més greu em sap, perquè quan la gent perd l'esperança ja... I veig al jovent molt frustrat perquè pinta la cosa molt malament, i no van mal encaminats eh.

A més els estudis ara estan dient que també aquesta frustració és perquè som fills d'una generació on hi va haver un boom immobiliari i on es vivia molt bé i llavors com érem els fills d'aquests, hem crescut pensant que ho tindríem tot i no és així. I n'hi ha que es senten enganyats.

Si, i per molta gent que els hi han dit que fes una carrera pensant-se que això els hi assegurava una bona feina i un bon sou i al final una carrera és una porta més, al final la bona feina i el bon sou depèn d'un mateix. I això ara és això, tu abans tenies una carrera i acabaves amb una bona feina perquè estava tot muntat d'una altra manera, però ara ja no és així, llavors clar aquesta gent que fa un esforç molt gran tant a nivell familiar, com a nivell econòmic, que et treus una carrera i després veus que ostres, no és el que t'havies pensat, és una sensació de frustració. Si a sobre això ho acompanyes a que tot el teixit que hi ha de vivenda, és que és molt difícil emancipar-te doncs clar.

Sents realment que tens, “bueno” que els joves, que tu esta també dins el col·lectiu òbviament, hi ha una part d'abandonament, d'incomprensió, per part de la societat en general, com si a ningú li importés el que està passant. És el que tu has dit no hi ha ajudes, no hi ha res, és tot com... creus que hi ha una part de sentiment d'abandó, de ràbia de incomprensió?

Et fico un exemple molt clar, la “brecha” salarial, en un país com Espanya no és entre gent de dretes i gent d'esquerres, ni Catalunya, Madrid, no, no, no, la “brecha” salarial està entre joves i grans. El poder adquisitiu d'aquest país el té la gent gran, la gent jubilada, no la gent jove. I totes les polítiques estan mirant cap al benestar de la gent gran, que no dic que no l'hagin de tenir, el problema és que s'estan descuidant de la gent jove. Un exemple molt fàcil, els bolquers per gent gran tenen l'IVA reduït, els bolquers pels “bebès” no tenen IVA reduït. Per què està tot encaminat? Qui vota més? Qui té el gruix de població més gran? La gent jubilada. I totes les polítiques estan mirades perquè aquesta gent estigui contenta. Que no dic que no hagi d'estar contenta, que han fet molt, el problema és que la roda s'està trencant, la cadena s'ha trencat i perquè ells estiguin bé, els joves han d'estar bé perquè som el teixit productiu del país. I t'he posat un exemple molt clar, o sigui els bolquers de bebè son “ultramegacars” i tu vas a comprar bolquers per gent gran i te'ls regalen. És un clar exemple de com està muntat el sistema no? Les pensions es “revaloritzen” amb l'IRPF i la inflació i els sous no per exemple. I veritablement el poder adquisitiu el té la gent gran i clar això ho sumes, és a dir, menor poder adquisitiu ho sumes a que hi ha un “boom” de preus espectacular. Mira et poso un exemple, jo fins fa poc estava a punt de comprar-me un terreny, al final la cosa no ha sortit bé i no he pogut comprar-me'l, ara no se si me'l podria, amb la situació hipotecaria que està ara, dos mesos de diferència eh, tal com estan els tipus d'interès i tot ara és per pensar-s'ho eh, no se si ho faria, amb això t'ho dic tot. I son dos mesos eh, i joestic cobrant el mateix, tinc la mateixa situació.

Llavors hòstia, si jo que més o menys podria, t'ho fa pensar, que ho faria perquè soc "echado pa'lante", però, ja és una cosa més a pensar no? Jo podria econòmicament, soc "super" solvent, no depenc de ningú, jo sol, tinc molta sort, hòsties. Hi ha parelles que ni entre el sou dels dos. Abans no hi havia gent pobre treballant, i ara hi ha gent pobre que treballa, això és molt greu.

Actualment una persona jove necessita destinar 31,2 anys del seu sou íntegre per fer front a la compra d'un habitatge. Imagina't la situació.

I a part ha de viure, és que és molt fort.

Per exemple, jo tinc un amic que vivia a Barcelona de lloguer, però clar a uns preus impossibles, ha hagut de venir a viure a Tarragona i pujar a Barcelona a treballar perquè si no, no podia, és que era insostenible. I es guanya bé la vida eh. Però és que clar has de buscar un "plan B", has de canviar moltes coses. Si que pot viure fora de casa els pares però ha de pujar cada dia a Barcelona.

A quin preu no? Emancipar-se a quin preu?

Actualment en quines condicions voldries emancipar-te? Bueno en el teu cas està una mica més clar perquè tens un nivell econòmic bo. Passem a la següent.

Com et sentiries que demà ho tens tot per poder-te emancipar, per poder tenir aquests terrenys que tu vols, una làmpada màgica i ho tens tot.

Seria un punt d'adrenalina i felicitat, soc molt feliç però seria plenament més feliç sens dubte, sens dubte. No em queixo gens de la vida que tinc però "vamos", seria un punt d'adrenalina i d'autoestima per poder iniciar el projecte que tinc al cap que "vamos", seria un plus, un handicap per seguir tirant endavant. A la vida ens hem d'anar posant petits objectius per anar fent i superant el que et depara el dia a dia no? És la gràcia de la vida anar superant aquests reptes i aquestes coses que tu mateix et vas posant i els objectius que vas assolint, que pot ser des de llegir-te un llibre fins a jo que se comprar-te un terreny i iniciar un projecte d'agricultura per exemple no, i no cal que tot siguin grans reptes, però si que ens hem d'anar posant cosetes a la vida. Però "vamos" seria un "plus" per mi espectacular.

D'acord, i la última pregunta. Després de tot el que hem parlat, consideres que les dificultats per emancipar-te influeixen en el benestar personal dels joves?

Moltíssim. Moltíssim. Al final les persones, els éssers humans, quan tenim les nostres necessitats bàsiques cobertes, que és sostre, menjar, llit i tot això, el més important és el sentir-te realitzat. La humanitat ha avançat, perquè ha arribat a on ha arribat, per aquesta sensació de omplir-te, de sentir-te realitzat, de tenir un objectiu a la vida, de tenir un perquè. I el tema de poder-te emancipar és fonamental en aquest projecte de realització. tal com tenim el sistema occidental, hi ha altres zones del mon que per la seva estructura social la gent no marxa de casa perquè és un altre sistema.

Però tal i com ho tenim muntat aquí, està muntat per a que et compris una casa, un cotxe, tinguis nens, el gos, el jardí la piscina... Tot està muntat així, llavors què passa quan t'estan bombardejant per tot arreu amb aquests estímuls però no hi ha els mitjans per poder assolir aquests objectius, clar, acabes en una frustració molt gran. Ja t'ho dic, perquè una de les coses més importants que necessita l'ésser humà és aquesta sensació de sentir-te realitzat.

Entrevista 6

Primer de tot, gràcies per voler fer aquesta entrevista, ja que a vegades es difícil trobar temps per fer-ho.

Abans de començar l'entrevista, m'agradaria llegir-te un titular que és que en els darrers anys els canvis econòmics i socials han empitjorat les condicions de vida dels joves. Aquesta realitat és pot observar en els resultats de l'últim informe de l'Observatori Català de la Joventut (2021), que mostren que l'actual taxa d'emancipació de les persones d'entre 16 i 29 anys a Catalunya és únicament d'un 15,5%, assolint un mínim històric que la situa en la més baixa del segle.

Llavors, començarem contextualitzant quan vas marxar de casa, llavors en partir en quin any vas marxar de casa?

Al 2017

Amb quines condicions vas marxar de casa? laborals, acadèmiques, personals

Jo estava treballant

Jornada completa?

Si ha jornada completa.

I econòmicament? Estaves estable...

Cobrant exactament?

No, si estaves en un moment estable, si estaves començant a tenir estalvis, si estaves començant a estalviar..

Si, o sigui porto treballant des de el 16 anys i tenia un certs estalvis, i estava relativament estable

Perquè vas decidir emancipar-te?

Doncs perquè ja feia temps que em rondava pel cap, i amb la (Nom), la meva amiga vam tenir una oportunitat fàcil i assequible econòmicament, tant de marxar, i vam decidir d'anar a viure juntes amb un pis que era molt econòmic i així ho vam fer.

Com vas viure aquests procés? Que va significar per tu emancipar-te?

Sobretot llibertat i d'una vegada fer i desfer com volies, també una mica de desori (es talla).

Ens havíem quedat amb llibertat de com vas viure aquest procés.

Llibertat i a la vegada doncs tot ho has de fer tu, ja no tens totes les coses preparades, t'has de buscar la vida per tot i doncs això, t'has de **responsabilitzar** absolutament de tot el que vols i espavilar-te tu.

Quan de temps vas estar emancipada?

Doncs vaig estar fins el 2019 amb un pis, després un any en un altre i al 2020 vaig marxar a treballar a l'estranger fins a la pandèmia i la pandèmia em va fer tronar cap a Tarragona i a casa els pares.

Llavors, el motiu pel qual vas haver de tornar a casa els teus pares?

Bueno, el motiu en si, (petita rialla) motiu en si, un trastorn alimentari (pausa), que estic intentant superar ara mateix. I aquí "estamos".

Llavors tu vas haver de tornar per aquest motiu, i vas haver de passar, si no m'equivoco després de 3 anys emancipada, o així, més el viatge, a haver de tornar a casa els teus pares quan tu ja havies marxat feia bastant de temps.

Llavors, com et va fer sentir el fet d'haver de tornar a casa els teus pares?

O sigui el fet d'haver de tornar a casa els pares en si jo només... o sigui només els hi puc agrair al fet de que m'obriessin les portes un altre vegada i que estiguessin al meu costat recolzant-me dia si dia també, per això, perquè estan al meu costat amb tot aquest procés, perquè es dur per tots i sobretot per ells, perquè després de veure que la seva filla se'n anava a viure fora en un país estranger sembla que tot va bé, i torni amb un problema com aquests amb 28 anys, per un pare i una mare ha de ser duríssim. Com s'ho han pres doncs "olé" ells, i per tant, únicament puc tenir paraules d'agraïment per part meua, i per tant, doncs el haver de tornar a casa, hòstia, doncs super bé.

Per un altre banda, hi ha moments i cosetes que penses, doncs hòstia que bé he estat fora de casa, doncs en els moments que tens quan vols estar sol, quant tens aquets moments de rallada i només vols el teu espai, quan penses que estaves amb les teves amigues i estaven allí totes al sofà mirant una pel·lícula, o quan surts de festa i vols tornar i no vols veure a ningú, o tornes amb algú,, aquesta moments que al final no valen i són tonteries, però al dia dia, dia a dia potser pesen més, però clar jo en el meu cas quan ho poso sobre una balança amb el Tca pues la veritat es que ara mateix no tinc gaire temps per pensar amb el tema de l'emancipació i la veritat es que els hi agraeixo moltíssim que m'hagin obert les portes. Però tornant a lo d'abans per exemple, que es lo que parlava abans, quan coneixes algú nou, que no coneix com estiu, doncs et pregunta, "Osita, doncs on vius? no se que..." Jo moltes vegades m'estalvio el dir que visc a casa meua amb els meus pares, directament m'ho estalvio, perquè per **vergonya** potser, si.

Com a persona jove, la imatge de persona jove de 28 anys que viu amb els pares?

Si, si, per vergonya, o no se si per vergonya o per pal de que em preguntin el perquè i no ho se. I quan, com que la gent quan els hi dius, si allà a prop de Sant Pere i Sant Pau, ja no et pregunta amb qui, doncs mira, jo m'ho estalvio.

Llavors depèn de qui, si hi ha mes confiança, dic sí, he tornat a casa els pares, però depèn de qui ja m'ho estalvio. Però si, m'he estalviat la resposta de he tornat a casa els pares amb motles gent que se que no la tornaré a veure.

Creus que aquesta vergonya es basa amb uns cànons socials establerts que diuen que una persona de 28 anys ha d'estar emancipada, i que el fet que no estigui es estrany, o reus que la gent es conscient de la situació que hi ha? Que penses?

Sí crec que, crec, que la societat "dice", m'agrada molt utilitzar aquets principi de frase, la societat ha fet molt de mal, i tenir "una família, un coche una casa y un perro", i estar emancipat amb "vint-i x" anys, ha fet molt de mal.

Creus que això pressiona o fa que et puguis sentir frustrat o amb impotència pe exemple si fos el cas que vols emancipar-te i no pots o has de tornar a casa quan estaves emancipat. Creus que això fa que et sentis frustrat i amb una pressió extra?

Totalment, de fet jo molts dies emfatitzo amb els meus pares i penso quin "puto pai", perdo per la expressió, ha de fer tenir una filla de 28 anys a casa. De fet, no fa gaire estava veient a mun pare com sopava a casa i pensava quin pal haver tingut un fill que amb 28 anys encara estigui a casa quan jo tinc un fill i penso que als 23 se me va de casa i després joestic amb la meva dona "de tranquis" aquí fent la meva vida.

La veritat que hi ha molts pares que es troben amb aquesta situació. Llavors creus que aquesta problemàtica no nomes afecta els joves sinó també als seus pares?

Si correcte.

Tornant a lo anterior, el fet d'haver de tornar a casa t'has fet sentir potser falta d'intimitat o espai propi. Creus que t'ha afectat al nivell de desenvolupament personal, de parella, amiat, etc. Viure amb els teus pares potser i amb aquesta edat.

Bueno amb mi directament no perquè jo agafo de la ma el TCA i va acompanyat de la mà

Però si no fos aquests el motiu?

Per sort, jo crec que aquests problema també ve de l'espai casa que cada família tingui. Jo per sort els meus pares viuen a un xalet de 2 plantes i podria arribar a tenir un espai propi si el volgués, amb mes intimitat, evidentment no em ficaria a fer l'amor amb una persona amb els meus pares a casa, perquè no se'm passa ni pel cap.

Llavors potser si que afecta en aquest sentit?

Jo crec que si

Tu pots arribar a pensar que si visquessis sola podries tenir una relació diferent amorosos-efectiva de la que tens podrà afectar, podria condicionar?

Si, podria arribar-ho a pensar, m'ho puc imaginar si, dintre del imaginari mental podria ser.

Intentant recordar de com et va fer sentir estar emancipada i la situació d'ara en relació a la emancipació, ja se que en el teu cas hi ha un aspecte que et condiciona més, però intent pensar amb això, compara com et senties abans quan estaves emancipada i tot el que implica, i com et sents ara que no estàs emancipat i tornes a viure amb els teus pares en relació a l'emancipació, Ja se que la pregunta, tens temps per pensar-la. No se si m'he explicat be.

Si en relació a l'emancipació.

Tu m'has parlat de llibertat per exemple.

Si, 200% més, em sentia millor quan vivia sola en l'aspecte convivència amb un mateix, molt millor quan un esta emancipat, perquè et sents millor amb tu mateix, veus que ets més capaç de fer coses.

Et sentis millor amb tu mateixa?

Més **responsable**... també suposo que depèn del cas de cara mare o cada pares. Jo tinc una mare que m'ho fa tot, segurament que hi haurà famílies que per molt que estigui a casa les mares o pares, s'hauran de fer els el dinar o... Jo per molt que no tingues un TCA mamare em seguiria fent el dinar "vale"? Llavors, ma mare per exemple em segueix fent les "lavadores", ni que jo li digui que no, ella em segueix fent les "lavadores", segueix fent tot lo de la casa, llavors clar, també depèn molt de les famílies, llavors.

Parlant d'això, tu creus que el fet de que a casa s'està còmode, aquesta comoditat i acolliment típiques del sud d'Europa, ja que al Nord no es tant així, de fet el estudis demostren que hi ha una part que condiciona el fet de que els joves no s'emancipin a qui a Espanya en comparació a altra països es la casa, la familiar la comoditat, sembla que no els hi molesti. Creus que aquesta comoditat fa que els joves no duguin el pas per emancipar-se i creguin que la seva qualitat de vida baixés i no els hi valdrà la pena. Sí, de fet el meu germà fins el moment era un casa ,ara marxa, però fins el moment ell es sentia ben còmode a casa.

I tenia els diners i tot per poder marxar?

Sí sí

Quants anys te el teu germà?

24. I estava ben còmode a casa perquè la meva mare te un caràcter de donar-ho tot, absolutament tot pels fills, i evidentment qui es sent còmode, es sent super còmode.

Et vull fer una pregunta per anar acabant, diries que el fet de no poder emancipar-te o el fet d'haver tornar a casa una vegada emancipat, condiciona el benestar personal de les persones, entès com l'avaluació que fas de la teva vida i com et sents amb aquesta avaluació.

Creus que el fet de poder-te emancipar que es un punt significatiu pel desenvolupament de la vida adulta clarament, pot afectar en el benestar personal.

Sí, absolutament sí, al final, o sigui, pel desenvolupament de la vida adulta esta clar que si, com la **maduresa** que te la persona si, tornar a casa els pares visc des de fora es un pas enrere, com un fracàs, i vulguis que no, menys o una mica més, el que es vegi des de fora t'acabarà afectant, llavors al final es això, t'afectarà més o menys però t'afectarà, i és un fracàs. I res, aquí "estamos luchando contra nosotros mismos".

Et faig l'última pregunta que es una mica més reflexiva diguem 3 emocions o sentiments que et va provoca el fet d'haver de tornar a casa. Tens tems per pensar-ho, aquesta és més difícil. El fet de dir "vale", hagi de tornar a casa una vegada emancipada, 3 pensaments, sensacions, sentiments, emocions.

Aquesta es cabrona.

Si ho se acostuma a costar però es per concloure i també per fer un anàlisis personal de com em vaig sentir o com em sento, en el teu cas, ja que encara segueixes en aquesta situació.

Tinc dues bastant clares.

Bueno amb dues esta bé no et preocupis.

La primera es culpa. La segona es agraïment, super agraïda.

Culpa vers el teus pares?

Culpabilitat, em sento en general culpable, en general, una mica per tot, va lligat una mica amb la malaltia, tornar, una mica amb tot. En general si.

Si vols pensar-te la tercera i sinó m'ho dius i n passa res.

La tercera, no se si tirar més pel drama o el positivisme, la tercera.

No t'he entès amb això persona.

No se si ser més positiva o dramàtica.

El que et surti.

Potser diria **vergonya** perquè hi ha molts dies que no soc capaç de dir que visc a casa els pares i es una realitat.

Per aquesta pressió que hem parlat abans?

Sí correcte, i és una realitat i és així.

Molt bé doncs fins aquí ha arribat l'entrevista, m'ha agradat molt i moltíssimes gracies per participar.

Entrevista 7

Actualment quina és la teva situació domiciliària? Estàs emancipada, vius amb els pares?

Doncs ara estic vivint amb els “papes”, a casa de tota la vida.

Actualment vols emancipar-te?

Sí.

Què significa per a tu poder emancipar-te, marxar de casa?

Tenir **llibertat**. O sigui jo realment aquí a casa els “papes” també tinc molta llibertat per fer tot el que vulgui però la **llibertat** de tenir un pis per mi i que si no em ve de gust sortir que vingui algú o ja que se, tenir un lloc on poder estar jo sola, meu, i tenir les meves coses. Això tenir un espai que sigui tot meu i on poder viure i estar tranquil·la i tenir les meves coses.

Llavors quins son els motius pels quals vols emancipar-te?

Bueno doncs això, per començar a ser independent jo, fer com el canvi de vida d'adolescent com per dir-ho d'alguna manera a vida de ja una persona adulta amb les **responsabilitats** que suposa emancipar-se i viure sola.

Quins son els motius pels quals no pots emancipar-te?

Doncs els motius pels quals no puc emancipar-me és els diners, bàsicament. Perquè està el mercat laboral molt malament.

Tens feina actualment?

No tinc feina i a més a més els lloguers estan super cars, llavors realment per molt que tingues feina, una feina estable, tampoc podria emancipar-me ja de primeres. Perquè també les feines estan una mica que ara estàs aquí i d'aquí un mes et fan fora per “X” o tanquen o el que sigui i que necessites tenir una mica de coixí per si passés qualsevol cosa poder continuar mantenint el pis. Llavors doncs això, i els lloguers, per exemple ara aquí Tarragona per viure tu sola de 500 a 500 i pico no baixa, més els “gastos”, més tot... i també per un pis que sigui petit i pues “bueno” que està fatal. I ja Barcelona “ni te cuento” perquè a Barcelona per anar-te'n a viure sola és “misió impossible” i realment a mi ara mateix viure amb companys de pis, a no se que siguin amigues meves que igual si, però anar a viure amb companys de pis que no conec com quan vaig estar a Lleida estudiant per exemple tampoc és que em vingui molt de gust.

Sembla que si t'has d'independitzar ho has de fer com pressionat a haver de compartir pis quan no vols.

Exacte

Et puc preguntar què has estudiat?

Ciència i Tecnologia dels Aliments.

I no trobes feina?

No trobo feina.

Consideres que ara mateix si marxessis de casa, la teva qualitat de vida baixaria, seria pitjor?

No, no.

Em refereixo que el fet de no tenir diners, patir pels diners, haver de compartir pis quan no vols i tot lo que significa emancipar-te ara, si la teva qualitat de vida, per exemple suposo que ara pots fer coses que hauries de no fer i renunciar.

Si potser sí, però com que ara mateix tampoc tinc feina i tampoc és que jo tingui molts diners, llavors jo crec que si tingués feina i ja cobrés una mica més realment podria mantenir una mica el nivell que porto. Perquè ara tampoc és que jo sigui una “derrochadora” perquè tampoc puc. Per molt que estigui vivint amb els papes tinc pocs diners, que em donen per fer lo just i necessari. Llavors jo suposo que si al final m’emancipés que seria perquè he trobat una feina, i tinc un sou mitjanament bé, em continuarien quedant els mateixos diners per viure que els que tinc ara possiblement. O sigui lo bo és que jo m’apanyo bastant bé amb els pocs diners que tinc.

Llavors, anem al tema important. Com et fa sentir el fet de voler emancipar-te i no poder per la teva situació econòmica, laboral... com et fa sentir?

Pues a veure, és que realment ja no és que em senti malament per no poder emancipar-me, és a dir la meva prioritat ara mateix no és emancipar-me perquè se que no tinc una feina per poder-ho fer, llavors el fet de no viure sola, independitzar-me de casa els papes, no em crea de moment una angoixa o una preocupació. Ara la meva principal **preocupació** és el no tenir feina. Llavors jo suposo que a la que ja tingui feina i comenci a buscar lloc on viure, com que ja estarà el principal problema arreglat, l'emancipació serà el problema que a mi em causarà angoixa o lo que sigui.

“Vale”, llavors et pregunto com et fa sentir el fet de no tenir feina?

“Vale”, doncs em fa sentir, no se, inútil tampoc perquè al final hi ha molta gent que està en aquesta situació però se’m passen els dies super curts, realment no se que fer perquè tothom al meu voltant treballa, em, està una mica “algo” aquí (pit) de tot el dia estar buscant.

Angoixa, tristor...

Sí, i que tothom et pregunta i que ja tens feina, ja tens feina? Hòstia pues no, no tinc feina.

Et fa sentir pressionada per l’entorn, com avergonyit pot ser?

Sí. Exacte. I veure que al final tot el meu voltant també va trobant coses i així... Ja amb el meu voltant d'aquí Tarragona no tant perquè al final hem estudiat coses diferents i cada “d’esto” és un món però amb els meus companys de classe per exemple de la “uni” si que és com hòstia és que tenen tots feina. També, “vale” sí teniu feina a Lleida, jo a Lleida per exemple no hi vull estar treballant, vivint. Se que si estigués allí tindria feina, sí, però per mi em pesa estar a Tarragona.

Que estic començant a buscar feines per Girona i Barcelona perquè no m'importaria treballar-hi i de fet això estic començant a buscar feina allí però tampoc m'està sorgint.

Però "bueno" que tu voldries viure a Tarragona i ja t'estàs plantejant anar a altres llocs obligada per la situació.

Exacte.

I et fa sentir angouxa per exemple el fet de no saber si tindrà feina llavors no sabràs mai si podràs marxar de casa...

Sí, és una muntanya i em van venint totes les coses i llavors pues "bueno"... I també el fet de que ma germana ho hagi tingut tan fàcil perquè al final has fet infermeria i tens feina només sortir de carrera, que no ha fet mai una entrevista de feina, no ha tirat mai un currículum i ha tingut feina així de fàcil... hòstia.

Frustra.

Clar. I es va independitzar amb 21/22 anys. I jo en tinc 23 cap a 24 i estic aquí, llavors també les comparacions....

Sents impotència amb aquest sentit o com ràbia de perquè a mi que he estudiat això i estic en aquesta situació.

Sí.

Normal, jo t'entenc perquè m'ha passat el mateix durant molt de temps, que et replantesges si haves de al final estudiar com lo que saps que tindrà més sortida encara que no t'agradi.

"Vale" llavors, aquesta és més de pensar encara. Diguem tres sentiments, tres emocions, tres pensaments que et provoca el fet de voler emancipar-te i no poder. Tu ja m'has dit coses eh, m'has dit ràbia, m'has dit frustració, però pensa-t'ho.

"Vale", a veure jo crec que la que més és per lo que és el futur em provoca **incertesa** per exemple podria dir-li, **incertesa cap al futur**. Perquè al final jo tinc unes expectatives, o sigui jo vull unes coses que no se si podrà aconseguir perquè igual ja hauria d'estar fent-les.

Em produeix enveja de la gent que si que ho està aconseguint de la meua edat. És una sensació, un sentiment que tinc, enveja a la resta. I no ho puc evitar eh, les meves amigues estan trobant feina i s'estan "d'esto" i jo si que me n'alegro però és com: "aix"... No puc acabar d'alegrar-me perquè tinc enveja. I no se, a veure una tercera, jo crec que és angouxa, **l'angouxa** està tota l'estona en això.

Clar, és que al final quan veus la situació que no saps que serà, aquesta inseguretats'ha de gestionar i no és fàcil, i més si veus que tothom està encaminant-se amb aquests passos dits per la societat. Perquè per exemple en que creus que canviaria positivament, o sigui que creus que perds no podent-te emancipar? Tu m'has dit per exemple llibertat o intimitat, és una cosa que no tens.

Sí, sí, és això. A més com que puc comparar-ho ara una mica amb els mesos que he estat a casa ma germana.

Perquè has estat vivint durant un període curt a casa ta germana quan ella no hi era oi?

Exacte. Llavors clar he estat casi set mesos vivint sola. I realment, clar és que és això, **llibertat** absoluta de que, realment jo amb mons pares marxo i els hi dic “bueno” ja vindré i no passa res i muns pares no em pregunten a quina hora vindràs o com vas o qualsevol cosa i jo arribo i a mun pares els hi és absolutament igual. Però hi ha, jo què se, si me’n vaig a les dotze de la nit, em pregunten “ai on vas ara?” i els hi dic pues vaig a prendre “algo”. Ja només aquesta petita **explicació** de on vaig, doncs vaig a prendre “algo” ja vindré, ja és molt “d’esto”. O “bueno” ara mateix com que no, que estic a casa els papes, com que no faig res doncs estic tot el dia aquí a casa, a no ser que surti una estoneta a prendre “algo” i lo que sigui, i llavors quan estem aquí amb els papes, els tres, és com que jo em poso encara més pressió de: “joder” es que estic aquí dormint i menjant i ja està, no faig res més i com que algú em vegi fer-ho és com que a mi em pesa més. Quan estava a casa ma germana i m’aixecava i me n’anava al sofà a mirar un peli i no em veia ningú i només era jo amb i mateixa doncs pensava “bueno” pues si **m’angoixo** però estic sola i no em veu ningú sent un paràsit.

Ningú et jutjarà, ningú pensarà què estic fent.

Exacte. Llavors pues “bueno” això, aixecar-me un dia i dir pues avui no tinc ganes de fer res, per molt que hagi d’anar a treballar, i no tenir a ningú, per molt que no et jutgi o no t’ho digui, no tenir tu també la pressió de que l’altre et pot estar jutjant. I que més, per exemple doncs fem un dinar a casa amb els amics, doncs vinga va, veniu a casa meva i estem aquí tranquil·lament i ningú ens molesta, i “bueno”. I poder tenir la cosa com vulguis, per exemple avui m’aixeco i no em ve de gust fer-me el llit o ja me’l faré després , “vale”. O aixecar-te un dia i haver de netejar tot el pis.

Clar això et volia preguntar. Quan vius amb els pares també guanyes aquesta comoditat però que en el fons a lo millor tampoc la vols, i t’acomodes però també et vindria de gust tenir responsabilitats i fer vida adulta i comprar i fer coses que a la vida hi ha un moment que necessites.

Exacte, o sigui jo normalment quan estava a casa la Clàudia era com “venga”, demà m’aixeco i em posava la música i em faig el pis de dalt a baix i fico totes les rentadores i acabaves i deies hòstia quina satisfacció, que “guai”. I sí, realment no era cada dia de posar-se allí toma, toma, toma, però tenir un moment de neteja és com que et fa també...

Llavors a lo millor també el fet de no poder emancipar-te t’afecta també com en el teu desenvolupament o creixement personal no? Creus que et quedes com una mica en el rol filla?

Sí, exacte. O haver d'anar al super. Hòstia avui no tinc res per sopar, pues potser hauria d'anar al super perquè em falta això, això i això. O baixar la brossa, jo aquí a casa els papes la brossa es que sempre la baixa mun pare. Si que hi ha algun dia que em diuen "Júlia baixa la brossa ara quan marxis", "vale", i en canvi al pis era com merda he de baixar la puta brossa. I s'acumula merda i s'acumula i te'n dons compte que realment ostres...

Que vius molt bé i que vius en un núvol que no és la realitat. Que també això et pot fer més, no se, com que no creixis com hauria de ser. I també et volia preguntar, tu creus que també a part, per exemple, en aquest sentit del creixement personal si que afecte el fet d'haver de viure amb els teus pares quan tu tens ganes de marxar, creus que també afecta a la teva vida afectiva? Perquè en altres entrevistes si que ha sortit el cas de dir "pues bueno", està molt més limitat a poder conèixer gent, a poder desenvolupar la teva vida afectiva, amorosa, el que sigui, i també afecte, al final a lo millor si visquessis ja sol, hi ha gent que tindria parella i no la té, per exemple. Creus que en el teu cas pot afectar, condiciona? El fet de viure amb tons pares, per exemple ara que has estat vivint fora de casa, hauràs dit... No creus que afecta en el teu cas?

No, perquè realment, com que tampoc he tingut mai una relació ni res. O sigui com en el tema aquest de relacionar-se en el meu cas és una mica "d'esto", no és una cosa que jo m'hagi plantejat de..., "vale" si pues fotre un "polvo" una nit.

No, no, ja només el fet de conèixer gent que potser vivint sola...

De moment no, no és una cosa que jo m'hagi plantejat que em pot afectar en aquest sentit, la veritat.

"Vale" d'acord. Actualment com veus el futur en relació a poder-te emancipar? Estàs esperançada o potser estàs en un moment que ho veus molt negre?

Ara mateix ho veig molt negre. La veritat que sí. Vaig tenir, "bueno" això clar, quan vaig estar treballant a Barcelona va ser un moment de "vale" sí, ara ja "d'esto", i realment he tingut un pis a Barcelona durant tres mesos, però ara mateix veig zero expectatives, la veritat, o sigui...

I això et desil·lusiona?

Sí, clar clar. Si més no "a curt plaç", després "bueno" o sigui sí, i m'agradaria marxar a Barcelona però ara no tinc ni idea, lo que em vingui. Que em surt feina aquí Tarragona, doncs em quedaré a casa els papes, aniré fent diners i "d'esto". Que em surt feina a Barcelona, pues m'hauré de buscar un pis, aniré pagant, m'hauré de tragar lo de viure amb gent que no conec i compartir pis i no tenir un coixinet per si passa "algo" i anar pagant, pagant, pagant. Si la feina aquesta no surt bé i he de tornar a casa, pues tornaré a casa. O sigui realment ara ja és "lo que me venga".

Ja però aquesta situació, pensant amb el que m'estàs dient, realment no tens cap control sobre la teva vida en aquest sentit.

No, no, no. Zero.

Tu sents que tens control sobre la teva vida?

Zero.

I això com et fa sentir? De dir “bueno” lo que em vingui, ja ni trio jo.

Exacte, jo crec que ja “ni siento ni padezco”, o sigui no ho sé.

O sigui que potser ja portes com un temps de desil·lusió que ja no t'afecta.

Bueno però això és una mica, “bueno”, trist no? Perquè ets jove, has fet tot el que s'havia de fer per poder marxar de casa i trobar feina, has estudiat una carrera, tots els anys d'estudi i sembla que el que havia d'arribar que tu vas créixer pensant que arribaria, no està passant i el futur no sembla molt més esperançat.

No, i abans era “venga va”, quan em tregui el carnet de conduir segur que em surt feina, perquè era un requisit que posaven molt. Doncs m'he tret el carnet de conduir i zero.

Bueno igual m'he de treure un màster, pues igual sí, però de que vaig el màster si no tinc ni idea de lo que m'agrada. Em gasto 5.000 euros en un màster que segurament entri a treballar d'això i no m'agradi? Ostres doncs no se, tampoc em ve de gust. Llavors doncs “bueno”, sí això, ara mateix és “lo que me venga”. I he tirat currículum a Zara, al H&M, i ja m'és igual. I és una merda, però “bueno, és lo que hay”.

Bueno suposo que quan veus a altres joves que estan en situacions similar suposo que no et sents tan malament i penses “bueno” no soc jo, és la situació, que no hi ha manera.

Sí.

Júlia, com et sentiries si et digués que demà tens una “feinaza” i que et pots emancipar ja de ja?

“Donde firmo?” O sigui...

Que canviaria en tu? El teu estat d'ànim creus que canviaria?

Sí, molt , molt ,molt. Es que realment jo ara estic com estic principalment, o sigui només perquè no trobo feina. O sigui jo estic convençuda de que jo a la que trobi feina, tornaré a reviure.

A què et refereixes amb això?

Bueno doncs que m'està afectat molt la situació.

Anímicament et refereixes?

Sí.

En quin sentit?

Tinc hora al psicòleg per finals d'agost, llavors pues.

Bueno sí, que arriba un punt que t'està afectant a la teva salut mental aquesta situació d'incertesa extrema.

Clar, llavors em dius que demà tinc feina i que me'n puc anar a viure sola, doncs meravellós, un somni.

“Uau... Vale”. Per anar acabant, em sembla que és la última pregunta ja, després de tot el que hem parlat tu creus que el fet de no poder emancipar-te té efecte en el benestar dels joves?

Sí, jo crec que sí. Perquè al final, ja només com ho veu la societat de, eh, jo què sé, si tens 30 anys i estàs vivint amb els pares encara tothom et mirarà “raro” i pensarà: “ui este”, que encara viu amb els pares. I és com per molt que tu estiguis bé a casa els papès... Perquè realment on posa que jo me’n he d’anar de casa els papès a una edat, jo que se als 25 he d’estar fora de casa els papès, perquè? O sigui no se, però sí, jo crec que sí. I al final en el meu cas a casa els papès estic bé i em donen tota la llibertat del món i puc fer el que vulgui però hi ha molta gent que jo entenc que no és així la situació i que viure a casa els papès els cohibeix.

En el teu cas m’has dit que està afectant a la teva salut mental, o sigui que clarament està afectant en el teu benestar del dia a dia.

Sí.

Doncs fins aquí l’entrevista, moltes gràcies per teu temps